

THỜI VỊ HÀN

MINH TƯỚNG QUÂN HỆ LIỆT

THIỆT HỒN ẢNH

AMUN

MUA SÁCH BẠN THỜI ĐẠI

Table of Contents

Phi lộ

Chương 1 Sự chấn động của sát thủ

Chương 2 Dù ngàn vạn người ta cũng quyết không lùi bước(5)

Chương 3 Cái đạo của kẻ làm sát thủ

Chương 4 Mười một chiếc ghế, hai viên súc sắc, một tiếng cười

Chương 5 Nửa khúc nhạc, một bức họa, ước hẹn hai ngày

Chương 6 Không phải không muốn giết, mà là không giết nổi

Chương 7 Sát cơ trong dây đàn

Chương 8 Nàng không ra tay, ta ra tay

Vĩ thanh

Phi lộ

Tên trên đỉnh Trường Bạch, băng tuyết phủ dày, đao quang trắ ng lóa như tuyết đột nhiên biế n mắ t, lưỡi đao dừng lại giữa không trung, che khuấ t khuôn mặt của người thiế u niên đang múa đao.

Ông lão đứng bên cạnh vỗ tay tán thán: “Phong Nhi, dựa vào môn đao pháp đã gắ n đạt tới đại thành này, con đã đủ sức xuấ t sư đi xông pha giang hồ` rô`i.”

“Giang hồ`...” Thiế u niên múa đao dường như có chút ngắ n ngơ. “Giang hồ` là nơi nào?”

Khẽ mỉm cười, ông lão nói với giọng chắ c nịch: “Giang hồ` chính là pháp trường cho các võ lâm nhi nữ thay trời hành đạo.”

“Thế` nào là thay trời hành đạo?”

“Thay trời hành đạo chính là sự chính nghĩa trên giang hồ`!”

Thiế u niên cười nhạt, nói: “Trên chồ n giang hồ` tràn ngập những điề u đô`i trá, lừa lọc â`y mà còn có chính nghĩa sao?”

“Tắ t nhiên là có. Vùng đấ t chính nghĩa nổi tiế ng nhắ t trên giang hồ` chính là Ngũ Vị nhai.”

“Ngũ Vị nhai? Đó là nơi nào vậy?”

“Đó là nơi treo bảng giế t người của Trùng đại sư, một nhân vật ghét ác như thù, chuyên giế t quan tham, được coi là bạch đạo đệ nhắ t sát thủ. Trên cái bảng đó chỉ khắ c tên những gã quan tham

không việc ác gì không làm. Kẻ nào có tên trên bảng, trong vòng một tháng ắt sẽ vong mạng!”

“Hay! Hay cho Trùng đại sư! Hay cho Ngũ Vị nhai!” Thiêu niên khen liền ba tiếng “hay”, đoạn chậm rãi rút bảo đao vào vỏ, trên khuôn mặt anh tuấn tràn ngập vẻ sôi, phấn khích. “Không biết hiện giờ, cái tên nào đang được treo trên Ngũ Vị nhai?”

“Lỗ Thu Đạo!”

Chương I

Sự chấn động của sát thủ

Thư Tâm Ngọc không thích thời tiết hôm nay, bởi vì vầng trăng quá đẹp, ánh trăng quá sáng. Y thích lặng lẽ ra tay trong một buổi đêm tối đen như mực, sau khi tung chiêu liên lập tức rút lui. Đêm đen gió lớn, đó mới là thời điểm thích hợp để giết người.

Y đương nhiên sẽ không nản lòng, cũng sẽ không thay đổi kế hoạch. Trước mỗi lần đi thực thi nhiệm vụ, y thường nghiên cứu kỹ càng các khả năng có thể xảy ra, và lần nào cũng không làm người ta thất vọng.

Đây đã là lần thứ năm Thư Tâm Ngọc đi thực thi nhiệm vụ ám sát, và có lẽ cũng là lần cuối cùng. Y cho rằng mình đang vệ đạo theo một phương thức đặc biệt. Cho dù ngày sau có từ bỏ cuộc sống sát thủ và trở thành vị đại hiệp thanh danh lừng lẫy một phương, vào một buổi đêm cô đơn nào đó, y cũng sẽ mang theo một chút tự hào, một chút nhớ nhung, một chút cảm giác hài lòng và thỏa mãn để hồi tưởng về quãng thời gian làm sát thủ này, dù rằng y sẽ không kể về nó với bất kỳ ai...

Y lặng lẽ ẩn mình trên một chạc cây lớn trong hậu hoa viên của phủ tri huyện, những tán lá rậm rạp che kín thân hình y, không để lộ chút dấu tích. Y không hề nôn nóng. Y biết mục tiêu sẽ xuất hiện. Lòng bàn tay y thậm chí không rỉ ra một giọt mồ hôi, thân thể cũng chẳng hề run rẩy.

Hai ngày trước, y đã ẩn mình ở nơi đây, không ăn không uống, không ngủ không nghỉ, chỉ vì một đòn tấ t sát vào đêm nay.

“Đêm nay sao trời lấ p lánh, trăng sáng lung linh, Lỗ Thị lang quang lâm tậ xá, thực khiế n nơi đây thêm muôn phầ n rạng rỡ!” Trong tiế ng nói cười, mấ y người cùng bước đế n, đi đầ u chính là Tri huyện Lưu Khôi. Nhưng hấ n chợt dừng chân ngay ngoài cửa hậu hoa viên, chấ p tay cười nói: “Xin mời Thị lang đại nhân!”

“Lưu huynh khách sáo rô i. Tại hạ hiện đã từ quan, sau này chỉ còn Thu Đạo tiên sinh chứ không có Lỗ Thị lang nữa.” Một giọng nói hồ hững vang lên, thoát nghe thì khách sáo nhưng thực ra lại tràn đầ y vẻ cao ngạo.

Lưu Khôi biế t điề u, vội vã sửa lời: “Ai mà không biế t Lỗ huynh là đại danh sĩ, đại tài tử được Minh Tướng quân tin tưởng, cái sự không như ý nhấ t thời thì có tính là gì? Với tài năng và phong thái của Lỗ huynh, việc Đông Sơn tái khởi⁽¹⁾ chỉ là sớm muộn, ngày sau tiêu đệ còn phải nhờ Lỗ huynh nâng đỡ nhiề u.”

“Ha ha, Lưu huynh quá khen. Thu Đạo hiện chỉ là một tay văn sĩ áo vải, Lưu huynh không chê, cho cùng đàm luận là đã lấ y làm vinh hạnh lấ m rô i. Đêm nay chúng ta chỉ bàn chuyện phong nguyệt, không nói tới quố c sự.”

“Hay lấ m, tiêu đệ đã truyề n lệnh cho người đi lấ y bút mực giấ y nghiên đế n đây rô i. Từ lâu tiêu đệ đã ngưỡng mộ tài hoa của Lỗ huynh, muố n xin Thu Đạo tiên sinh danh vang chố n hàn lâm lưu lại đôi câu tuyệt cú. Mời!”

Thư Tầ m Ngọc vồ n đang ẩn mình giữa tàng cây lập tức phầ n chấ n tinh thầ n, bởi vì y đã nhìn thấ y mục tiêu của mình đêm nay - Lỗ Thu Đạo.

Lỗ Thu Đạo chính là nhân vật hô mưa gọi gió trong triều đình hiện nay, đồng thời là đệ nhất mưu thần dưới trướng Minh Tướng quân. Kể này từ nhỏ đã thông minh sáng dạ, tài trí tuyệt cao, mười bốn tuổi đỗ cử nhân, mười chín tuổi lên kinh thành tham gia khoa cử. Vô n dĩ với tài trí của hắ n thì không khó để đỗ đạt thành danh, nhưng hắ n lại tự cho rằng mình thông minh, đi tặng quà cho quan chủ khảo. Chẳng ngờ quan chủ khảo khi đó là Đại học sĩ Quách Đường Kính, một bậc danh sĩ thanh liêm, thấy hắ n lòng dạ bất chính liền có ý đánh trượt. Trong cơn giận dữ, Lỗ Thu Đạo bèn đến đầu nhập phủ tướng quân, chỉ sau mấy tháng đã được Minh Tướng quân rất tin tưởng, về sau lại theo Minh Tướng quân đi lên phía bắc thảo phạt người Hung Nô⁽²⁾, lập được quân công, từ đó được phong làm thị lang bộ Lễ.

Sau khi đắc thế, việc đầu tiên Lỗ Thu Đạo làm là dựa vào thế lực của Minh Tướng quân để bày mưu hãm hại Quách Đường Kính, khiến Quách Đường Kính bị cách chức, sau đó còn bị giày vò, làm nhục cho đến chết. Từ đó về sau, Lỗ Thu Đạo ngày càng ngang ngược, hống hách, thậm chí còn ngăm tuyên bố rằng trong thiên hạ này, ngoài Minh Tướng quân, không người nào có thể khiến hắ n khuất phục. Quan viên trong triều chỉ cần để lọt một lời bất mãn vào tai hắ n, hắ n ắt sẽ bày trò báo thù, thủ đoạn cực kỳ tàn độc. Càng đáng hận hơn là Lỗ Thu Đạo luôn tự cho rằng mình phong lưu tiêu sái nhưng thực ra hắ n vô cùng háo sắc, thường xuyên ý vào uy danh của Minh Tướng quân mà đi cưỡng ép, chiếm đoạt các dân nữ vừa mất hắ n nhưng không chịu khuất phục...

Lần này, Lỗ Thu Đạo gan lớn tày trời, tham ô một lượng lớn quân lương khiến mấy vạn quan binh đi bình loạn ở Bắc Cương vì thiếu quân lương mà muố n tập hợp làm phản, cũng nhờ đó mà sự việc mới bại lộ. Vì việc quan binh làm phản có ảnh hưởng quá lớn, ngay đến Minh Tướng quân cũng không thể đảm bảo cho Lỗ Thu Đạo bình yên

vô sự nên hắ n đã bị bãi chức, phải trở n về vùng Giang Nam. Nề u không có Minh Tướng quân bảo vệ, hắ n đã bị các quan binh lòng đầ y cảm phần xé xác trong phủ thị lang từ lâu rồi.

Trong triều u, quan viên đầ u bảo vệ cho nhau, tâ t nhiên chẳng ai có thể làm gì Lỗ Thu Đạo. Hơn nữa, chỉ câ n Minh Tướng quân còn nắ m trọng quyề n, e là chẳng bao lâu nữa hắ n sẽ lại được phục hồ i nguyên chức. Các nhân sĩ chính phái trên giang hồ cũng không dám đắ c tội với Minh Tướng quân. Phải biế t rằ ng, sau khi lật đổ được đố i thủ chính trị Ngụy công tử, quyề n thế của Minh Tướng quân càng lớn hơn, gầ n như có thể một tay che trời. Lúc này, ai dám mạo hiểm chọc giận hắ n để chuồ c lắ y mô i họa diệt môn?

Thế nhưng trên giang hồ vẫn còn chính nghĩa, Lỗ Thu Đạo há có thể được tiêu dao tự tại?

Nửa tháng trước, trên Ngũ Vị nhai, nơi treo bảng giế t người của bạch đạo đệ nhắ t sát thủ Trùng đại sư, cái tên Lỗ Thu Đạo đã được khắ c lên thực ngay ngắ n.

Nhìn thắ y Lỗ Thu Đạo, cặp mắ t Thư Tầ m Ngọc lập tức sáng lên. Trong hậu hoa viên lầ n lượt có sáu người đi vào nhưng y chỉ nhìn thắ y một người duy nhắ t. Cho dù số người đi vào có là sáu trăm, sáu ngàn, y cũng sẽ chỉ nhìn thắ y người đó.

Nhìn bề ngoài, Lỗ Thu Đạo chỉ chừng ba mươi tuổi, khuôn mặt tuấ n tú, phong lưu, kế t hợp với thái độ không coi trọng bắ t cứ người nào trong thiên hạ, thật khiế n người ta không thể không nể phục. Ai mà ngờ được đầ ng sau vẻ ngoài của bậc cao nhân thế ngoài ấy lại là một kẻ đại gian đại ác, táng tận lương tâm?

Thư Tầ m Ngọc nhận ra hầ u hế t những kẻ bên cạnh Lỗ Thu Đạo đầ u là cao thủ dưới trướng Minh Tướng quân. Ngoài tay Tri huyện Lưu Khôi có biệt hiệu Phi điệp thủ nổi danh giang hồ về tài phóng

ám khí, những kẻ còn lại lần lượt là Tiên bấ t lưu hành Vệ Trọng Hoa - gã đại hán râu quai nón đeo cây roi mê m bên hông, Bạch sa thánh thủ Cát Xung - kẻ có khuôn mặt đen như than nhưng đôi tay lại trắng nõn nà, Tam tuyết kiế m khách Lôi Kinh Thiên - người trẻ tuổi tay giữ chuôi kiế m, vẻ mặt cao ngạo, còn kẻ cuối cùng là một tay văn sĩ có vẻ không biế t võ công, chắ c hẳn là sư gia của Lưu Khôi...

Người trên giang hồ` đê`u biế t, Lỗ Thu Đạo nhìn bê` ngoài thì tiên phong đạo cô t nhưng thực ra không biế t võ công. Dù lời đô`n là vậy, Thư Tầ m Ngọc vẫn không dám sơ suấ t. Có điề`u, sau khi tỉ mỉ quan sát Lỗ Thu Đạo, y thấ y hắ n tuy vênh váo, ngạo mạn, ánh mắ t có thầ n nhưng bước chân hời hợt, nội khí ngoại tiế t, quả nhiên không giố ng như người biế t võ công.

Phải đô`i mặt với má y tay cao thủ tuy võ công ở dưới mình nhưng cũng không thua kém quá xa, Thư Tầ m Ngọc vẫn tràn đầ y niề m tin. Y từng hoàn thành bớ n nhiệm vụ tương chừng không thể hoàn thành, ngoài vô số` vế t thương lớn nhỏ trên người, y còn nhận đượ c những kinh nghiệm phong phú cùng lòng tin to lớn.

Là một sát thủ, võ công cao cường cô` nhiên quan trọng nhưng quan trọng nhấ t vẫn là mưu trí và bản lĩnh nắ m bắ t thời cơ. Điề`u y câ`n làm bây giờ chính là giế t chế t Lỗ Thu Đạo trước khi những kẻ khác kịp ra tay ngăn cản.

Hai ngày trước, sau khi hay tin Lỗ Thu Đạo chuẩn bị tới Thiên Châu, Thư Tầ m Ngọc lập tức lên vào phủ tri huyện, chọn trúng gồ c cỏ thụ có tuổi đời lâu nhấ t, cành lá rậm rạp nhấ t trong hậu hoa viên này làm nơi ẩn thân. Suố t hai ngày liề n, y nhin ăn nhin uố ng, hoàn toàn dựa vào việc thở nạp để hấ p thụ tinh khí trong trời đấ t nhằ m đảm bảo thể lực cho bản thân. Lúc này, sau một thời gian dài thu liễm khí tức, y dường như đã trở thành một phầ n của cây cỏ thụ.

Y làm như vậy, thứ nhất là muốn tránh khỏi cảm giác nhạy bén của các cao thủ bên phía đối phương, thứ hai, y sớm đã tính được Lưu Khôi sẽ mời Lão Thu Đạo vào nổi tiếng về tài văn chương để hậu hoa viên từng khiến hắn mất rất nhiều tiền của để xây dựng nên này.

Gốc cỏ thụ lại nằm tại nơi quan trọng nhất trong hậu hoa viên, gần như đã trở thành tâm điểm của một vùng cảnh sắc. Với bản tính thích ra vẻ phong lưu và thường xuyên tranh giành thể hiện của Lão Thu Đạo, hắn nhất định sẽ đòi bày bàn tiệc ngay tại đây.

Thư Tâm Ngọc muốn chọn đúng thời điểm mà kẻ khác không sao ngờ được để giết chết gã đệ nhất mưu thần dưới trướng Minh Tướng quân kiêm đệ nhất gian thần đương triều này.

Quả không ngoài dự liệu, kẻ địch đã bày tiệc rượu ngay bên dưới chỗ Thư Tâm Ngọc ẩn thân. Y không dùng mắt nhìn, không dùng tai nghe, thậm chí còn ngấm vận công thu nhỏ lỗ chân lông lại, khiến bản thân ít tiếp xúc với thế giới bên ngoài nhất. Hiện giờ bên phía kẻ địch có rất nhiều cao thủ, chỉ cần một chút động tĩnh cũng có thể khiến chúng cảnh giác, y nhất định phải tập trung tinh thần, giữ vững sự tỉnh táo, như vậy mới có thể cảm nhận được mọi động tĩnh của đối phương.

Y không dám khinh suất. Y tuyệt đối không cho phép nhiệm vụ của mình có chút sơ sẩy. Y đang đợi khoảnh khắc kẻ địch ngẩng đầu ngấm trăng và bị cảnh đẹp làm cho mê mẩn tâm thần, đó chính là thời cơ tốt nhất để y lao từ trên cây xuống, tung một đòn chí mạng...

Trên giang hồ, có rất nhiều động cơ để giết người. Muốn giết người cũng có rất nhiều cách thức khác nhau. Đối với một sát thủ ưu tú, giết người không chỉ là một loại hành vi mà còn là một

môn nghệ thuật yêu cầu sự hoàn mỹ. Ngoài võ công hơn người, trí tuệ trác tuyệt, còn cần hiểu được thiên thời và địa lợi, lại càng phải biết cách lợi dụng chúng.

Cách giết người tốt nhất chỉ có một: một chiêu đặc thủ, an toàn rút lui.

Tựa như một cuốn sách, dù có nhiều nội dung khác nhau nhưng chắc chắn chỉ có một lời văn chủ đạo.

Không nghi ngờ gì, Thư Tâm Ngọc chính là một sát thủ siêu cấp, bởi vì, y thực sự là một cuốn sách.

Y là Thư trong số tứ đại đệ tử Cẩm Kỳ Thư Họa dưới trướng bạch đạo đệ nhất sát thủ Trùng đại sư - Thư trung tâm ngọc Thư Tâm Ngọc.

Trên bàn tiệc, tẩu ý càng lúc càng nồng, Lão Thu Đạo đưa tay vuốt bộ râu ba chòm dài dưới cằm, nhìn Lưu Khôi, hờ hững nói: “Trùng đại sư treo tên ta trên Ngũ Vị nhai, chẳng hay Lưu huynh nhận định thế nào về việc này?”

“Chuyện này... Khụ!” Lưu Khôi ngàn vạn lần không ngờ được Lão Thu Đạo vừa mở miệng là nói ngay tới chuyện này, cho dù trong lòng có vô số điều siểm nịnh muốn nói nhưng trong thiên hạ, có gã quan viên nào từng làm việc xấu mà không tim đập chân run khi nghe thấy tên của Trùng đại sư? “Người tốt tự có trời giúp, huống chi Lão huynh còn có Tướng quân chống lưng, việc bị treo tên trên Ngũ Vị nhai hoàn toàn chẳng cần để tâm.” Tuy nói lời an ủi nhưng giọng hắn lại vô cùng run rẩy, làm gì còn chút ý vị an ủi nào!

Lão Thu Đạo ngẩng đầu cười dài. “Lưu huynh không biết đó thôi, việc Trùng đại sư treo tên ta lên Ngũ Vị nhai tuy khiến sĩ khí của

đám người bạch đạo trên giang hồ` dăng cao nhưng thực chấ t đó lại là một nước cờ tồ i.”

Lưu Khôi thoáng ngờ ngẩn, khom người xá dài. “Trước đây tiêu đề chỉ biế t tiế ng Lỗ huynh, tới lúc này mới thật sự khâm phục thái độ coi chuyện số ng chề t như không của Lỗ huynh.”

Lỗ Thu Đạo cười nhạt, nói: “Ha ha, từ lâu đã nghe nói Lưu huynh tinh thông đạo làm quan, quả nhiên là đúng, làm một tri huyện thế này thực uổng phí tài năng.”

Lưu Khôi nghiê n ngẫm ý tứ bên trong, không kìm được vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, đờ ng thời càng cảm thấ y Lỗ Thu Đạo vô cùng cao thâm.

Vệ Trọng Hoa cung kính chấ p tay với Lỗ Thu Đạo. “Từ trước đê n giờ, phàm là người bị Trùng đại sư treo tên trên Ngũ Vị nhai thì không thể thoát khỏi cái chề t. Chẳng hay vì sao tiên sinh lại cho rằ ng đó là một nước cờ tồ i?”

“Bởi vì Trùng đại sư làm thế` không khác gì trực tiế p tuyên chiế n với Minh Tướng quân. Thực lực của phủ tướng quân, một tổ chức sát thủ cón con há có thể so sánh được? Ha ha, các vị thử nghĩ mà xem, nế u bị treo tên trên Ngũ Vị nhai một tháng mà Lỗ mỗ vẫn bình an vô sự, mặt mũi của Trùng đại sư xưa nay luôn được coi là bạch đạo đệ nhấ t sát thủ sẽ phải giấ u vào đâu?”

Cát Xung cũng chấ p tay làm lễ với Lỗ Thu Đạo. “Không sai, bọn ta chỉ câ n bảo vệ tính mạng của tiên sinh trong vòng một tháng. Trong cơn nôn nóng, chỉ e Trùng đại sư sẽ không tiế c thân mình mạo hiểm, đê n lúc đó chúng ta lại bày bô` thiên la địa võng...”

Lôi Kinh Thiên cũng cười dài một tiế ng, tiế p lời: “Ha ha, nế u Trùng đại sư thua dưới tay Tướng quân, trong thiên hạ này còn ai

dám đứng ra đố i địch với Tướng quân nữa?”

Lỗ Thu Đạo khẽ khoát tay, nói: “Trùng đại sư thành danh đã mấy năm, chưa từng thất thủ, há là do may mắn? Có điều, lần này đố i thủ của hắ n thực sự quá mạnh, hắ n mà chố ng lại thì có khác nào châu chấ u đá xe...”

Thư Tầ m Ngọc thầ m cười lạnh nhưng lại cảm thầ y có chỗ nào đó không đúng lắ m. Tỉ mỉ ngẫm lại mọi việc, một cảm giác khó có thể diễn tả bằ ng lời đột ngột trào dâng trong lòng y.

Lưu Khôi không phải là người thuộc phe Minh Tướng quân, trong lòng chẳng má y tán đờ ng với những lời ngông cuồ ng của đám người Lỗ Thu Đạo nhưng ngoài miệng vẫn tỏ ra cung kính: “Nói thì nói vậy nhưng Lỗ huynh vẫn nên cẩn thận một chút!”

Lỗ Thu Đạo nghiêm túc nói: “Các vị có biế t điểm lợi hại nhấ t của Trùng đại sư là gì không?”

Cát Xung dè dặt nói: “Võ công của Trùng đại sư không ai biế t nông sâu thề nào. Kể từ hai năm trước, sau khi hắ n ám sát thành công Lý đại nhân của bộ Hình, không còn ai nhìn thầ y hắ n ra tay nữa, chỉ biế t đám Cầ m Kỳ Thư Họa dưới trướng hắ n thỉnh thoảng lại xuấ t thủ hành hung. Bớ n kẻ này, mỗi kẻ đề u có sở trường riêng, thực sự khó phân định ai mới là người lợi hại nhấ t, mong tiên sinh chỉ giáo cho!”

“Người người đề u cho rằ ng Cầ m Kỳ Thư Họa chính là bớ n con bài tây của Trùng đại sư, thực ra không phải vậy. Trùng đại sư nghiêm cắ m các đệ tử dưới trướng của mình đại khai sát giới, mỗi đệ tử sau khi giế t năm người thì có thể xuấ t sư, không cầ n làm sát thủ nữa, cái tên cũ cũng phải bỏ đi, nhường lại cho các đệ tử mới được nhận. Các sát thủ sau khi xuấ t sư, người thì mai danh ẩn tích, lưu lạc tha hương, người thì thay tên đổi họ, trở thành một tay hào kiệt lừng danh

trên giang hồ...” Lỗ Thu Đạo thở dài, nói. “Tuy ta không phải là đồ ngạo với Trùng đại sư nhưng cũng không thể không tán thưởng lối làm việc của người này, thực sự rất có phong cách.”

Đám người này lần đầu tiên được biết, thì ra bốn đại đệ tử Cầm Kỳ Thư Họa danh chấn giang hồ của Trùng đại sư không phải chỉ có bốn người, nhất thời đều vô cùng kinh hãi, sắc mặt sáng tỏ bất định.

Nhưng người kinh hãi nhất chính là Thư Tâm Ngọc đang nấp trên cây. Đây vốn là chuyện cực kỳ bí mật của bản môn, vậy mà lúc này lại bị Lỗ Thu Đạo bình thản nói ra, tâm trạng y không ngừng xao động, bèn vội vàng trấn định tâm thần, tiếp tục tập trung lắng nghe.

Lỗ Thu Đạo nói tiếp: “Tướng quân có chí thông nhất võ lâm, sớm đã đề phòng Trùng đại sư nhưng để có được những tin tức này thì thực sự không dễ dàng gì.” Mọi người thàm đoán quá trình đó ắt hẳn rất tanh máu và đầy hiểm nguy, không tìm được đề u nín thở.

Lỗ Thu Đạo nâng chén, thở dài. “Trùng đại sư là một bậc kiêu hùng nhưng điểm lợi hại nhất không phải là bốn người đó, mà là vũ khí bí mật của hắn.”

“Ồ, vũ khí bí mật của Trùng đại sư là gì vậy?”

“Là một cái bóng!”

“Một cái bóng?”

“Không sai, nghe nói điểm lợi hại nhất của Trùng đại sư chính là vũ khí của hắn, một món vũ khí có tên gọi Thiết Hồ ảnh⁽³⁾, nhưng trước giờ chưa ai nhìn thấy món vũ khí này, huông hồ là nhìn thấy Trùng đại sư sử dụng nó...” Lỗ Thu Đạo dùng chén trà bên

môi, lại thở dài tiếng nữa. “Có lẽ... những người từng nhìn thấy Thiệt Hồn ảnh đều đã chết rồi!”

Thư Tâm Ngọc thắm chấn động. Đây là bí mật lớn nhất của Trùng đại sư, ngay đến y cũng không biết Thiệt Hồn ảnh rốt cuộc là gì, chỉ thỉnh thoảng nghe Trùng đại sư nhắc đến, gã Lỗ Thu Đạo này từ đâu mà biết được?

Đột nhiên một tia sáng lóe lên trong đầu, Thư Tâm Ngọc đã biết được điều khác thường năm ở đâu.

Tuy trước giờ Lỗ Thu Đạo vẫn luôn được Minh Tướng quân tin tưởng song dù sao hắn cũng chỉ là một văn nhân, Lưu Khôi ning nọt hắn không có gì kỳ lạ, nhưng đám người Vệ Trọng Hoa, Cát Xung, Lôi Kinh Thiên đều là hạng tâm cao khí ngạo, ngang ngược công cuồng, có lý đâu lại tỏ ra cung kính với hắn như thế?

Chẳng lẽ đây là một cái bẫy?

Tâm tư xoay chuyển, Thư Tâm Ngọc nắm chắc thanh vũ khí Lưu Tô câu trong tay. Y tin chắc hành tung của mình vẫn chưa bị bại lộ, do đó còn đang do dự không biết nên rời đi để đợi cơ hội lần sau hay là tiếp tục ở lại, chờ thời điểm thích hợp để tung ra một đòn chí mạng.

Lỗ Thu Đạo trầm ngâm hồi lâu rồi hít sâu một hơi, chậm rãi hỏi: “Các vị có biết tại sao ta phải nói những lời này không?”

Lúc này Lưu Khôi đã rất khâm phục Lỗ Thu Đạo, lập tức nói: “Xin Lỗ huynh hãy giúp tiểu đệ giải mô i nghi hoặc này!”

Lỗ Thu Đạo uống cạn chén rượu chỉ trong một hơi, đoạn ung dung nói: “Cầm, Kỳ, Thư, Họa: Tâm Linh Vận, Tề Sinh Kiếp, Thư Tâm Ngọc, Mặc Lưu Bạch⁽⁴⁾, bốn người đó đều là kỳ tài trong giới

sát thủ. Vừa bước vào cửa, nhìn thấy bộ cục trong hậu hoa viên này, ta liền đoán được ở đây ắt hẳn có một người trong số họ. Đợi đầu gối với kẻ địch cũng giống như xưa quân ra chiến trường, đánh vào tâm lý mới là thượng sách. Sở dĩ ta nói ra những lời này là muốn khiến hắn vì kinh hãi mà để lộ sơ hở...” Lỗ Thu Đạo đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía góc cổ thụ nơi Thư Tâm Ngọc đang ẩn thân, trong mắt bừng lên ánh sáng rực rỡ, đoạn ném chén, quát vang: “Lần này mất đi ái tướng, Trùng đại sự nhất định sẽ phải ném trái cơn đau đớn như đứt ruột đứt gan!”

Lời còn chưa dứt, trong tiếng thét kinh hãi của Lưu Khôi, một bóng cầu còn rực rỡ hơn ánh trăng đã bay ra từ trong lùm cây, đánh thẳng về phía đầu của Lỗ Thu Đạo.

Rốt cuộc Thư Tâm Ngọc đã ra tay.

Lỗ Thu Đạo đã chuẩn bị từ lâu, hữu chưởng lập tức vung ra, đánh trúng vị trí cách chuôi bẫy tác trên Lưu Tô cầu, đó chính là chỗ yếu nhất trong thế công của Thư Tâm Ngọc. Lúc này, ánh mắt Lỗ Thu Đạo sáng ngời, khí thế lẫm liệt tựa như thiên hạ phàm, đâu còn vẻ yếu ớt, không biết võ công như hời này!

Thư Tâm Ngọc cảm thấy thế chưởng của đối phương đã hoàn toàn phong tỏa các biến hóa của Lưu Tô cầu, đồng thời từ chỗ lưỡi cầu tiếp xúc với chưởng của đối phương còn truyền đến một tia khí lạnh thấu xương. Không kịp suy nghĩ kỹ, y lập tức tung mình nhảy vọt lên cao năm thước, sau khi lộn một vòng giữa không trung thì miễn cưỡng hạ được xuống ngọn cây, kế đó liền vội vã vận công chống lại luồng khí lạnh quái dị đã chạy vào trong cơ thể.

Mây tiếng quát lớn nhất tê vang lên, tới lúc này đám người Vệ Trọng Hoa, Cát Xung và Lôi Kinh Thiên mới đồng loạt rút binh khí,

còn Lưu Khôi thì vẫn đang kinh ngạc, lúng túng, chẳng biết phải làm gì.

Để mặc cho thân thể nhẹ nhàng đung đưa qua lại giữa không trung theo ngọn cây, Thư Tâm Ngọc chậm rãi điểu chỉnh nội tức đã hơi rối loạn của mình. Mắt nhìn gã đại địch bình sinh hiếm gặp phía dưới, tới lúc này y mới biết tay “Lỗ Thu Đạo” chỉ trong một chiêu đã khiến mình thụ thương này rốt cuộc là ai!

Trong cơn chấn động, một ngụm máu trào lên cổ họng y rồi phun ra ngoài theo giọng nói lạnh băng: “Thủy... Tri... Hàn!”

Chương 2

Dù ngàn vạn người ta cũng quyết không lùi bước⁽⁵⁾.

“**N**am phong Bắ c tuyê t vũ, Lịch quý phán quan Long.
Phương qua Nhắ t thủy hàn, đắ c bá i tướng quân phủ.”

Những lời này chính là nói tới sáu vị tông sư tà phái trên giang hồ hiện giờ: Thiên hạ đệ nhắ t cao thủ Minh Tướng quân, Trường Bạch cư sĩ Tuyê t Phân Phi, Ủng Tử thành chủ Lịch Khinh Sinh, Cầ m Thiên bảo chủ Long phán quan, Lĩnh Nam tông sư Phong Niệm Chung... Trong đó, người được gọi là “Nhắ t thủy hàn”, bức bình phong cuối cùng của phủ tướng quân chính là kẻ đang đóng giả Lỗ Thu Đạo kia, đại tổng quản của phủ tướng quân - Thủy Tri Hàn.

Tới lúc này, Lưu Khôi mới biê t vị “Lỗ tiên sinh” điề m nhiên cười cười nói nói trước mặt mình vừa rồ i thì ra lại là Thủy Tri Hàn, vị đại tổng quản có quyề n lực chỉ dưới Minh Tướng quân trong phủ tướng quân. Hắ n chắ n động tột cùng, hai chân mê m nhữ n, nê u không phải đại địch đang ở ngay trước mặt, chỉ e đã quỳ mọ p xuô ng, miệng run rẩy hô lên: “Thủy Tổng quản!” rồ i.

Thủy Tri Hàn nhìn chắ m chắ m vào Thư Tầ m Ngọc đang đứng đưa trên ngọn cây. “Sau khi Trùng đại sư treo tên của Lỗ Thu Đạo lên Ngũ Vị nhai, phủ tướng quân liề n truyề n ra tin tức Lỗ Thu Đạo sắ p đê n thành Thiên Châu. Sở dĩ ta hóa thân thành Lỗ đại nhân là vì muô n câu một con sâu, chẳng ngờ lại câu được một miề ng ngọc.” Giọng hắ n bỗng trở nên nhẹ nhàng: “Không biê t Thư thiê u hiệp có

bằng lòng đi theo Minh Tướng quân, lập nên một phen cơ nghiệp không?”

Thư Tâm Ngọc thắm thờ dài một tiếng. Y nào ngờ lần ám sát vô n mười phần chắc chín này lại chọc đến một gã đại ma đầu như vậy. Phải biết rằng Thủy Tri Hàn không những là đại tổng quản của phủ tướng quân uy chấn giang hồ mà còn là một trong sáu đại tông sư tà phái. Hắn chịu đóng giả làm Lỗ Thu Đạo để dụ sát thủ tới ám sát, tất nhiên là nhắm tới Trùng đại sư. Vừa rồi, chỉ bằng một chiêu hắn đã nhận ra thân phận của Thư Tâm Ngọc, xem ra trước khi tới đây đã có sự chuẩn bị, lần này chỉ e y sẽ lành ít dữ nhiều...

Vừa rồi, tuy Thư Tâm Ngọc cũng hoài nghi thân phận của Lỗ Thu Đạo nhưng không sao ngờ được Thủy Tri Hàn lại đích thân đến đây. Hơn nữa, y lại ra tay trong lúc vội vã, do đó chỉ trong một chiêu đã bị Hàn Tâm chưởng nổi danh thiên hạ của Thủy Tri Hàn đã thương, đến bây giờ trong nội tức vẫn xen lẫn một luồng khí lạnh không sao xua tan đi được. Y biết Thủy Tri Hàn đã sinh nghi trước khi bước chân vào hậu hoa viên, ắt sẽ bố trí rất nhiều phục binh, thêm vào đó, ngay trước mặt còn có mấy tay cao thủ khác của phủ tướng quân, chỉ e y không có cơ hội trốn thoát. Trong lòng nghĩ vậy nhưng ngoài miệng y vẫn tỏ vẻ thản nhiên: “Thủy Tổng quản đã nhắm chắc phần thắng trong tay, vậy mà vẫn muốn chiêu hàng Thư mỗ, xem ra chưa hẳn là vì yêu tài, chỉ sợ còn có dụng ý khác!”

Thủy Tri Hàn cười ha ha. “Tướng quân xưa nay luôn cău người hiền như khát nước, huống chi kẻ địch thật sự của ngài chỉ là Trùng đại sư. Nếu Thư thiêu hiệp chịu quy thuận phủ tướng quân, nhất định sẽ có tiền đồ rộng mở. Còn nếu vẫn ngoan cố, kết cục chỉ e sẽ là ngọc đá cùng tan. Xin thiêu hiệp hãy suy nghĩ kỹ rồi hành động!”

Đám người Vệ Trọng Hoa, Cát Xung, Lôi Kinh Thiên đều dạn dày kinh nghiệm, lập tức chia ra chiêm lá y các điểm trọng yếu, bao vây chặt Thư Tâm Ngọc. Lưu Khôi đã bình tĩnh lại, bèn quay qua cười siểm nịnh với Thủy Tri Hàn. “Ha ha, Thủy Tổng quản tài trí vô song, nếu Thư trung tâm ngọc còn ngoan cố phản kháng, kết quả chỉ e không phải ngọc đá cùng tan mà chỉ có ngọc là vỡ thôi.”

“Lưu Tri huyện nên im miệng thì hơn!” Thủy Tri Hàn cất tiếng, vẻ không giận mà uy. “Tuy Thư thiếp u hiệp đã bị Hàn Tẩm chương của ta đã thương nhưng Cẩm Kỳ Thư Họa dưới trướng Trùng đại sư há lại là hạng tâm thường? Nếu Thư trung tâm ngọc bất chấp sống chết, liều mạng giết Lưu Tri huyện, đến ta cũng chưa chắc bảo vệ được ông...”

Lưu Khôi tâm kinh sợ, biết rằng võ công của mình ở trước mặt những người này thực sự không đáng nhắc tới, bèn lập tức ngậm miệng, không dám nói gì thêm.

Thư Tâm Ngọc tâm kinh hãi, Thủy Tri Hàn nói năng khi khen khi chê, sắc mặt lúc sáng lúc tối, thái độ cao thâm khó lường khiến người ta khó có thể nhìn thấu nông sâu, thực sự là một kẻ địch vô cùng đáng sợ. Rồi y chợt hiểu ra, Thủy Tri Hàn toàn lực bảo vệ Lão Thu Đạo như vậy, Lão Thu Đạo ắt hẳn cũng đang ở gần đây. Ánh mắt nhìn qua phía gã văn sĩ từ lúc đi theo Thủy Tri Hàn vào đây đến giờ vẫn chưa nói một lời, y trầm giọng nói: “Vị này chắc hẳn là Thị lang đại nhân!” Sau đó, nắm chặt vũ khí trong tay, y cười dài một tiếng. “Xin Lưu Tri huyện cứ yên tâm, cho dù ta có liều mạng xuất chiêu thì người ta muốn giết cũng là Lão Thu Đạo chứ chẳng phải là ngài.”

“Không sai, ta chính là Lão Thu Đạo.” Gã văn sĩ trung niên ngẩng đầu nhìn lại Thư Tâm Ngọc, chẳng hề tỏ ra sợ hãi. “Nếu Thư thiếp u hiệp nắm chắc sẽ giết được ta thì cứ việc ra tay!”

Phải biết rằng Lỗ Thu Đạo chỉ là một tay văn sĩ không biết võ công, tuy có Thủy Tri Hàn ở bên bảo vệ nhưng ở nơi đao kiếm trùng trùng thế này mà vẫn có thể ung dung đi đáp thì thực hiếm có, ngay đến đám người Vệ Trọng Hoa vốn coi thường háh lúc này cũng thâ m khâm phục.

Thư Tâm Ngọc thâ m thở dài, giơ tay y đứng trên cao nhìn xuống, dễ thủ khó công, lại thêm việc đã ở vào đường cùng, cho nên mới khiên đi phương không dám tùy tiện tung sát chiêu bức ép, nhưng nếu thật sự liêu mạng xuất chiêu hồng giết Lỗ Thu Đạo, y thực sự chẳng nắ m chắ c được chút nào, trong lòng bỗng nảy ra một kế, bèn nói: “Xưa nay sát thủ vốn vô tình, Thủy Tổng quản có đâu lại cho rằng có thể mua chuộc được ta?”

Thủy Tri Hàn vốn chẳng ôm hy vọng thu phục Thư Tâm Ngọc, chỉ muốn bắt sống y, cho nên mới dùng lời nói để làm giảm nhuệ khí của y. Lúc này, nghe Thư Tâm Ngọc nói vậy, dường như cơ hội không phải là không có, háh không khỏi mừng thâ m. “Sát thủ dưới trướng Trùng đại sư quyết không phải hạng người máu lạnh vô tình. Chẳng hay đây là lần thứ mấy Thư thiế u hiệp giết người?”

Thư Tâm Ngọc thở dài, than: “Ôi, vốn dĩ chỉ cần việc hôm nay thành công là ta có thể xuất sư.”

Thủy Tri Hàn tỏ vẻ nghiêm túc, nói: “Con người sống trên đời tựa như bóng câu qua cửa. Vừa rồi, ta thấy thiế u hiệp tuy tuổi đời còn trẻ nhưng võ công đã gần đạt tới đại thành, nếu có thêm thời gian ắ t sẽ trở thành một nhân tài kiệt xuất, do đó mới nảy lòng yêu tài, muốn cho thiế u hiệp một con đường sống. Chẳng hay ý Thư thiế u hiệp thế nào?”

Thư Tâm Ngọc do dự, nói: “Kẻ đã bại trận, còn gì đáng kể? Thư mỗ chỉ là một kẻ võ biề n, thực nghĩ không ra có chỗ nào đáng để

Tổng quản coi trọng. Huống chi những người ta từng giết đều là thủ hạ của Minh Tướng quân, ngài... chịu chấp nhận ta sao?”

Thủy Tri Hàn khẽ mỉm cười, nói: “Thư thiếp u hiệp quá lo rồi! Minh Tướng quân khí độ phi phạm, trong mắt chỉ có máy tay đại địch. Chỉ cần Thư thiếp u hiệp chịu nói ra hành tung của Trùng đại sư, đợi sau khi Trùng đại sư mất mạng, thiếp u hiệp muốn đi hay ở, bọn ta quyết không ngăn cản...”

Đám người Vệ Trọng Hoa tới lúc này mới biết Minh Tướng quân sớm đã có lòng muốn đố kỵ phó với Trùng đại sư, nhất thời đều chấn động tâm thần. Phải biết rằng thanh thế của Trùng đại sư trong giới bạch đạo hiện nay đang như mặt trời chính Ngọ, lại có hành tung quý dị khó lường, võ công cao thâm tột độ, cho dù phải một chọi một với cao thủ cỡ tông sư tà phái như Thủy Tri Hàn cũng chưa chắc đã thua, hành động này của phủ tướng quân chẳng khác gì lời tuyên bố muốn thống nhất giang hồ.

Thư Tâm Ngọc nhìn về phía trời đông, thở dài một tiếng. “Xin Thủy Tổng quản hãy cho ta thời gian một tuần hương để suy nghĩ!”

Thủy Tri Hàn thấy y đã có chút xao động, liệu chừng sau một tuần hương, dù nội thương của y có khỏi cũng khó mà thoát được, bèn lập tức đồng ý: “Được, các vị hãy lùi lại năm bước, cùng đợi câu trả lời của Thư thiếp u hiệp.”

Cả đám người vâng lệnh, đồng loạt lùi về phía sau.

Biến cố đột ngột xảy ra trong khoảnh khắc ấy!

Thư Tâm Ngọc tung mình nhảy vọt lên cao, khi đám người kia còn chưa kịp lùi lại, Lưu Tô câu đã phóng thẳng về phía mục tiêu thật sự của y hôm nay -

Lỗ Thu Đạo.

Trùng đại sư không chỉ là một sát thủ, trong tín niệm của ông, ám sát là một phương thức đặc biệt để hành hiệp giang hồ. Không cầu tài, không cầu lợi, chỉ mong được thực hiện hoài bão. Vậy nên Trùng đại sư vẫn luôn dạy dỗ các đệ tử của mình rằng không được coi bản thân là sát thủ, và đối với một tay hiệp khách đi lại trên giang hồ, điều quan trọng nhất không phải danh lợi mà là đạo nghĩa.

Thủy Tri Hàn cho rằng Thư Tâm Ngọc cũng tham tài bội nghĩa như các sát thủ bình thường, ấy là một sai lầm cực kỳ to lớn!

Đầu tiên, Thư Tâm Ngọc dùng lời lẽ để mê hoặc Thủy Tri Hàn, giả vờ có ý đầu hàng, sau đó thừa dịp đối phương sơ suất mà tung sát chiêu hồng lầy mạng Lỗ Thu Đạo. Lúc này đây, y đã hoàn toàn đặt chuyện sống chết qua một bên, không quan tâm tới sự an nguy của bản thân mình, trong lòng chỉ có một bầu nhiệt huyết...

Đối với một sát thủ, điều quan trọng nhất là mục đích chứ không phải thủ đoạn.

Người hiện đang ở gần Lỗ Thu Đạo nhất là Vệ Trọng Hoa.

Biến cố đột ngột xảy ra, Vệ Trọng Hoa vội vung cây roi dài đánh về phía Thư Tâm Ngọc, chân vô thức bước lên một bước, chần trước người Lỗ Thu Đạo.

Cây roi này chính là vũ khí độc môn của Vệ Trọng Hoa, khắp thân roi đầy ngạnh sắc, đầu roi là một lưỡi đao dài ba tấc. Khi vận công, cây roi mềm dài hai trượng này có thể quăn, có thể buông, có thể thu, có thể phóng, đuôi roi dùng để bảo vệ bản thân, đầu roi dùng để tấn công vào yếu huyệt của đối thủ, các ngạnh sắc trên thân roi thì có thể khóa chặt vũ khí của đối phương, thực sự là một món vũ khí ngoại môn rất bá đạo. Lúc này, lưỡi đao nơi đầu roi đâm thẳng về phía bụng Thư Tâm Ngọc, còn xoay tròn mấy vòng, đằng sau là vô số hậu chiêu. Vệ Trọng Hoa biết võ công của

mình chưa chắc đã so được với Thư Tâm Ngọc nhưng liệu chừng đôi phương chỉ cần chậm trễ một chút, Thủy Tri Hàn ắt sẽ kịp thời ra tay.

Chẳng ngờ, đôi mắt với cây roi dài ấy, Thư Tâm Ngọc không hề né tránh. Vừa rồi, y sớm đã hạ quyết tâm tử vì đạo, biết rằng nếu bị Vệ Trọng Hoa quấn lấy sẽ lập tức phải đối mặt với Hàn Tâm chương của Thủy Tri Hàn, cho nên bèn liêu để cho lưỡi đao dài ba tấc kia đâm vào bụng, sau đó, thừa dịp Vệ Trọng Hoa còn đang ngây ngốc, y dùng thân thể của mình quấn lấy cây roi mềm, đồng thời vung Lưu Tô câu cắt qua cổ họng Vệ Trọng Hoa...

“Rầm” một tiếng, thi thể Vệ Trọng Hoa bị Thư Tâm Ngọc thúc mạnh một cái, bay về phía Lỗ Thu Đạo, một người một xác quấn vào nhau, ngã lăn ra đất. Lưu Tô câu lại lóe lên ánh sáng, mang theo khí thế một đi không trở lại, chém về phía Lỗ Thu Đạo.

Lỗ Thu Đạo trơ mắt nhìn lưỡi câu bóng loáng chém tới mà không cách nào né tránh, đành nhắm mắt chờ chết. Đột nhiên, một luồng lực mạnh truyền tới từ phía bên cạnh, đẩy thân thể hắn sang ngang hai thước, nhờ thế mà lưỡi câu chém về phía yết hầu hắn chỉ để lại trên vai hắn một vết thương dài nửa thước, sâu hai tấc. Nhứt thời hắn không cảm thấy cơn đau thấu tâm can, hạ thân bất giác ướt đầm.

Tuy việc xảy ra đột ngột nhưng Thủy Tri Hàn phản ứng cực nhanh, do không kịp ngăn cản Thư Tâm Ngọc nên trước tiên sử dụng xảo lược để đẩy Lỗ Thu Đạo qua một bên, sau đó tung một đòn toàn lực đánh về phía hậu tâm của Thư Tâm Ngọc. Xưa nay chỉ có Thủy Tri Hàn tính kế với người khác, lần này không ngờ lại bị đôi ba lời của Thư Tâm Ngọc tác động, suýt nữa để y đạt được mục đích. Hắn không kịp được cơn giận dữ tột cùng, một chương đánh ra sử hết mười hai thành công lực, thanh thế vô cùng kinh hồn, mãi đến khi đã chạm

vào hậu tâm của Thư Tâm Ngọc, hắ n mới chột tỉnh ngộ rằ ng bắ t số ng y mới là thượng sách, bèn vội vàng thu bót lực lại...

Khi chỉ còn cách thành công trong gang tắ c, Thư Tâm Ngọc bỗng cảm thắ y có một luồ ng chưởng lực lạnh băng đánh tới hậu tâm, liề n biế t rằ ng Thủy Tri Hàn đã ra tay. Tuy nhiên, y không né tránh, ngược lại còn nương theo thề chưởng xông lên phía trước, lao thẳng vào lòng Cát Xung vồ n đang xông tới...

Cát Xung vận hế t công lực vào lòng bàn tay, song chưởng đánh thẳng về phía lồ ng ngực Thư Tâm Ngọc. Chẳng ngờ đố i phương lại dùng lố i đánh bắ t chắ p số ng chề t, tả chưởng của Cát Xung bị Lưu Tô câu hút bay, hữu chưởng thì giáng một đòn nặng nề vào lồ ng ngực Thư Tâm Ngọc.

Cuộc chiế n chỉ diễn ra trong khoảnh khắ c nhưng vô cùng khố c liệt.

Thư Tâm Ngọc liên tiế p trúng phải mắ y đòn nặng nề vào nơi yế u hại, tâm mạch còn bị chưởng lực của Thủy Tri Hàn chắ n đứt, sớm đã như nổ mạnh hế t đà, chỉ có thể tựa lưng vào thân cây mà thờ đố c; còn ba đại cao thủ Thủy Tri Hàn mang đế n thì một chề t, một bị thương, Lỗ Thu Đạo cũng bị máu nhuồ m đỏ nửa người.

Thư Tâm Ngọc lạnh lùng nhìn Thủy Tri Hàn, bên khóe miệng, máu tươi không ngó t rí ra theo từng lời nói: “Thủy Tổng quản một lòng muồ n bắ t số ng ta nên không phát lực, nhưng lại hại Bạch sa thánh thủ Cát Xung biế n thành Bạch sa độc thủ. Ha ha, không biế t bây giờ Thủy Tổng quản đang có cảm giác gì?”

Sắ c mặt u ám, trong lòng nổi giận, trên khuôn mặt trắ ng trẻo của Thủy Tri Hàn cũng thoáng hiện vẻ hung dữ. “Mạng của Thư thiế u hiệp đã như ngàn cân treo sợi tóc, còn nói như vậy, thực là nực

cười mỉa mai thay!” Đoạn hắ n bước lên trước một bước, muố n bắ t số ng Thư Tầ m Ngọc rồ i ra sức giày vò một phen.

Thư Tầ m Ngọc đưa Lưu Tô câu lên, kê ngang cổ, khẽ cười nhạt vẻ ngạo nghễ. “Xin Thủy Tổng quản đừng bước, nế u không, chỉ e ngay đế n mắ y câu di ngôn cuố i cùng ta cũng không thể để lại cho ngài.”

Thủy Tri Hàn dừng bước, cho dù hắ n từng tung hoành trên giang hồ mắ y năm song chưa bao giờ bị bó chân bó tay thế này. Tuy hế t sức căm hận Thư Tầ m Ngọc nhưng sự cứng cỏi cùng thái độ “coi chề t như vè ” của y khiế n hắ n không thể không khâm phục. Hít sâu một hơi, hắ n cố ép mình bình tĩnh lại. “Hào khí như vậy thực khiế n Thủy mỗ khâm phục. Vế t thương của Thư thiế u hiệp có lẽ vẫn còn chữa đượ c, hơn nữa, đế n loài sâu kiế n còn tham số ng...”

Thư Tầ m Ngọc chặn lời Thủy Tri Hàn: “Ta biế t, trong phủ tướng quân có đám đệ tử của Lịch quý Lịch Khinh Sinh rấ t am hiểu môn ma công có thể khiế n người ta nói ra chuyện trong lòng trong lúc đầ u óc si dại. Thủy Tổng quản đừng nên có suy nghĩ này nữa, trừ phi Lịch lão quý còn có bản lĩnh khiế n người chề t có thể nói chuyện.”

Thủy Tri Hàn ngắ ng đầ u, thở dài. “Trùng đại sư có đệ tử như vậy, càng khiế n ta muố n trừ bỏ thật nhanh, nế u không, phủ tướng quân sao có nổi một ngày yên ổn!”

“Ngài không hiểu, Minh Tướng quân cũng không hiểu. Tầ m Ngọc đi theo sư phụ mắ y năm, chỉ học đượ c một câu.”

“Ồ ! Xin đượ c nghe lời trăng trố i lúc lâm chung của thiế u hiệp!”

Thư Tầ m Ngọc nghiêm nghị cá t tiế ng: “Tuy sư phụ chưa từng coi mình là hiệp khách nhưng lại thường xuyên dạy dỗ đám đệ tử bọn ta cái đạ o của kẻ hiệp khách. Tầ m Ngọc tài không bằ ng người nên

tuyệt mệnh nhưng vẫn còn biết thế nào là “có những việc không nên làm, có những việc ắt phải làm”.

Thủy Tri Hàn im lặng hồi lâu rồi nói: “Việc tranh đấu giữa ma và đạo vốn bất nguôn từ sự chấp mê bất ngộ, không nhìn thấu bản chất của sự việc. Thế nào là hiệp, thế nào là ma, thiên hạ nào có định luận!” Thập y Thư Tâm Ngọc toàn thân đẫm máu mà vẫn tỏ ra điềm tĩnh như thường, hấn không khỏi động lòng trắc ẩn. “Thư thiếu hiệp vì sự sáng khoái nhứt thời mà vứt bỏ tiên đồ tốt đẹp, há chẳng khiến người ta tiếc nuối ư?”

Thư Tâm Ngọc lớn tiếng cười vang, một dòng máu đỏ tươi rỉ ra từ khóe miệng. “Dù ngàn vạn người ta cũng quyết không lùi bước!” Dứt lời, cổ tay y bèn phát lực, vung lưỡi câu cắt đứt cổ họng mình...

Sát thủ thiên tài Thư trung tâm ngọc Thư Tâm Ngọc dưới trướng Trùng đại sư đã táng mạng tại đây.

Tĩnh lặng hồi lâu. Đêm khuya, trăng treo giữa trời.

Cả đám người bị cái khí thế coi chết như về, lấy thân vệ đạo của Thư Tâm Ngọc làm cho chấn động, không khỏi run rẩy trước khoảnh khắc kinh tâm động phách vừa rồi. Nhứt thời nguyên một tòa hậu hoa viên to lớn trở nên yên ả như tờ.

Thủy Tri Hàn là người đầu tiên tỉnh táo trở lại, xoay người qua phía thi thể Vệ Trọng Hoa, trịnh trọng quỳ xuống. “Vệ sư phụ xưa nay luôn là người mà ta kính trọng, truyền lệnh hậu táng, đưa tiên tuất thật hậu cho người nhà. Đợi sau khi lấy được thủ cấp của Trùng đại sư, Thủy mỗ sẽ đích thân mang đến bái tế vong linh trên trời của Vệ sư phụ.”

Nào có ai ngờ, đường đường là đại tổng quản của phủ tướng quân mà lại chịu quỳ lạy trước thuộc hạ? “Bộp, bộp” má y tiếng, đám

người còn lại để u vọi vàng quỳ xuống theo hấn.

“Lập tức đi mời đại phu giỏi nhất đến đây trị thương cho Cát huynh! Thủy mẫu sau này còn có nhiều việc cần nhờ đến, xin Cát huynh nhận của Thủy mẫu một lạy!”

Cát Xung cố nén cơn đau, vọi vàng hô “không dám”, trong lòng cảm kích tột cùng.

Thủy Tri Hàn lại chỉ về phía thi thể của Thư Tâm Ngọc. “Người này tuy ngu muội, vô tri nhưng cũng là một tay hảo hán, không nên làm nhục tới thi thể, hãy chôn cất tử tế!”

Thủy Tri Hàn là một bậc kiêu hùng, tất nhiên có những thủ đoạn ghê gớm, chỉ bằng vài câu nói đã khiến đám thủ hạ khâm phục sát đất, một lòng trung thành.

Lưu Khôi vâng lệnh, vọi vàng gọi sai nha trong phủ tri huyện đến, sai đi lấy thuốc về băng bó cho mọi người.

Thủy Tri Hàn trầm ngâm hồi lâu rồi nói: “Thư Tâm Ngọc tuy thà chết không chịu khuất phục nhưng vẫn giúp ta nghĩ được một cách để có thể tìm được Trùng đại sư.”

Lỗ Thu Đạo tới lúc này mới bình tĩnh phần nào. “Thủy Tổng quản trí kế vô song, chẳng hay đã nghĩ được sách lược gì?”

“Lưu Tô câu của Thư Tâm Ngọc chính là vũ khí độc môn của y. Lôi Kinh Thiên, người hãy sai người giao nó đến Liệt Không bang. Bang chủ Liệt Không bang Hạ Thiên Lôi xưa nay vẫn luôn giao hảo với Trùng đại sư, nhất định sẽ giao nó về cho chủ cũ. Chúng ta chỉ cần bám theo là sẽ tìm được Trùng đại sư.”

Liệt Không bang chính là bạch đạo đệ nhất đại bang trên giang hồ, bang chủ Hạ Thiên Lôi gần như là minh chủ bạch đạo, mấy kẻ

kia nghe thấ y những lời kinh thiên động địa này, trong lòng liê n trào lên muôn vàn cảm xúc.

Lưu Khôi không tìm được câ t tiế ng: “Tìm được Trùng đại sư thì cũng có ích gì, võ công của ông ta... Ôi!”

Thủy Tri Hàn điề m nhiên nói: “Trùng đại sư rấ t thích trà đạo, thường dùng trà thay nước để rửa thầ n binh lợi khí. Năm xưa, Độc Lai Vô Dạng từng lưu lại một loại kỳ độc để đố i phó với Trùng đại sư, tên là Long Tinh Xuyên, bình thường thì không có gì khác lạ nhưng cứ gặp trà là hóa thành kịch độc. Chúng ta hãy bôi thứ này lên lưỡi câu, để Trùng đại sư được nế m thử trà của phủ tướng quân ta...”

Bô n năm trước, Độc Lai Vô Dạng - người được mệnh danh là Tướng quân chỉ độc - đã táng mạng dưới tay Ngụy công tử trong trận chiế n ở Kiế m Các, nhưng hắ n sớm đã lưu lại một thứ kỳ độc nhằ m đố i phó với Trùng đại sư. Mọi người tới lúc này mới biế t thì ra phủ tướng quân đã có ý định đố i phó với Trùng đại sư từ lâu rồ i.

Lôi Kinh Thiên thử hỏi dò: “Trùng đại sư giao du rấ t rộng, quen biế t vô số kỳ nhân dị sĩ, chỉ dựa vào việc dùng độc, e là không đủ để làm gì ông ta...”

Lỗ Thu Đạo cũng chậm rãi nói: “Huô ng chi Liệt Không bang xưa nay vẫn luôn đố i nghịch với Tướng quân, chúng ta phải làm the nào để truy theo tung tích của Lưu Tô câu đây? Mong Tổng quản chỉ điểm đôi chút cho kẻ hèn này.”

“Trong Liệt Không bang, sao có thể không có mật thám của phủ tướng quân chứ?” Trong mắ t bừng lên ánh kỳ quang, Thủy Tri Hàn câ t tiế ng cười ngạo nghễ. “Đạo cao một thước, ma cao một trượng. Trùng đại sư có thể phái sát thủ tới hành thích, ta đương nhiên cũng có thể lâ y đạo của người trả lại cho người. Chúng ta hãy xem xem ai mới là đệ nhấ t sát thủ trên giang hồ hiện nay...”

Cả đám người nhát tẽn run rẩy, một cái tên đáng sợ cùng xuất hiện trong đầu họ nhưng chẳng ai dám nói ra.

Đó chính là sự phụ của đám Tinh Tinh Mạn Thiên - tổ chức sát thủ sắc bén nhát dưới trướng Minh Tướng quân, là con ác mộng đáng sợ nhát trong võ lâm gần trăm năm nay, là lời nguyền rửa mà người trên giang hồ hễ nhắc tới là biếm sắc, là thứ vũ khí thần bí khó lường nhát trong tay Minh Tướng quân...

Hắn chính là vị vua sát thủ trong giới hắc đạo, ngang danh với Trùng đại sư trên giang hồ - Quỷ Thất Kinh!

Chương 3

Cái đạo của kẻ làm sát thủ

Trên sườn núi Cửu Cung, cây xanh rợp bóng, gió nhẹ vi vu.

Một thác nước từ trên cao đổ xuống, tung bọt trắng xóa, phát tiếng vang rền. Xen lẫn tiếng thác đổ là tiếng đàn réo rắt, không gian phảng phất mùi hoa cỏ thanh tân, thực chẳng khác chốn bồng lai tiên cảnh.

Có hai người đang ngồ i lặng lẽ trong ngôi đình bên cạnh dòng thác, ung dung thưởng trà và đánh cờ với nhau. Phải biết rằng khi đánh cờ, điều quan trọng nhất là tâm phải tĩnh, hai người này có thể coi như không nghe thấy tiếng nước chảy âm âm bên cạnh, định lực ấy thực khiến người ta kinh ngạc.

Ván cờ đang đến hồi kịch liệt. Người ngồ i bên trái là một vị lão tăng có hai hàng lông mày màu trắng, vẻ mặt tập trung, trong tay cầm một quân cờ trắng nhưng lại do dự, mãi vẫn không đặt xuống.

Người ngồ i bên phải là một hán tử áo lam hơn bốn mươi tuổi, mặt màu đỏ ngỏ, đầy vẻ trái đời, tuy chuyên tâm vào ván cờ nhưng mỗi cái đưa mày liếc mắt đều tỏa ra hào khí. “Quân này của đại sư mà đánh xuống, chỉ e bên đen sẽ rơi vào đường cùng, tại sao ngài mãi vẫn không quyết định, lẽ nào muốn tha cho ta một con đường sống?” Tuy y hỏi bằng giọng rắt nhẹ nhàng nhưng âm thanh lại vang xa, thể hiện nội công cực kỳ thâm hậu.

Bạch mi lão tăng đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía quầng mây trắng đã xa, nói: “Chỉ vì ta có cảm giác hôm nay người thua nhất định là ta!”

Người áo lam bất giác cả kinh. “Lục Ngữ đại sư mỗi ngày chỉ nói sáu câu, sao mới câu đầu tiên đã làm người ta kinh ngạc đến vậy?”

Vị bạch mi lão tăng này có pháp danh Lục Ngữ, chính là sư huynh của chương môn phái Hoa Sơn - Vô Ngữ đại sư, xưa nay vẫn luôn vân du thiên hạ, hành tung bất định. Vô Ngữ đại sư luyện thành môn Bế Khẩu thiên, suốt mấy chục năm không nói một lời; Lục Ngữ đại sư thì tu luyện Khổ Khẩu Bà Tâm đại pháp, tuy không đến mức cả ngày không nói năng gì như sư đệ nhưng cũng quý chữ như vàng, mỗi ngày chỉ nói tới đã sáu câu, cho nên mới có pháp danh là Lục Ngữ.

Nghe người áo lam hỏi vậy, Lục Ngữ chỉ cười không đáp rồi chợt phất tay áo làm rồi loạn bàn cờ, sau đó cầm chén trà lên uống cạn trong một hơi.

Người áo lam trầm ngâm suy nghĩ, đoạn khẽ lẩm bảm: “Sắp thua mà chưa thua, ấy chính là đặt mình vào chỗ chết để tìm đường sống. Bên đen chưa chắc đã không có cơ hội phản công, chẳng lẽ đại sư lại tự tin đến mức không cho ta cơ hội vặn hỏi thế cuộc sao?”

“Thí chủ quá để tâm tới sự thắng bại, phải nhảy ra ngoài ván cờ thì mới có thể nhìn đời bằng ánh mắt khoáng đạt hơn.”

“Ta chẳng qua chỉ muốn đánh một nước cờ tuyệt diệu trong ván cờ đó mà thôi. Nước cờ ấy tuy có được ngẫu nhiên nhưng phải từng bước, từng bước mới xuất hiện, ta thực không nỡ dang dở giữa đường, đành tiếp tục chấp mê bất ngộ.”

Lục Ngữ đột nhiên quát lớn, âm thanh vang vọng trong sơn cốc: “Trên đời này, người chấp mê bất ngộ nhiều biết bao, thắng được ván cờ nhưng lại thua mất cả đời người!”

Hán tử áo xanh khẽ ấn tay xuống bàn cờ, những quân cờ đen trắng hỗn loạn bỗng chia thành hai đống, ranh giới rõ ràng. Y không đổi sắc mặt, ngẩng đầu nhìn trời, cười dài. “Lời của đại sư như thực mà hóa hư, như vụng mà lại khéo. Hôm nay mang trà lên núi, được nghe lời khuyên dạy của đại sư, Trùng mỗ thấy đáng lắm!”

Thì ra người áo lam này chính là bạch đạo đệ nhất sát thủ Trùng đại sư danh vang thiên hạ. Ông vốn là người hào sảng, phóng khoáng, tài năng siêu phàm, cả đời đắm chìm trong ba thứ võ đạo, kỳ đạo và trà đạo, lần này gặp được Lục Ngữ đại sư, hai người tuy một tặng một tục nhưng lại lấy cớ kết bạn, trở thành bằng hữu tri giao.

Mấy năm trước, Minh Tướng quân trưng dụng dân phu đại tu lại cung Khiêu Nguyệt trong phủ tướng quân, cực kỳ hao tài tốn của. Chương môn phái Hoa Sơn Vô Ngữ đại sư thỉnh nguyện vì dân, cam lòng phá hủy công phu Bê Khẩu thiên đã tu luyện nhiều năm, thẳng thắn khuyên ngăn đương kim Thánh thượng, vì thế mà chọc giận Minh Tướng quân. Phái Hoa Sơn tự biết không thể địch lại thế lực của phủ tướng quân, vì muốn tránh chuyện binh đao không cần thiết nên các môn nhân đã phân tán khắp nơi, trong đó Vô Ngữ đại sư đi vân du thiên hạ, còn Lục Ngữ đại sư thì ẩn cư ở núi Cửu Cung.

Trùng đại sư rất yêu cờ nhưng lại không tìm được đối thủ ngang sức, khó khăn lắm mới biết được tung tích của Lục Ngữ đại sư, bèn mang theo ấm trà ngon mình đích thân pha lên núi Cửu Cung mời, do đó mới tìm được cơ hội đầu cờ với cao nhân. Chẳng ngờ sau một hồi suy nghĩ, Lục Ngữ lại vung tay áo làm rối loạn bàn cờ, tuy lúc ấy bản thân đã ở vào thế kém nhưng Trùng đại sư vẫn không được tận hứng. Nghe thấy lời thiên của Lục Ngữ, trong lòng ông như hiểu ra điều gì, biết rằng trong mắt vị cao tăng đắc đạo này, sát khí của mình quá nặng, đã đi ngược hẳn với tinh thần giao lưu kỳ đạo...

Nhưng Trùng đại sư vốn là người có tính tình cởi mở, cầm lên được ấ t đặt xuống được, nghĩ đến những nước cờ tuyệt diệu trong ván cờ vừa rồi, bèn rót cho Lục Ngữ một chén trà đầy, nhất thời hương trà tỏa ra tứ phía. “Cảm tạ lời dạy của đại sư, Trùng mạo xin kính đại sư một chén!”

Lúc này vừa khéo có một trận gió núi thổi tới, tiếng đàn kia như nương theo làn gió bay xa, thoắt ẩn thoắt hiện...

Lục Ngữ nâng chén, nhấp một ngụm trà, bỗng lại bỏ chén xuống bàn, đưa mắt nhìn về phía con đường núi đả ng xa, mỉm cười không nói gì, tựa như đã nhìn thấu thiên cơ.

Trên con đường núi có một bóng người đang thoăn thoắt đi tới.

Trùng đại sư nhìn về hướng con đường núi, chậm rãi cất tiếng: “Người đang tới là ai vậy?”

Đó là một thanh niên đầu quấn khăn đỏ, trong tay cầm một chiếc hộp gỗ dài, nhìn thấy Trùng đại sư bèn vội cúi đầu thi lễ. “Vãn bối i Châu Lệnh Phương, Đường chủ Trâm Hương đường của Liệt Không bang, vâng lệnh gia sư Hạ Thiên Lô đến bái kiến Trùng đại sư và Lục Ngữ đại sư.”

Trùng đại sư thấy Châu Lệnh Phương dáng vẻ vội vàng, mặt đầy bụi bặm, lại có thân phận đường chủ, liền biết rằng ấ t đã xảy ra chuyện lớn. “Châu thiêu hiệp miễn lễ, có việc gì xin cứ nói thẳng ra!”

Lục Ngữ đột nhiên lớn tiếng nói ra câu nói thứ tư trong ngày hôm nay: “Lão nạp đột nhiên gửi thầy mùi máu tanh.”

Trùng đại sư ngoảnh đầu nhìn Lục Ngữ, biết rằng Lục Ngữ là người của Phật môn, tu luyện Minh Huệ công, linh giác cực kỳ nhạy bén, nói như vậy ấ t là đã phát hiện ra điều gì. Trong lòng ông chợt

nổi lên một suy nghĩ quái dị, cảm nhận được rõ ràng có người đang ở bên rình mò. Ông thân là bạch đạo đệ nhất sát thủ, sở trường chính là ẩn giấu hành tung nhưng lúc này, sau khi ngưng thẩn quan sát, chỉ thấy mấy người bên cạnh, ngoài ra không còn chỗ nào kỳ lạ, trong lòng ông không khỏi cảm thấy có chút nghi hoặc.

Châu Lệnh Phương đặt chiếc hộp gỗ trên tay xuống, chậm rãi mở ra, bên trong chính là Lưu Tô câu của Thư Tâm Ngọc!

Trùng đại sư chấn động toàn thân, biếc hấn sắc mặt. “Chẳng lẽ Tâm Ngọc đã gặp chuyện bất trắc rồi sao?”

Châu Lệnh Phương buồm bã gật đầu.

Tiếng đàn đột nhiên rối loạn, “tạch” một tiếng, một sợi dây đàn đã đứt, sau đó khung cảnh chìm vào tĩnh lặng.

Mắt hồ róm lệ, Trùng đại sư đưa tay cầm Lưu Tô câu lên, nhìn suốt hồi lâu. Sau khi sắc mặt trở lại vẻ bình lặng như mặt nước hồ thu, ông hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Vận Nhi, tâm có thể loạn nhưng tuyệt đối không được để lộ ra mặt!”

Tiếng đàn lại vang lên, như than như khóc, đi vào lòng người.

Châu Lệnh Phương trầm giọng nói: “Thư sư huynh gặp nạn trong thành Thiên Châu, phủ tướng quân có Vệ Trọng Hoa bỏ mạng, Cát Xung cụt tay, Lỗ Thu Đạo thì không hề bị thương, tham gia vào việc này còn có Lôi Kinh Thiên và Tri huyện Lưu Khôi. Tin tức cụ thể còn đang được ngầm điếu tra.”

Trùng đại sư ngẩng đầu nhìn vãng mây trắng giữa trời, buồm bã than: “Tâm Ngọc hành sự lão luyện, đã tung chiêu rồi thì không lý nào không thể làm Lỗ Thu Đạo bị thương. Chẳng lẽ đã có kẻ tiết lộ hành tung của y?”

Tiếng đàn đột nhiên im bật, một giọng nói trong trẻo vang lên: “Linh Vận xin được đi báo thù cho sư huynh!”

Tới lúc này, Châu Lệnh Phương mới biết tiếng đàn biến ảo khó lường mà mình nghe thấy trên đường tới đây là do đại đệ tử của Trùng đại sư, Cô nương trung linh vận Tầm Linh Vận gây, nhưng thực không hiểu vì sao người này lại gọi Thư Tầm Ngọc vốn xếp hàng thứ ba là sư huynh. Có điều ừy không dám hỏi, chỉ đứng lặng lẽ một bên, chờ Trùng đại sư lên tiếng.

Trùng đại sư đưa tay khẽ vuốt Lưu Tô câu, nói: “Được! Vận Nhi lần đầu tiên ra tay, vì sư chỉ có mấy lời này dặn con: làm sát thủ, phải tránh sự bông bột, xúc nổi!”

Tiếng đàn lại vang lên, tựa như dòng suối mát chảy qua tảng đá, không còn gặp chút trở ngại nào, cuối cùng càng lúc càng xa, không sao nghe thấy nữa.

Châu Lệnh Phương thấy Trùng đại sư gặp cơn kinh biến mà mặt không đổi sắc, đợi sau khi Tầm Linh Vận đã vâng lệnh đi xa mới lại khom người hành lễ. “Gia sư đã có lệnh, toàn bộ huynh đệ trong Trầm Hương đường xin nghe theo sự điều động của đại sư.”

Trùng đại sư khẽ khoát tay. “Đa tạ hiền đệ, người hãy lui trước đi!”

Châu Lệnh Phương nói: “Gia sư còn có mấy lời bảo vẫn bổn nói với đại sư.”

“Lời gì?”

“Kẻ địch cố ý đưa trả di vật của Thư sư huynh, việc này e là có vấn đề!”

“Ồ!” Trùng đại sư tỉ mỉ quan sát Lưu Tô câu, thấy bên trên dường như được bôi một thứ gì đó màu xám khiến lưỡi câu không còn được sáng bóng như xưa.

Châu Lệnh Phương nói tiếp: “Trên lưỡi câu này không biết được bôi thứ gì, dùng nước khó mà rửa được, bang chủ dặn đại sư nhất định phải cẩn thận, chớ nên trúng quỷ kế của kẻ địch.”

Lục Ngữ chợt nói ra câu thứ năm trong ngày hôm nay: “Trên trán Châu thiếp u hiệp còn đọng mồ hôi, đầu ngón tay tái xanh, có phải vừa mới động thủ với người ta không?”

Trùng đại sư bất giác cả kinh, vừa rồi hay tin đệ tử gặp chuyện chẳng lành, ông không khỏi thảng thốt, nay tập trung để ý mới phát hiện tim Châu Lệnh Phương đập quá nhanh, nội khí xao động, bèn trầm giọng hỏi: “Có phải có kẻ nào đó theo dõi người không?”

Châu Lệnh Phương hít sâu một hơi. “Trước khi lên núi, vẫn bỗng có gặp một người bịt mặt, sau khi giao thủ, hắn bị thương trở nên mất, chẳng rõ lai lịch thế nào.” Nhìn ấm trà trên chiếc bàn đá, y nói: “Vẫn bỗng thực đang rất khát, xin đại sư ban trà!”

Trùng đại sư thấy Châu Lệnh Phương có thần thái đỉnh đạc, không hề tỏ ra tự mãn về phen kịch đấu vừa rồi, trong lòng rất thích tính cách thẳng thắn của y, bèn cười rộ. “Ha ha, sức cò của ta không so được với Lục Ngữ, đành dùng trà lấp miệng ông ấy. Châu thiếp u hiệp không cần khách sáo, trà này có tên gọi Phong Lưu, ta phải mất ba năm hong sấy mới làm được, cậu cứ uống đi, đừng ngại!”

Châu Lệnh Phương đón lấy chén trà, cất tiếng cảm ơn rồi một hơi uống cạn. Nhìn Trùng đại sư, y muốn nói gì đó song lại thôi.

Trùng đại sư thấy vậy bèn hỏi: “Thiếu hiệp còn lời gì muốn nói sao?”

Châu Lệnh Phương nói: “Vãn bối có thể xem lại vũ khí của Thụ sư huynh một chút không?”

Trùng đại sư y lời, đưa Lưu Tô câu cho y. Trong khoảnh khắc ấy, ông chợt có cảm giác bị nhìn trộm, ngay sau đó, một luồng sát khí vô cùng rõ ràng truyền tới từ phía bên cạnh. Trong con kinh hãi, ông lập tức vận công khắp toàn thân.

Có thể ẩn giấu sát khí khéo như vậy, mãi tới lúc chuẩn bị ra tay mới để lộ, trong thiên hạ này có mấy người?

Phía bên này, Châu Lệnh Phương vừa cầm lấy một đầu của Lưu Tô câu, đột nhiên quát lớn: “Trà này có độc!” Dứt lời, y bèn phun hết ngụm trà trong miệng ra nhưng lại nhắm thẳng vào Lưu Tô câu mà y và Trùng đại sư đang cầm. Trùng đại sư không đề phòng, để mặc ngụm trà đó phun quá nửa lên lưỡi câu...

Nước trà nóng vừa gặp phải lớp vật chất màu xám trên Lưu Tô câu liền “xèo” một tiếng, tựa như than khô gặp lửa, lập tức bốc lên một làn khói xanh. Trùng đại sư cảm thấy bàn tay phải đang cầm lưỡi câu đột nhiên đau rát, như bị kim nhọn đâm vào, lại như bị sâu độc cắn.

Trong khoảnh khắc phun ngụm trà ra, bàn tay trái của Châu Lệnh Phương lập tức buông Lưu Tô câu, đồng thời tay phải vung ra từ trong ống tay áo. Một đốm sáng màu vàng cam lóe lên, bay thẳng tới mặt Trùng đại sư. Châu Lệnh Phương thừa dịp lùi nhanh về phía sau.

Cùng lúc ấy, “ầm” một tiếng, thác nước phía bên trái nổ tung, chia ra làm hai nửa, nước bắn tung tóe. Một cái bóng màu đen toàn

thân sững nước xông thẳng về phía Trùng đại sư với tốc độ nhanh như chớp, khi người còn ở giữa không trung đã nghe thấy tiếng những giọt nước xé gió vang lên, xen lẫn tiếng sóng nước cuộn trào, thanh thế vô cùng ghê gớm.

Đây là một cái bẫy cực kỳ nham hiểm. Người ra tay chính là Quỷ Thất Kinh cùng đệ tử của hắn, Phòng Nhật Thố, kẻ đứng đầu nhóm Chanh Nhật thuộc tổ chức sát thủ Tinh Tinh Mạn Thiên. Mục tiêu của bọn chúng đương nhiên chính là Trùng đại sư, người lâu nay vẫn được coi là bạch đạo đệ nhất sát thủ.

Cái bẫy này cực kỳ xảo diệu. Châu Lệnh Phương thật đã bị Phòng Nhật Thố phục kích giết chết trước khi lên núi Cửu Cung, Châu Lệnh Phương hiện giờ là do hắn đóng giả. Đầu tiên hắn tự thừa nhận là Lưu Tô câu có vấn đề, sau lại không giấu giếm việc mình vừa giao đấu với người khác khiến Trùng đại sư và Lục Ngữ đại sư đều không nghi ngờ gì...

Còn Quỷ Thất Kinh thì sớm đã ẩn nấp bên dưới thác nước, dựa vào sự nhạy bén hơn người cùng bản lĩnh ẩn nấp siêu đẳng của vua sát thủ hắc đạo, cộng thêm tiếng nước chảy rất lớn, hắn đã giấu được sự cảm ứng của Trùng đại sư và linh giác của Lục Ngữ đại sư...

Vũ khí của Quỷ Thất Kinh chính là đôi tay của hắn. Trên tay hắn có đeo một đôi bao tay trong suốt không màu, tên gọi Vân Ti. Đôi bao tay này được đan từ lông chồn Vân Ti, một loài động vật nhỏ ở phương Bắc, vô cùng bền chắc, đao thương bất nhập, bách độc bất xâm, đồng thời còn rất mềm mại.

Tuy trên giang hồ, Quỷ Thất Kinh và Trùng đại sư ngang danh với nhau nhưng hắn biết rõ, trong lòng người khác, bản thân hắn không thể so với Trùng đại sư. Thái độ của mọi người đối với Trùng đại sư đều là kính phục, còn đối với hắn thì chỉ có sự sợ hãi...

Điều này khiến hắn cảm thấy rất không công bằng, một bụng căm giận hóa thành phen ra tay toàn lực hôm nay. Hắn phải khiến cho cái tên Trùng đại sư biến mất khỏi giang hồ, để danh hiệu vua sát thủ chỉ còn thuộc về một mình hắn...

Cho nên, lúc ra tay, Quỷ Thất Kinh đã dùng hết tuyệt học bình sinh: không có bất kỳ biến hóa nào, không có bất kỳ hư chiêu dụ địch nào, chỉ có nhanh, mạnh, chỉ có sấm sét, bão tố... Hắn muốn để đôi tay này của mình bóp chặt lấy trái tim của Trùng đại sư.

Trùng đại sư tinh thông khá nhiều môn tạp học, ngay đến các đệ tử dưới trướng cũng dùng Cầm Kỳ Thư Họa mà đặt tên, còn võ công thì hoàn toàn đi theo đường lối tinh thần. Vừa rồi, hay tin Thư Tâm Ngọc chết, tinh thần ông bất giác suy sụp, thứ được bôi trên Lưu Tô câu lại chính là Long Tinh Xuyên do Tướng quân chi độc để lại, gặp trà là hóa độc, sau nháy mắt đã ngấm vào da thịt Trùng đại sư. Lúc này, phía trước ông có ám khí Chanh Tinh độc địa do Phòng Nhật Thố bắn tới, bên cạnh có sát chiêu mà Quỷ Thất Kinh đột nhiên đánh ra sau khi đã chuẩn bị suốt hồi lâu...

Cái bẫy này nên phá thế nào?

Người đầu tiên phát hiện ra nguy cơ chính là Lục Ngữ đại sư. Lục Ngữ đại sư từ nhỏ đã có một thứ cảm giác siêu nhiên đối với hoàn cảnh xung quanh, nghe nói trong Phật môn thứ đó được gọi là linh ngộ. Sau khi tu luyện Khổ Khẩu Bà Tâm đại pháp, linh giác của ông có sự tiến bộ rất lớn, thậm chí còn thường xuyên đoán trước được một số biến hóa mà ngay đến bản thân ông cũng không hiểu rõ vì sao... Khi Quỷ Thất Kinh đột ngột ra tay, trong đầu Lục Ngữ đại sư lập tức hiện ra toàn bộ căn nguyên sự việc, sau nháy mắt liền biết được vị trí mà Quỷ Thất Kinh sẽ tấn công. Tâm tư không ngừng xoay chuyển, trong lòng ông bỗng nảy sinh một thứ cảm xúc trách trời

thương dân, rồi không kịp nghĩ nhiều, ông tung người lao đến bên cạnh Trùng đại sư, dùng tâm thân máu thịt để ngăn cản đòn tấn công dữ dội có thể khiến đất trời biến sắc, nhật nguyệt vô quang của Quỷ Thất Kinh.

“Quý... Thất... Kinh!” Lục Ngữ đại sư rốt cuộc cũng nói ra câu thứ sáu trong ngày hôm nay.

Máu bắn đầy trời, lòng ngực của Lục Ngữ đại sư đã bị một quyền của Quỷ Thất Kinh xuyên thủng!

Trong khoảnh khắc ấy, mọi sự biến hóa trong trời đất dường như đều chậm lại rồi dừng hẳn trong một thoáng. Mỗi lời của Lục Ngữ đại sư đều khắc sâu vào tâm khảm của Quỷ Thất Kinh. Quỷ Thất Kinh trơ mắt nhìn Lục Ngữ đại sư đột nhiên lao đến chặn trước người Trùng đại sư, rồi bàn tay mình chậm rãi đi vào lòng ngực ông, cuối cùng... xuyên thẳng qua...

Mọi việc chỉ xảy ra trong nháy mắt nhưng tư tưởng của Quỷ Thất Kinh thì dường như vừa trải qua một quãng thời gian dài hàng mấy thế kỷ.

Hắn đang ngẩn ngơ, mê muội, phen giao thủ vừa rồi chỉ diễn ra trong mấy nhịp thở nhưng hắn như đã sống qua mấy kiếp, mấy đời. Trong đầu hắn hiện lên hình ảnh về vô số lần giết người, trong đó hắn là hung thủ và cũng là người bị giết. Mọi ký ức của kiếp trước dường như tràn về trong khoảnh khắc khiến thân thể hắn phiêu đảng, quay cuồng, lang thang, bùng nổ...

Vô vàn tội ác tày trời cuộn tới, nhấn chìm Quỷ Thất Kinh. Trong khoảnh khắc giết chết Lục Ngữ đại sư, gã sát thủ được coi là đáng sợ nhất trên giang hồ gần trăm năm qua không ngờ đã bị lạc lối trong câu nói thứ sáu của ông trong ngày hôm nay, và cũng là câu nói cuối cùng của một đời người...

Lợi hại thay Khô Khẩu Bà Tâm đại pháp!

Khi Trùng đại sư phát hiện ra nguy cơ đột ngột xuất hiện thì đã không kịp ứng phó với đòn tấn công nhanh như chớp giạt của Quỷ Thầ t Kinh, bèn dứt khoát vung tay trái lên, một đốm sáng màu đen bay ra từ trong ống tay áo.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy, cổ tay Trùng đại sư dường như tạo ra vô số biến hóa kỳ diệu, đầu tiên là triệt lực thu về, sau đó không ngừng lách nhẹ... Dưới thủ pháp quỷ thần khó lường của Trùng đại sư, đạo ám khí Chanh Tinh tốc độ cực nhanh của Phòng Nhật Thố dần mất đi cương lực, tựa như bị một gió nóng rêu rêu không thể nhìn thấy quấn chặt lấy, tốc độ chậm lại, sau đó thì dừng hẳn giữa không trung, cuối cùng thay đổi phương hướng, bị hút vào vật màu đen trong tay Trùng đại sư, vô cùng quỷ dị.

Ánh sáng màu đen lại bùng lên, bao trùm hoàn toàn Phòng Nhật Thố đang lùi lại. Phòng Nhật Thố kêu lên kinh hãi rồi vội vã biến chiêu, né tránh, chố ng đỡ nhưng đạo ám khí Chanh Tinh kia đã bắ n ngược trở về, cắ m thẳng vào giữa trán hắ n...

Lợi hại thay Trùng đại sư! Không thêm để ý tới sự tập kích ở bên cạnh, chỉ một chiêu đã giế t chề t đệ nhắ t sát thủ Phòng Nhật Thố của nhóm Chanh Nhật trong Tinh Tinh Mạn Thiên!

Bố n bóng người hợp rồ i lại phân. Hai người đổ gục, hai người tách ra.

Họ nhìn nhau. Trùng đại sư đứng cách Quỷ Thầ t Kinh tám thước, trong tay cắ m thứ vũ khí đen thui, kỳ dị như được làm bằng sắt mà không phải sắt, chỉ về phía đố i phương.

Họ giắ ng co với nhau. Bàn cò và những quân cò trên chiế c bàn đá đề u nảy lên, tình hình quỷ dị tới cực điểm.

Quý Thất Kinh nhìn chằm chằm vào món vũ khí trông như chiếc gậy ngấn trong tay Trùng đại sư, cười khà khà, nói: “Lượng Thiên xích⁽⁶⁾ quả nhiên lợi hại, chi bằng Trùng huynh hãy dùng nó để thử đo xem mình còn cách địa ngục bao nhiêu bước chân.” Tuy hắn đang cười nhưng giọng điệu lại lạnh băng, nghe như tiếng sắt đá va chạm vào nhau khiến người ta có cảm giác chán ghét.

Lượng Thiên xích chính là vũ khí của Trùng đại sư, được làm bằng huyề n thiế t. Vì huyề n thiế t có lực hút mạnh đố i với những vật làm bằng sắt nên đây chính là khắ c tinh của những món ám khí trong thiên hạ. Vừa rồ i, mũi ám khí Chanh Tinh của Phòng Nhật Thố vớ n được làm bằng bảy phầ n sắt, ba phầ n vàng, cho nên đã bị nó hút lấ y. Lúc này, Trùng đại sư cảm thấ y tay phải tê rầ n, cố gắ ng vận công nhưng chẳng ngưng tụ được chút công lực, trong lòng kinh hãi. Ngoảnh đầ u qua, nhìn thấ y Lục Ngữ đại sư vì cứu mình mà bỏ mạng, trong lòng ông trào dâng ý chí chiế n đầ u cao vờ i, biế t rõ rắ ng với trạng thái lúc này mà giao đầ u với kẻ địch vớ n ngang danh trên giang hồ kia thì chẳng có bao nhiêu phầ n thắ ng nhưng ông cũng chẳng quan tâm được nhiề u như vậy. Ông lạnh lùng nhìn Quý Thất Kinh, ngầ m vận khí, không nói một lời.

Phía bên kia, Quý Thất Kinh cũng thầ m kêu khổ. Vừa rồ i, tuy hắn đã giế t được Lục Ngữ đại sư chỉ trong một chiêu nhưng lại bị Khổ Khẩu Bà Tâm đại pháp của ông quát thẳng vào mặt, bề ngoài thì thân thể không có vế t thương nào, thực ra sát khí sớm đã tan hế t, trong lòng thậm chí còn nảy sinh cảm giác sợ hãi. Thêm vào đó, Trùng đại sư sau khi giế t chế t Phòng Nhật Thố vẫn tỏ vẻ bình thản khiến hắn không biế t Long Tinh Xuyên của Độc Lai Vô Dạng rồ t cuộc có hiệu quả không, liề n ngầ m nảy sinh ý định rút lui.

Phải biế t rắ ng từ khi xuấ t đạo tới nay, Quý Thất Kinh vẫn luôn ẩ n mình trong bóng tồ i, sau khi hạ sát đố i thủ trong một chiêu liề n

lập tức rút lui, gằn như chưa từng có ai tận mắt nhìn thấy hấn ra tay. Vậy nhưng lần này hấn phải mặt đối mặt với Trùng đại sư, trong lòng quả thực có chút hoảng loạn.

Trùng đại sư thấy mặt của kẻ địch đáng sợ này đầy sát khí, chỗ nổi bật nhất chính là nốt ruồi nằm ngay trên mi tâm, ông vốn tinh thông khá nhiều môn tạp học, biết rằng loại người có tướng mạo thế này thường rất độc địa, tàn nhẫn, vì đạt mục đích có thể không từ thủ đoạn. Hiện giờ, tuy đối phương đã sinh lòng khiếp đảm nhưng tay phải của ông lại chẳng thể dùng, trận chiến này với ông vẫn là dữ nhiều lành ít. Cố áp chế tâm trạng đã phẫn nào xao động, ông nhớ lại những lời mà mình vừa dặn dò Tần Linh Vận trước lúc đi: làm sát thủ, phải tránh sự bông bột, xúc nổi!

Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn. Trùng đại sư cố nén nỗi bi thương, gằn tính toán xem nên thoát thân thế nào.

Không ngờ cuộc gặp gỡ đầu tiên giữa hai sát thủ kiệt xuất nhất hai giới hắc - bạch trong gần trăm năm qua lại diễn ra một cách vi diệu như vậy, cả hai đều chỉ mong thoát thân, không cầu giết địch!

“Trùng mỗi xưa nay vốn không dễ dàng tin vào lời người khác, dù ngàn vạn người đều chỉ trích Quỷ Thất Kinh người nhưng ta vẫn luôn cảm thấy người là sát thủ lợi hại nhất trong gần trăm năm qua, về mặt võ học thực sự có chỗ hơn người, có lẽ chỉ vì một ý niệm sai lầm nên mới đầu nhập vào phủ tướng quân, chưa chắc đã là loại người tà ác.” Hai mắt Trùng đại sư bùng lên ánh hàn quang. “Lục Ngữ đại sư là bạn tri giao của ta nhưng lại vì ta mà chết, giữa người và ta, e là chỉ có một người có thể sống mà rời khỏi đây thôi!”

Quỷ Thất Kinh cười gượng. “Trùng huynh bớt giận, ta cũng chỉ vâng theo mệnh lệnh của người khác.”

“Minh Tướng quân quá tham quyền lực, tuy ôm chí trị quốc nhưng cách làm lại khiến người ta phẫn nộ...”

“Trùng huynh xin chớ nói nhiều! Minh Tướng quân đối xử với ta có tình có nghĩa, Quý Thập Kinh từ nhỏ đã trời đất không dung, chỉ mong báo cái ơn tri ngộ đó!”

“Ta xưa nay luôn cho rằng làm sát thủ cũng phải có cái đạo của kẻ làm sát thủ!”

“Đừng nói mấy thứ đạo lý sáo rỗng đó với ta!” Quý Thập Kinh hờ hững nói. “Có thể giết người mà không bị người ta giết mới là một sát thủ giỏi! Đây mới là cái đạo của kẻ làm sát thủ!” Dứt lời, hắn bèn lập tức ra tay.

Thực ra việc Trùng đại sư nghiêm nghị chỉ trích Quý Thập Kinh chính là một nước cờ tuyệt diệu, khiến cho Quý Thập Kinh cảm thấy mình đuối lý, khí thế bất giác giảm đi nhiều. Quý Thập Kinh có sao lại không hiểu cái đạo lý này, do đó mới miễn cưỡng tấn công.

Quý Thập Kinh đưa tay trái lên để bảo vệ ngực, tay phải thì đánh về phía ngực Trùng đại sư. Trùng đại sư đứng sừng sững, không động đậy.

Đợi đến khi chuông chỉ còn cách đối phương ba thước, Quý Thập Kinh bèn cất tiếng hú dài, tay trái vẫn bảo vệ ngực đột nhiên tăng tốc đánh về phía ngực Trùng đại sư, tay phải thì biến hóa liên tục, chụp về phía Lượng Thiên xích.

Chiêu này hoàn toàn dựa vào tốc độ và khí thế để thủ thắng, tay trái của Quý Thập Kinh vừa mới đưa lên, chuông lực đã tràn ra như sóng dữ vỗ bờ, tay phải thì tập trung ngự kinh, mang theo luồng lực bám dính rất mạnh khiến cho Lượng Thiên xích của Trùng đại

sư không kịp thu về phòng thủ. Không khí xung quanh như bị khuấy động, biến thành một vòng xoáy lớn, hút tất cả mọi vật vào trong. Thân hình đang lao nhanh đến của Quỷ Thất Kinh cuối theo làn hơi nước phía trước thác nước, giống như một bóng ma thoắt ẩn thoắt hiện giữa chốn mịt mờ, râu tóc dựng đứng, mặt mày dữ dằn, khiến người ta nhìn mà kinh tâm động phách, đến hít thở cũng trở nên khó khăn, đừng nói gì tới việc ra tay nghênh địch.

Bà không khí không liệt lan tỏa khắp xung quanh, không ngờ uy lực của chưởng này lại ghê gớm đến vậy.

Đây... chính là võ công của Quỷ Thất Kinh. Trong vẻ trầm ổn có nét nhẹ nhàng, trong cái hư ảo có sự tàn độc.

Nhưng Trùng đại sư chỉ lạnh lùng nhìn đòn tấn công toàn lực đang càng lúc càng tới gần của Quỷ Thất Kinh, vẻ điềm nhiên, không động đậy. Đột nhiên ông quát lớn một tiếng, khẽ dịch người qua bên trái rồi lại bước mạnh lên trước một bước, dùng vai phải đỡ lấy một chưởng kinh thiên động địa của Quỷ Thất Kinh.

Một bước này của Trùng đại sư có thể nói là cực kỳ đột ngột nhưng rất có thâm ý, nhắm vào lúc chưởng lực của Quỷ Thất Kinh sắp biến hóa nhưng lại chưa kịp biến hóa mà đột nhiên thu hẹp khoảng cách giữa hai bên. Bước đi này tuy khiến vô số hậu chiêu của Quỷ Thất Kinh không thể tung ra được nữa nhưng trong mắt người ngoài, rõ ràng Trùng đại sư đang dùng tâm thân máu thịt lao về phía chưởng lực của Quỷ Thất Kinh, thực chẳng khác gì đâm đầu vào chỗ chết.

“Binh” một tiếng, nhất chưởng nặng nề của Quỷ Thất Kinh đánh thẳng vào vai phải của Trùng đại sư...

Quỷ Thất Kinh có năm mơ cũng không ngờ được Trùng đại sư lại dùng thân mình để đỡ lấy chiêu này của hắn. Hắn vẫn luôn đề

phòng cây Lượng Thiên xích trong tay trái của Trùng đại sư, hoàn toàn không ngờ được lúc này Trùng đại sư lại dùng tay phải đã bị phế để làm vũ khí, thừa dịp chưởng lực của hắn thoáng chậm lại thì vận hết công lực toàn thân vào Lượng Thiên xích. Ánh sáng màu đen lóe lên, Lượng Thiên xích rốt cuộc đã xuất chiêu, đâm thẳng về phía yết hầu của Quỷ Thất Kinh...

Chiêu này bất kể là xét về thời cơ, kinh lực, tốc độ hay góc độ đều cực kỳ chuẩn xác, khiến Quỷ Thất Kinh không kịp biện chiêu. Có điều, cánh tay phải của hắn vốn luôn để ý đến Lượng Thiên xích lập tức co lại, búng ngón tay ra, vừa khéo trúng ngay vào Lượng Thiên xích. Lượng Thiên xích vốn sắp đâm vào yết hầu của Quỷ Thất Kinh lập tức chặn động, thay đổi phương hướng, đâm vào vai trái hắn...

Trùng đại sư bị chưởng lực của Quỷ Thất Kinh đánh bay vào trong thác nước, miệng phun máu tươi, hòa lẫn với làn hơi nước mịt mờ, gần như tạo thành một trận mưa máu... Dưới đầm nước, một dải màu đỏ nhanh chóng lan dần về phía xa.

Quỷ Thất Kinh cũng bị Lượng Thiên xích đâm xuyên qua vai phải, đau thấu tâm can...

Chỉ trong một chiêu, thắng bại đã phân. Hai đại sát thủ, lưỡng bại câu thương.

Quỷ Thất Kinh đứng trước thác nước, không bằng bó vết thương, ngân ngơ không nói gì. Một cái bầy tinh diệu như thế, vậy mà cuối cùng vẫn để Trùng đại sư thoát được.

Điều duy nhất khiến hắn tính nhậm chính là việc Lục Ngữ đại sư xả thân chặn giúp Trùng đại sư đòn tuyệt sát mà hắn chuẩn bị đã lâu. Tuy hắn đã tính đến mọi thứ như thiên thời, địa lợi, võ công, kinh nghiệm nhưng lại quên mất rằng còn có... tình người. Đó là một thứ

tình cảm vô cùng cao cả khiến người ta có thể vì nghĩa lớn mà hy sinh thân mình.

Hắn tin chắc rằng Trùng đại sư đã trúng phải Long Tinh Xuyên của Độc Lai Vô Dạng, sau đó lại trúng một chưởng của mình, ít nhất trong vòng ba tháng không thể động thủ. Nhưng mãi đến khoảnh khắc vừa rồi, khi tính mạng của Trùng đại sư đã như chỉ mảnh treo chuông, ông vẫn không chịu sử dụng thứ vũ khí đáng sợ nhất của mình, thứ vũ khí mà ngay cả Minh Tướng quân cũng phải kiêng kỵ - Thiệt Hồn ảnh!

Quý Thập Kinh chìm sâu vào cơn trầm tư: cái bóng của Trùng đại sư, rốt cuộc là gì?

Chương 4

Mười một chiếc ghé, hai viên súc sắc, một tiếng cười

Mùa thu. Một mùa đẹp mà đa cảm. Thứ khiếm người ta cảm thấy cô quạnh nhất chính là buổi hoàng hôn của mùa thu. Giống như một lưỡi kiếm, không rực sáng, không có sinh mệnh, chỉ biết chờ đợi màn đêm kéo đến trong lặng lẽ.

Thứ khiếm người ta cảm thấy buồn bã nhất chính là cảnh lá rơi trong mùa thu. Giống như một tay kiếm khách từng đạt đến đỉnh cao, sau khi vô địch thiên hạ thì buồn rầu bỏ kiếm, rồi cứ thế chờ đợi sự tịch mịch của mùa đông trong nỗi quạnh hiu.

Chính trong buổi hoàng hôn của ngày thu muộn này, Dư Thu Ngôn cầm theo thanh kiếm của mình, chậm rãi bước vào thành Thiên Châu qua con đường trải đầy lá rụng.

Một trận gió nhẹ thổi tới, ánh kiếm lóe lên, giữa những phiến lá vàng bay lượn đột nhiên có một phiến lá màu đỏ bị lưỡi kiếm xuyên qua. Dư Thu Ngôn gỡ phiến lá đó ra, thu kiếm vào vỏ, lẩm bẩm: “Giữa những phiến lá đầy trời, đây hẳn là phiến lá màu đỏ duy nhất.” Thoáng ngẫm nghĩ, y khẽ nở nụ cười, cài phiến lá lên cổ áo, vẻ mặt như vừa cài lên đó một viên kim cương.

“Mặt huynh dài bám đầy bụi bặm, sao không gỡ đi xuống cùng uống một chén?” Trong gian tử điếm nhỏ bên đường, một người áo trắng đột nhiên cất tiếng.

Dư Thu Ngôn cười, nói: “Ta thích nhấ t là được người ta mời nhưng lại sợ nhấ t là phải uô ng rượu, nên làm thế nào mới tô t đây?”

Người áo trắ ng tuổi chừng hai bảy, hai tám, tuy ngô ì trong gian tửu điể m cũ nát nhưng chẳng bận tâm chút nào, trên chiế c áo trắ ng không dính một hạt bụi, dường như còn trắ ng hơn tuyế t. “Kiế m của huynh dài chẳng phải vật thường, kiế m pháp lại càng hiế m có, vậy mà lại đi đâm một phiế n lá, thực đáng tiế c!”

“Đáng tiế c ư?” Dư Thu Ngôn khế cười. “Trong suy nghĩ của ta, vạn vật trên thế gian này bắ t kể lớn nhỏ, cao thấ p đê ù đáng đễ ta tôn trọng. Thanh kiế m này có tô t đê ù đâu chẳng nữa thì cũng chỉ là một khô ì sắ t, dù không phải vật phàm nhưng trong mắ t ta, nó cũng chẳng cao quý hơn một phiế n lá cây.”

Cặp mắ t sáng rực lên, người áo trắ ng dường như có điề u suy tư. “Huynh dài ă n nói thực bắ t phàm, chẳng hay Hoa Tiễn Lệ có duyên được làm quen không?”

“Hoa Tiễn Lệ!” Dư Thu Ngôn ngắ ng đầ u cười dài. “Tên hay lắ m, có điề u hơi thê lương.”

Hoa Tiễn Lệ cũng khế cười. “Gia phụ tự cho rằ ng mình phong lưu tiêu sái nhưng lại hại ta phải mang cái tên có phầ n ủy mị này.”

Dư Thu Ngôn tỉ mỉ quan sát Hoa Tiễn Lệ, sau đó hỏi: “Ta thắ y Hoa huynh cũng có dáng vẻ của một nhân vật phong lưu, chẳng hay đê ù thành Thiên Châu này có việc gì?”

“Lâm Vân tiêu thư - một trong ba đại danh kỹ đấ t Giang Nam - đột nhiên đê ù đây, Hoa mỗ chỉ muố n được tận mắ t nhìn thắ y dung nhan của nàng lầ n nữa.”

“Ồ! Từ lâu đã nghe nói Lâm Vân tiểu thư câ`m nghệ vô song, xinh đẹp tuyệt trầ`n, hiề`m nổi trên người ta không có lâ`y một đồ`ng. Nế`u Hoa huynh muố`n mời, chi bắ`ng hãy mời ta đi thưởng trà, gắ`m mỹ nhân một phen!”

Hoa Tiễn Lệ vỗ bàn, hô lớn: “Hay! Ta và huynh đài vừa gặp mà như đã quen, chỉ một việc nhỏ này thì có đáng gì. Có điề`u, bây giờ hãy còn sớm, ta thấ`y người huynh đài đầ`y bụi bặm, chi bắ`ng hãy để ta làm chủ bày bàn tiệc tẩy trầ`n rồ`i chúng ta cùng trò chuyện?”

Dư Thu Ngôn ưỡn ngực, câ`t giọng sang sảng: “Ta tên Dư Thu Ngôn, Hoa huynh có biế`t tại sao gia phụ lại đặt cho ta cái tên này không?”

“Chẳ`ng hay bên trong có duyên có gì?”

“Ha ha, chính là vì sợ ta nói nhiề`u đó!” Dư Thu Ngôn vừa nói vừa ròi đi trong tiế`ng cười dài. “Cho nên ta tạm thời chưa thể để Hoa huynh nhìn thấ`u căn cơ được. Giờ ta sẽ đế`n tòa tửu lâu mà Lâm Vân tiểu thư đang nghỉ lại để ăn uố`ng một phen, lát nữa Hoa huynh đừng quên mang tiề`n đế`n chuộc ta về` đầ`y...”

Hoa Tiễn Lệ nhìn theo bóng lưng đang dầ`n ròi xa của Dư Thu Ngôn, miệng khẽ` lắm bắ`m cái tên vô cùng xa lạ trên giang hồ` này, khuôn mặt thoá`ng hiện một nụ cười mỉm, sau đó truyề`n âm cho Dư Thu Ngôn: “Muố`n tìm được Lâm Vân tiểu thư, trước tiên huynh đài hãy đi tìm Ninh Công Chúa...”

Trong làn gió chiề`u, ngay chính giữa một lá cờ màu lam đang lâ`t phấ`t bay là ba chữ lớn rực rỡ sắ`c đỏ - Ninh Công Chúa.

Dư Thu Ngôn suýt bật cười thành tiế`ng, thì ra “Ninh Công Chúa” không phải để chỉ một người mà là tên của tòa hoa lâu lớn nhấ`t thành Thiên Châu.

Tuy mới hoàng hôn nhưng trong Ninh Công Chúa đã rực rỡ đèn hoa, tiếng đàn ca réo rắt. Nơi này nhìn bên ngoài thì không bắt mắt nhưng vì sự xuất hiện của Giang Nam danh kỹ Lâm Vân tiểu thư mà hiện giờ trở nên náo nhiệt vô cùng.

Dư Thu Ngôn chỉnh trang y phục, rảo bước tới.

“Đứng lại!” Dư Thu Ngôn vốn mặc đồ cũ nên bị một gã tiểu nhị “trông mặt mà bắt hình dong” chặn lại bên ngoài. Gã tiểu nhị nhìn chiếc giày bị thủng một lỗ lớn của Dư Thu Ngôn, nói với giọng khinh miệt: “Hôm nay khác với ngày thường, Lâm Vân tiểu thư vừa đến, người cũng muốn được ngó phương dung sao? Trong bữa tiệc đêm nay toàn là các nhân vật có lai lịch lớn, người chớ có vào mà tự khoe cái xấu.”

Dư Thu Ngôn không tức giận, chỉ cười hì hì, nói: “Ta chính là khách quý của Tri huyện đại nhân, người dám cản ta?”

Gã tiểu nhị nửa tin nửa ngờ nhưng vẫn không cho Dư Thu Ngôn vào.

“Ha ha, vị tiểu huynh đệ này là ai? Có biết Lưu đại nhân sao?”

Dư Thu Ngôn ngẩng đầu nhìn, thấy người vừa nói có ba chòm râu dài, thân sắc điềm tĩnh, chính là tổng quản của phủ tướng quân - Thủy Tri Hàn - vốn đóng giả làm Lỗ Thu Đạo. Tri huyện Lưu Khôi và Cát Xung lúc này đã được băng bó cẩn thận, Lôi Kinh Thiên tay cầm kiếm cùng Lỗ Thu Đạo thật đề u đi sát phía sau hấn.

Lưu Khôi quát lớn: “Hừ, tên điều dân lão toét ở đâu đến đây, dám mạo xưng là khách quý của Lưu Khôi ta?”

Dư Thu Ngôn không đổi sắc mặt, vẫn cười hì hì vẻ thản nhiên, quay qua chấp tay nói với Thủy Tri Hàn: “Vị này chắc hẳn là Lỗ đại

nhân? Vãn bô' i Dư Thu Ngôn xin có lời chào!”

Thủy Tri Hàn nhìn Dư Thu Ngôn, thầ' m phán đoán: Tin tức Lỗ Thu Đạo đê' n đây tuy đã được phủ tướng quân lén truyề' n ra ngoài nhưng thực ra trên giang hồ' chẳng có má' y người biế' t, gã thanh niên tướng mạo tâ' m thường này rô' t cuộc hay tin từ đâu? Ngoài mặt hắ' n vẫn tỏ vẻ điề' m nhiên, nói: “Dư tiểu đệ bắ' t tá' t phải đa lễ. Cậu có biế' t mạo danh khách quý của Lưu Tri huyện, coi thường mệnh quan triề' u đình là tội gì không?”

Dư Thu Ngôn làm bộ xấ' u hổ, chắ' p tay nói: “Lỗ đại nhân văn tài xuấ' t chúng, tiêu sái phong lưu, tiểu đệ bắ' t tài nhưng cũng giồ' ng đại nhân, muồ' n được thắ' y phương dung của Lâm Vân tiểu thư danh vang thiên hạ, cho nên nhắ' t thời nói mà chẳng lựa lời, xin được lượng thứ!”

Thủy Tri Hàn không đỏi sắ' c mặt, khẽ gật đầ' u, nói: “Dư tiểu đệ đã là đồ' ng đạo, vậy xin mời vào!”

Dư Thu Ngôn cười hà hà. “Lỗ đại nhân có bụng dung người như vậy, vô' n đã nắ' m trong tính toán của tiểu đệ rô' i.” Nói đoạn, y cũng không khách sáo, cắ' t bước đi vào trong Ninh Công Chúa.

Đám người Lưu Khôi đưa mắ' t nhìn nhau, thắ' y Thủy Tri Hàn không tỏ vẻ gì thì cũng không dám lên tiế' ng, lâ' n lượt theo y đi vào.

Trong đại sảnh có mười một chiế' c ghế' đôi quây thành một vòng tròn, ngoài Dư Thu Ngôn, còn có hai người khác đã mỗi người ngồ' i một ghế' . Hai người này dường như đê' u là thương gia lớn trong thành Thiên Châu, nhìn thắ' y Lưu Khôi đi vào liề' n vôi vàng đứng dậy hành lễ. Lưu Khôi giới thiệu qua loa một chút, không hê' giấ' u giế' m thân phận của Thủy Tri Hàn đang đóng giả làm Lỗ Thu Đạo, còn Lỗ Thu Đạo thật thì được giới thiệu là Tả Thanh.

Dư Thu Ngôn tùy tiện ngó i xuống một chiếc ghế rồi ra sức ăn uống như hổ đói, không ngán ngại gì. Mọi người đều không tìm được hơi cau mày.

Dư Thu Ngôn ngẩng đầu cười, nói: “Tiểu đệ đi đường vất vả, nếu không ăn chút gì, lát nữa gặp Lâm Vân tiểu thư để lộ ra cái xấu cũng chẳng sao, có điều sợ sẽ làm ảnh hưởng đến nhã hứng của chư vị.”

Thủy Tri Hàn cất tiếng cười vang. “Dư tiểu đệ nói năng thú vị, làm việc không câu nệ tiểu tiết, ta rất tán thưởng! Có điều, một nhân vật như Dư tiểu đệ đây đến thành Thiên Châu chắc hẳn không chỉ là để được gặp Giang Nam danh kỹ!” Trong mắt hắn lúc này đã thoáng lộ sát cơ.

Dư Thu Ngôn chẳng buồn lau tay đã chấp tay nói với Thủy Tri Hàn: “Ý đồ của tiểu đệ, lát nữa Lão đại nhân sẽ biết thôi. Ngoài ra, lần này tiểu đệ tới Ninh Công Chúa đã có người mời, không phiền đại nhân phải tốn kém.” Dứt lời, y lại tập trung vào việc xử lý những món điểm tâm và hoa quả trên bàn.

Một nữ tử tuổi chừng ba mươi phong vận vẫn còn tha thướt đi ra, thân hình nhỏ nhắn nhưng cân đối, uốn lượn, đầy vẻ dẻo dai, chưa thấy mặt mà một tràng cười lạnh lót đã vang lên. “Các vị đại nhân đại giá quang lâm, tiện thiếp không nghênh đón từ xa thực không phải, có điều, chỉ mong sau khi Lâm Vân cô nương đi rồi, các vị vẫn có thể thường xuyên đến đây!”

Lưu Khôi cười vang. “Chỉ cần Ninh Công chúa nàng còn ở đây một ngày, bất kể thế nào ta cũng sẽ tới thường xuyên.”

“Lưu đại nhân nói đùa rồi, tiện thiếp giờ đã là hoa tàn nhụy rữa, sao còn có thể lọt vào pháp nhãn của đại nhân.”

“Ai mà không biết Thi Vũ chính là đệ nhất mỹ nhân của đất Thiên Châu, nào đến đây, hôm nay ta sẽ giới thiệu với nàng Lỗ đại nhân, đệ nhất tài tử trong triều đình hiện nay.”

Thì ra nàng ta chính là bà chủ Ninh Thi Vũ của tòa hoa lâu này, được người ngoài đặt cho biệt danh Ninh Công chúa. Lưu Khôi vội vã giới thiệu mọi người với nhau. Ninh Thi Vũ vốn dạn dày kinh nghiệm, ứng phó mọi việc vô cùng dễ dàng.

Sau một hồi hàn huyên, ánh mắt Ninh Thi Vũ liếc về phía Dư Thu Ngôn vốn chẳng quen biết ai. “Vị công tử này không biết có lai lịch thế nào? Chẳng hay có quen vị cô nương nào ở đây không?”

Dư Thu Ngôn chắp tay, nói: “Tại hạ Dư Thu Ngôn, hôm nay mới tới thành Thiên Châu lần đầu, chỉ vì có người bạn mời ta đến ngắm dung nhan của Lâm Vân tiểu thư nên ta mới có mặt ở đây, chẳng ngờ giai nhân còn chưa được gặp thì đã thấy phương dung của Công chúa rồi, chuyển đi này thực chẳng uổng. Nếu không phải còn chờ người đến trả tiền giúp, ta hẳn đã rời đi luôn rồi.”

Ninh Thi Vũ cười khanh khách, nói: “Còn chưa được gặp Lâm Vân tiểu thư, Dư công tử đã nở rời đi sao?”

Dư Thu Ngôn ăn nốt miếng bánh điểm tâm cuối cùng trên bàn, khẽ ợ một cái với vẻ hài lòng, ung dung nói: “Vẻ đẹp của Ninh Công chúa đã khiến ta tưởng như tiên nữ trên trời, thực khó tin rằng Lâm Vân tiểu thư còn có thể đẹp hơn nữa...”

Ninh Thi Vũ mỉm cười, chưa kịp nói gì, Thủy Tri Hàn đã vỗ tay, cười rộ. “Dư tiểu đệ nói ra những lời này, đám già nua tự cho rằng mình phong lưu như bọn ta thực thấy hổ thẹn vì thua kém.”

Dư Thu Ngôn ngoảnh đầu qua, chăm chú nhìn khuôn mặt tươi cười chẳng có vẻ gì giống như giả bộ của Thủy Tri Hàn, nghĩ đến

tiếng xưa đó xa bên ngoài của hấn, trong lòng không khỏi kinh ngạc, ngoài miệng lại nói: “Từ lâu đã nghe nói Lỗ đại nhân văn tài trác tuyệt, văn bố i thực đã múa rìu trước cửa Lỗ Ban⁽⁷⁾.”

Ninh Thi Vũ cười yêu kiều, nói: “Hôm nay, nhờ Lâm Vân tiểu thư mà mời được bao nhiêu nhân vật thú vị đến đây, tiện thiếp có một câu hỏi muốn thỉnh giáo các vị.”

Tả Thanh vô ngôn một bên chưa nói năng gì, mỉm cười cất tiếng: “Ninh Công chúa có việc gì không biết xin cứ nói ra, tin rằng các vị ngôn ngữ này đều sẽ dốc sức để lấy lòng người đẹp!” Chợt thấy trong mắt Thủy Tri Hàn thoáng qua một tia lạnh lẽo, hấn mới nhớ ra thân phận của mình hiện giờ là sư gia của Lưu Khôi, vô ngôn không nên giành lên tiếng trước trong trường hợp này, bèn khẽ cười gượng một tiếng.

Dư Thu Ngôn chú ý quan sát, trong lòng đã hiểu ra phần nào.

Ninh Thi Vũ đưa mắt nhìn quanh mọi người. “Trong gian đại sảnh này tổng cộng có mười một chiếc ghế, các vị có biết nguyên do do đâu không?”

Tới lúc này mọi người mới phát hiện quả đúng là thế. Phải biết rằng trong các buổi yến tiệc, số ghế ngôn ngữ thường chẵn, sự bố trí ở đây quả là có vấn đề, tất cả mọi người đều bắt đầu trầm tư, nghĩ ngợi, không nói một lời.

Dư Thu Ngôn cười vang, nói: “Theo ta thấy, các nữ tử thông tuệ, xinh đẹp đều tựa như vầng mây trôi nơi chân trời, suy nghĩ của họ chẳng khác nào bóng chim tắm cá, thiên mã hành không, đám nam nhân thô tục chúng ta làm sao hiểu được? Sự bố trí ở đây chắc hẳn có liên quan tới Lâm Vân tiểu thư rồi, có điều, sự thần bí bên trong vẫn cần Ninh cô nương nói rõ mới được.”

Một tiếng ho khê vang lên, tiếng đó là một giọng nói xa xăm như chẳng dính chút khói lửa nhân gian: “Nếu nam nhân trong thiên hạ đều hiểu được tâm tư của phụ nữ như Đur công tử đây thì quả là niềm hạnh phúc lớn lao cho nữ giới...”

Mọi người đổi mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy một nữ tử vận đồ màu lam đang đứng ngay ngoài sảnh. Nữ tử này, ánh mắt như gợn như xa, đôi hàng lông mày như cau như dãn, khoe miệng như cười mà chẳng phải cười, lời nói như oán than mà lại như ca ngợi... Mọi người đều thà m chấn động, biết rằng nàng chính là Lâm Vân, một trong ba đại danh kỹ thuật Giang Nam. Phía bên cạnh còn có một ả nha hoàn tuổi chừng mười bảy, mười tám, vận bộ đồ màu xanh nhạt, dáng vẻ cũng rất thanh tú, mỹ miều.

Ngoài cửa sổ, trời đã tối hẳn, thỏ ngọc⁽⁸⁾ lên cao. Đẹp làm sao một buổi tối mùa thu trăng treo giữa trời!

Ninh Thi Vũ xoay người qua hỏi Lâm Vân: “Sao cô nương lại ra sớm như vậy?”

Lâm Vân khom người vái chào Thủy Tri Hàn. “Ta đi khám p các nơi sơn thanh thủy tú chính là để được tận mắt nhìn thấy phong thái của các vị anh hùng trong thiên hạ. Hôm nay, nghe nói Lỗ tiên sinh đại giá quang lâm, Lâm Vân thực rất vui mừng, do đó mới đến sớm để nghênh đón.”

Thủy Tri Hàn chấ p tay từ xa. “Thu Đạo chỉ là một kẻ văn nhân, đâu có xứng với hai chữ “anh hùng”.”

Lâm Vân khê mim cười, nói: “Ta trời sinh chỉ thích gầy đàn, làm thơ, đồ i với má y việc đánh giết của nam nhân thực rất chán ghét. Người khác đều cho rằng anh hùng phải là các nhân vật kiêu m khuây giang hồ nhưng đồ i với ta, hai chữ “anh hùng” lại có hàm ý khác.”

Thủy Tri Hàn tuy đóng giả làm Lỗ Thu Đạo nhưng thực sự không tinh thông mấy thứ ngôn từ dùng để ứng đối ở chốn phong nguyệt thế này, bèn vội chuyển chủ đề: “Mười một chiếc ghế này có phải được bày ra theo ý của Lâm Vân cô nương không? Chẳng hay có dụng ý gì?”

Dư Thu Ngôn để ý thấy cặp mắt Tả Thanh nhìn chằm chằm vào Lâm Vân, miệng khẽ lắm bảm điếu gì đó, bộ dạng như muốn lên tiếng nhưng lại có điếu kiêng kỵ, trong lòng y liền không còn hoài nghi gì về thân phận của người này nữa.

“Thanh Nhi, em đến nói đi!” Lâm Vân hờ hững cất tiếng.

Ả nha hoàn vận đồ màu xanh nhạt bước lên, nói: “Cô nương xưa nay vẫn luôn coi người trong thiên hạ như nhau, mỗi lần mở tiệc chỉ mời tôi đa mười một người, người ngồi cùng ghế với cô nương là do tiểu nữ chọn.”

Mọi người đều cảm thấy rất ngạc nhiên, vừa rồi nghe Lâm Vân nói vậy, ai cũng cho rằng nàng sẽ ngồi cùng ghế với Lỗ Thu Đạo, chẳng ngờ lại có sự an bài khác. Những người có mặt đều háo hức muốn thử một phen nhưng vẫn im lặng, chờ nghe nha hoàn Thanh Nhi kia nói tiếp.

Thanh Nhi lấy ra hai viên súc sắc, chỉ tay vào chiếc ghế trống trước mặt. “Đây là ghế số hai, các ghế tiếp theo sẽ có số thứ tự tăng dần theo hướng tay trái. Hai viên súc sắc này của tiểu nữ tung được số nào, cô nương sẽ ngồi ở ghế số đó.”

Tới lúc này mọi người mới hiểu ra, cảm thấy rất thú vị. Thủy Tri Hàn cười rộ, nói: “Nếu tung phải ghế trống thì sao?”

Thanh Nhi thoáng bĩu môi. “Vậy đương nhiên cô nương sẽ ngồi một mình rồi.”

Ninh Thi Vũ chợt hỏi: “Lúc này mới chỉ có tám người, vẫn còn tới ba ghế trống, cô nương không đợi thêm một chút sao?”

Lâm Vân hờ hững nói: “Thành Thiên Châu nhỏ bé này thì có được mấy vị anh hùng, người như vậy là đủ rồi, Thanh Nhi tung súc sắc đi!”

Thanh Nhi “vâng” một tiếng, đoạn vung tay tung viên súc sắc đầu tiên xuống chiếu đĩa ngọc trên bàn. Viên súc sắc xoay tròn mấy vòng rồi dừng lại, được bốn điểm.

Vì hai viên súc sắc tung ra được điểm nhỏ nhất là hai, tổng cộng có mười một kết quả, do đó ghế trống số hai cũng coi như là ghế đầu tiên, còn các ghế khác thì tăng dần số thứ tự cho đến số mười hai. Viên súc sắc đầu tiên tung ra được bốn điểm, hai vị thương nhân ngồi ở ghế số ba, số bốn cùng với Cát Xung và Lôi Kinh Thiên ngồi ở ghế số mười một, mười hai đều không kịp được thở dài một hơi.

Dư Thu Ngôn ngồi ở ghế số sáu, hai ghế số năm và số bảy bên cạnh đều trống, ngồi ở ghế số tám là Lưu Khôi, số chín là Thủy Tri Hàn vốn đang đóng giả làm Lỗ Thu Đạo, còn số mười là Lỗ Thu Đạo đang dùng tên giả là Tả Thanh. Sau khi viên súc sắc đầu tiên tung xuống, chỉ có mấy người này là còn hy vọng được ngồi cùng ghế với Lâm Vân.

Thanh Nhi lớn tiếng hô: “Viên đầu tiên tung được bốn điểm.” Dứt lời, nàng ta lại tung ra viên súc sắc thứ hai.

Viên súc sắc xoay tròn trong đĩa, sắp dừng lại, mọi người đều nín thở chờ đợi.

“Khoan đã, cho ta chiêm chút lợi thế, xin được ngồi ở ghế số bảy.” Một bóng người từ ngoài sảnh lao nhanh vào, mọi người chỉ

thấy trước mắt hoa lên, thoáng cái đã nhìn thấy một thanh niên vận đồ trắng ngời ngay ngắn ở ghế số bảy, chính là Hoa Tiễn Lệ mà Du Thu Ngôn đã gặp lúc vào thành.

Viên súc sắc trong đĩa vốn đã sắp dừng lại, đột nhiên tăng tốc, xoay vù vù. Mọi người ngẩn ra, tới lúc này mới phát hiện Hoa Tiễn Lệ đang chu môi nhả khí, khí ngưng thành một đường, điểu khiển viên súc sắc.

Cả đám người vô cùng kinh hãi, môn công phu ngưng khí thành hình này tuy từng nghe nói nhưng nào đã có ai được thấy. Hơn nữa, Hoa Tiễn Lệ vẫn giữ sắc mặt như thường, dáng vẻ không hề phí sức, trong số những người ngời đây, ngoài Thủy Tri Hàn, không ai có được tu vi như vậy, nhưng lúc này Thủy Tri Hàn lại không thể sử dụng võ công trước mặt người khác. Mắt thấy súc sắc xoay chậm dần, mọi người đều đoán thềm sẽ là ba điểm...

Chẳng lẽ hôm nay Lâm Vân sẽ ngời cùng ghế với vị khách không mời này?

Trong sảnh chỉ có Du Thu Ngôn và Thủy Tri Hàn là tỏ vẻ thản nhiên, những người khác đều đã biến sắc mặt, Hoa Tiễn Lệ làm thế này rõ ràng là không nể mặt bọn họ chút nào.

Du Thu Ngôn đột nhiên cười phá lên, âm thanh vang rền bên phía. “Ha ha, Hoa huynh rốt cuộc đã tới rồi, tiêu đệ đang lo không có ai trả tiền giúp đây.” Viên súc sắc vì tiếng cười của Du Thu Ngôn mà đột nhiên chấn động, cuối cùng dừng lại, hiện ra điểm một.

Mọi người nhát tề xuýt xoa, xem ra hôm nay Lâm Vân sẽ ngời một mình ở ghế số năm rồi.

Dư Thu Ngôn công lực không đủ, không thể dùng nội khí để khống chế sắc sức nhưng lại cất tiếng cười lớn khiến Hoa Tiễn Lệ không được ngó i cùng người đẹp! Bản lĩnh này so với Hoa Tiễn Lệ thì còn kém một bậc nhưng cũng có thể coi là một môn võ công thượng thừa. Những người có mặt đều ngậm miệng, duy có Thủy Tri Hàn là mặt không đổi sắc, lạnh nhạt thờ ơ.

Hoa Tiễn Lệ đầu tiên ngăn người, sau đó nhìn Dư Thu Ngôn, cười khỏ. “Nếu sớm biết Dư huynh sẽ làm hỏng chuyện tốt của ta thế này, ta đã chẳng mời huynh!” Trong lòng y thì lại thầm khâm phục công lực và trí tuệ của Dư Thu Ngôn.

Thanh Nhi hơi đổi sắc mặt, đỡ Lâm Vân đi tới ngó i xuống ghế số năm rồi lấy đàn ra cho nàng điệu chỉnh lại dây đàn.

Lâm Vân nhìn Hoa Tiễn Lệ. “Lâu ngày không gặp, Hoa công tử vẫn khỏe chứ?”

Hoa Tiễn Lệ chăm chú nhìn Lâm Vân. “Ngày đó chia tay, lòng thực nhớ nhưng xiết bao, xin cô nương chớ trách tại hạ vô lễ!”

Lâm Vân hơi ngoảnh đầu qua một bên né tránh. “Lâm Vân chỉ là một nữ tử đã rơi vào chốn phong trần, đâu đáng để công tử thương yêu!”

Hoa Tiễn Lệ coi bên cạnh như không có người. “Hoa mỗ chỉ biết cô nương thanh nhã, thoát tục khiến người ta nhìn mà lòng rung động. Nếu dùng hoa để hình dung, ở giữa biển hoa, cô nương chính là một nhành mai ngạo nghễ trong mùa đông giá rét!”

Tới lúc này mọi người mới biết thì ra họ đã quen nhau từ trước. Nhìn hai người thân ái ái muội, Lâm Vân như dụi dụi như u oán, Hoa Tiễn Lệ thì như nóng bỏng như thờ ơ, nhất thời tâm trạng mỗi người đều vô cùng phức tạp.

Dư Thu Ngôn cười dài, nói: “Hoa huynh quả nhiên là người chí tình, tiểu đệ hồ i này thực đã lỗ mãng rô i.”

Hoa Tiễn Lệ khoát tay, nói: “Vạn vật trên thế gian này đều bị điều khiển bởi một chữ duyên, cũng giống như ta khi vừa nhìn thấy Dư huynh đã sinh lòng tán thưởng rô i có ý muốn kết bạn vậy. Nếu bắt ta phải nói ra nguyên cớ bên trong thì thực khó lắm.” Dứt lời, y lại nhìn qua phía Lâm Vân, thở dài, than: “Duyên do trời định, ai có thể cưỡng cầu? Hôm nay, chỉ cần được nhìn người đẹp, nghe tiếng đàn thêm lâu nữa, Hoa mỗ đã thỏa lòng rô i.”

Lâm Vân cũng khẽ thở dài một tiếng, đưa mắt nhìn Hoa Tiễn Lệ, sau đó lại cúi đầu, chú tâm vào việc chỉnh dây đàn, không nói gì thêm.

Mọi người nghe thấy hai chữ “linh vận⁽⁹⁾” thì đều chấn động tâm thần. “Lâm Vân” đồng âm với “Linh Vận”, cả hai đều thành danh bằng đàn, lẽ nào vị mỹ nữ tuyệt thế nhìn như yếu ớt tốt cùng này lại chính là đệ nhất sát thủ Cầm trung linh vận Tả Linh Vận dưới trướng Trùng đại sư?

Như vậy, xem ra vị danh kỹ Giang Nam này đột nhiên đến thành Thiên Châu là vì Lỗ Thu Đạo rô i!

Nhưng Tả Linh Vận là đại đệ tử của Trùng đại sư, sao lại dễ dàng để lộ hành tung của mình như thế được?

Nhất thời tình hình trở nên vi diệu, mỗi người đều ôm tâm tư riêng, không ai nói một lời, không khí trở nên vô cùng căng thẳng.

Hồ i lâu sau, Ninh Thi Vũ khẽ ho một tiếng, miễn cưỡng cười, nói: “Hoa công tử tình thâm ý trọng với Lâm Vân cô nương như vậy, các nữ tử thanh lâu trong thiên hạ ai mà chẳng ngưỡng mộ tốt cùng, tiện thiếp xin kính công tử một chén!”

Nhưng Hoa Tiễn Lệ không đáp lời, sắc mặt khi sáng khi tối, tựa như đang hồ i tưởng lại quá trình quen biết với Lâm Vân khi xưa, nhất thời trở nên như si như ngồ c.

Ninh Thi Vũ ngây người, chẳng biết phải làm sao. Lưu Khôi thì sắc mặt lạnh băng, ngoảnh đầu qua nhìn Thủy Tri Hàn, chỉ đợi đồ i phương nháy mắt ra hiệu là sẽ lập tức phát tiét cơn giận.

Dư Thu Ngôn lẩm bầm: “Tiểu tử này vừa mới xuất hiện đã nổi bật át cả ta, sớm biết thế này, sau khi nhìn thấy Ninh Công chúa ta đã xoay người đi luôn rồi...”

Thủy Tri Hàn vỗ tay cười rộ, cất giọng tao nhã mà trầm thâ p: “Dư tiểu đệ hà tất phải tự khiêm? Theo như ta thấy, mười một chiêu ghé của Lâm Vân tiểu thư, hai viên sức sắc của Thanh Nhi công nương, một hơi nội khí kinh thế hải tặc của Hoa công tử đều không so được với tiếng cười ung dung, điềm tĩnh, hóa can qua thành ngọc bạch⁽¹⁰⁾ của Dư tiểu đệ. Nào nào, Dư tiểu đệ, ta kính đệ một chén!”

Dư Thu Ngôn mỉm cười, đứng dậy, nhìn Thủy Tri Hàn uống cạn chén rượu trong một hơi, cảm nhận được rõ ràng những luồng sát khí tràn ngập trong sảnh đã dần lắng xuống. “Lỗ đại nhân chớ nên nói thế, kéo làm kẻ vãn bối i đây giảm thọ! Vừa rồi i tại hạ cất tiếng cười khiế n mỹ nhân phải ngồ i một mình, thực đúng là hành vi phá hoại, còn tiếng cười của đại nhân đây mới thực phi thường, khiế n cho không khí giá lạnh xung quanh tan biến hết!”

Chương 5

Nửa khúc nhạc, một bức họa, ước hẹn hai ngày

Mọi người cùng nâng chén, không khí dần hòa hoãn trở lại. Bất chợt, tiếng đàn réo rắt vang lên.

Ban đầu thì như châu ngọc tình tang, êm tai nhẹ nhõm, kể đó lại dập dồn, căng thẳng nhưng vẫn toát ra vẻ điềm đạm, ung dung, âm thanh tựa như sương mai, gió sớm, vô cùng mong manh, ý đàn như than như khóc khiến người ta suy nghĩ miên man, tâm hồn phiêu dạt.

Mọi người đang nghe đến mức mê mẩn tâm thần, tiếng đàn đột nhiên ngừng bật. Dư âm vương vất, xua mãi chẳng tan, tựa như khung cảnh đẹp đẽ ở phía xa xa bên ngoài hàng lan can, mịt mờ giữa làn sương mù hư ảo, tràn đầy vẻ ma mị...

Sự tĩnh lặng kéo dài hồi lâu. Những người có mặt đều bị chặn động bởi tiếng đàn, không ai dám tùy tiện nói năng.

Hai mắt sáng rực, Hoa Tiễn Lệ bỗng hô lớn một tiếng: “Mang bút mực tới đây!”

Lập tức có gã người hầu mang tới bút mực đã được chuẩn bị từ sớm. Cũng chẳng thấy Hoa Tiễn Lệ có động tác gì, bộ đồ màu trắng trên người bỗng rách toạc, để lộ một chiếc áo lụa màu xanh nhạt ở bên trong. Trông y lúc này thực giống như cây ngọc đón gió khiến người ta không kìm được lòng tán thưởng.

Hoa Tiễn Lệ cởi áo, đặt xuống bàn, ngẩng đầu nhắm mắt hô i lâu rồi vung bút, bắt đầu vẽ lên chiếc áo đó.

Chỉ thầy y khom người vung bút, ngẩng đầu chăm chú nhìn Lâm Vân rồi lại múa bút nhanh hơn. Đột nhiên cất tiếng cười dài, tay cầm góc áo, ngậm vận thân công, chiếc áo mềm mại lập tức trở nên thẳng tắp, không còn nếp nhăn. Y ngoảnh đầu nhìn qua phía Lâm Vân, cười nói: “Cô nương đàn khúc nhạc thân tiên, Tiễn Lệ nghe mà lòng da diết, chỉ biết dùng thứ này để hô i báo!” Khúc nhạc mà Lâm Vân vừa đàn chính là cổ khúc *Hữu sở tư*.

Mọi người đưa mắt nhìn, không ai là không chấn động.

Chỉ thầy y trên chiếc áo trắng đó dọc ngang nét bút, đen trắng đan xen, hiện hiện hình ảnh một nữ tử gầy đàn, khuôn mặt diễm đam như sương như khói, thân thái thoát nét giần hờn, phong tư vô cùng trác tuyệt, vẻ quyên rũ toát ra đến tận cùng... Chính là bức họa Giang Nam danh kỹ Lâm Vân gầy đàn!

Lâm Vân đưa mắt nhìn Hoa Tiễn Lệ, hơi khom người.

“Hay!” Dư Thu Ngôn vỗ tay, hô lớn. “Chỉ có hạng nhân vật như Hoa huynh đây mới xứng với khúc nhạc thân tiên của Lâm Vân cô nương!”

Hoa Tiễn Lệ mỉm cười, cất tiếng: “Dư huynh quá khen, chút tài mọn như thế nào đáng kể gì! Nếu không có khúc nhạc thân tiên của Lâm Vân cô nương thì làm gì có việc ta ngửa tay múa bút.”

Thủy Tri Hàn cũng cười, nói: “Nhạc nửa khúc du dương, bút múa may ngang dọc. Bức tranh này thực đã khắ c họa được cái thân vận của Lâm Vân cô nương.”

Hoa Tiễn Lệ khẽ thở dài. “Hứng thú nổi lên, tùy tiện vung bút, làm sao vẽ ra được một phần vạn cái thần vạn của mỹ nhân...”

Tả Thanh không kìm được khẽ “hừ” lạnh một tiếng. “Lấy tranh đồ i đàn, chẳng khác chi dùng trà đãi rượu!”

Ninh Thi Vũ vội đứng ra dàn hòa. “Nhạc là nhạc hay, tranh là tranh đẹp, rượu của Ninh Công Chúa cũng là rượu ngon. Các vị đại nhân xin hãy nể mặt tiện thiếp, tiện thiếp cạn chén này trước!”

Dư Thu Ngôn cười rộ, nói: “Chén rượu này của Ninh cô nương ta quả thực không cạn không được. Hoa huynh một dạ tình thâm với Lâm Vân cô nương, ta thì lại không sao quên được khoảnh khắc xao lòng khi nhìn thấy Ninh cô nương vừa rồi.”

Ninh Thi Vũ đứng đưa làn thu ba lóng lánh. “Dư công tử thật biết nói chuyện, lần sau nếu còn đến đây, công tử không cần sợ mất cợ nữa đâu.”

Trong lòng sáng khoái, Dư Thu Ngôn cất tiếng cười vang, nâng chén, một hơi uống cạn.

Thủy Tri Hàn cũng cất tiếng cười ha hả. “Trăm hoa đua sắc mới có được khung cảnh rực rỡ muôn màu, nhạc hay tranh đẹp như vậy sao có thể chỉ uống một chén, ít nhất cũng phải ba chén mới được!” Trong lòng há n biết rõ Dư Thu Ngôn nói vậy vừa có thể tỏ rõ thái độ ủng hộ Hoa Tiễn Lệ, vừa có thể nhận được hảo cảm của Ninh Công chúa. Người này tuổi tác tuy nhỏ nhưng tác phong hành sự lại vô cùng lão luyện, há n không kìm được thàm lưu ý, đồng thời càng thêm đề phòng.

Đám người Tả Thanh không dám nói gì thêm, đồng loạt uống cạn liền ba chén.

Thanh Nhi khẽ mỉm cười, nói: “Hoa công tử dùng tranh đồ i nhạc, quả nhiên tuyệt diệu. Lỗ đại nhân phong lưu tiêu sái, văn tài siêu tuyệt, thiên hạ chẳng mấy ai có thể so sánh, chẳng hay ngài bình phẩm thế nào về tiếng đàn của cô nương?”

Thủy Tri Hàn thẳm kính sợ, ả Thanh Nhi này tuy là nha hoàn nhưng lại không đơn giản, mấy lời này bề ngoài thì khen hấn nhưng thực ra là có ý khơi ra mâu thuẫn giữa hấn và Hoa Tiễn Lệ, chẳng lẽ đây là ý của Lâm Vân? Tâm tư xoay chuyển không ngừng nhưng bề ngoài hấn vẫn tỏ ra bình thản. “Ta muốn được nghe cao kiển của mọi người trước đã!”

Lưu Khôi cười lúng túng, nói: “Ta không hiểu gì về âm luật, chỉ cảm thấy khúc nhạc này rất hay, nếu muốn bình phẩm thì quả thực khó lắm...”

Cát Xung và Lôi Kinh Thiên cũng cười gượng, gật đầu. Hai gã thương nhân của tòa thành nhỏ này nào đã được gặp những đại nhân vật như vậy bao giờ, nhất thời đề u cảm như hấn.

Lưu Khôi thấy Lỗ Thu Đạo vô n hóa danh là Tả Thanh nháy mắt ra hiệu cho mình, bèn vội vàng nói: “Tả tiên sinh là cao thủ âm luật trong phủ ta, thường xuyên nói ra những lời hết sức đáng kinh ngạc, chi bằng hãy nghe kiển giải của y trước đã.”

Lỗ Thu Đạo vênh vênh tự đắc, chậm rãi nói: “Một khúc *Hữu sở tư* của Lâm Vân cô nương vừa rồi xen đây lời hoa tiêng cỏ trong ý nhạc, chắc hẳn là nghĩ đến việc hồng nhan bạc mệnh, cảnh xuân nhanh tàn, bóng lẻ trước đèn, nào đâu còn tình chàng ý thiếp. Thương thay tuổi xuân tươi đẹp, sao chịu nổi cảnh một mình ở giữa chốn phong trần...” Dứt lời, hấn bèn đưa mắt nhìn Lâm Vân, làm bộ thôn thốc tột cùng, cảm thấy những lời này hẳn đã có thể làm lay động tâm hồn thiếp nữ của mỹ nhân.

Lâm Vân không nói gì, đưa mắt nhìn Hoa Tiễn Lệ.

Hoa Tiễn Lệ buồn bã thở dài, than: “Ta thì lại nghe ra nỗi niềm trách trời thương dân trong ý nhạc. Hoa không thường nở, việc chẳng vẹn toàn, những sự tốt đẹp trong thế gian đa phần đều ngăn ngại, cho dù có cảnh hoa đẹp trắng tròn thì cũng ít ỏi biết bao...” Nói đến đây, y lại lẩm bẩm một mình: “Hận không thể ngắm hết cái đẹp trong thiên hạ, dù được gặp cô nương rồi nhưng lại là nước chảy hoa trôi.”

Lâm Vân cúi đầu, không nói gì, lặng lẽ cảm nhận tình cảm da diết của Hoa Tiễn Lệ.

Thủy Tri Hàn sớm đã nhận định Lâm Vân ắt có liên quan tới Tần Linh Vận nhưng thầy Du Thu Ngôn không rõ là địch hay bạn, Hoa Tiễn Lệ thì rõ ràng đứng về phía nàng ta, mà với bản lĩnh Hoa Tiễn Lệ thể hiện khi này, dù hẳn là một trong sáu đại tông sư tà đạo cũng không dám nói là chắc chắn, do đó chỉ còn cách dùng lời nói để thăm dò: “Ta thì lại nghe ra cái ý sát phạt từ trong tiếng nhạc, tựa như có trăm vạn đại quân đang giã ãng co nơi chiến trường, dù đang án binh bất động nhưng một phen hỗn chiến có thể xảy ra bất cứ lúc nào.” Tâm thần đã bị khúc nhạc vừa rồi làm xao động, nói đến đây, Thủy Tri Hàn không kìm được cất tiếng than: “Tự cổ nhất tướng công thành vạn cốt khô, người đời chỉ nhìn thấy sự nghiệp hào hùng của kẻ làm vương, làm tướng, có mấy ai hiểu thấu nỗi cô tịch bên trong...”

Hoa Tiễn Lệ ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào Thủy Tri Hàn. Ánh mắt hai người va chạm nhau, tựa như bắn ra vô số tia lửa.

Thủy Tri Hàn ngoảnh đầu tránh, trong lòng biết rõ Hoa Tiễn Lệ đã bắt đầu hoài nghi thân phận của mình, không kìm được có chút buồn bực. Khúc nhạc *Hữu sở tư* của Lâm Vân vừa rồi đã chạm đến

hùng tâm tráng chí trong lòng hắ n, khiế n hắ n lúc nói năng bắ t giác mắ t đi sự điề m tĩnh thường ngày.

Dư Thu Ngôn khẽ thở dài. “Sô ng có gì là vui, chề t có gì là khổ? Ta chỉ cảm nhận được sự đáng quý của sinh mệnh, sự trắ c trở của vận mệnh. Vương hầ u khanh tướng đề u là nhân vật tâ m thường. Vinh hoa phú quý, bầ n tiện ưu lo đề u là khói mây trước mắ t, tắ t cả vô n là do sinh mệnh ban cho... Khụ, sao các vị đề u nhìn ta bắ ng ánh mắ t như vậy thề ?”

Phải biế t rắ ng trong tư tưởng mà mọi người được tiế p thu từ nhỏ, quân vương quý tộc đề u là tinh tú trên trời hạ phàm, nào đã có ai từng nghe qua mắ y lời kiêu như “vương hầ u, khanh tướng đề u là nhân vật tâ m thường”. Những lời này xét kĩ ra thực sự có chút đặ nghịch bắ t đạo nhưng lại khiế n cho người ta phải mắ t công suy ngẫ m, nhắ t thời tắ t cả mọi người đề u đổ dồ n ánh mắ t về phía Dư Thu Ngôn...

Thầ y bầ u không khí lại trở nên căng thẳng, Ninh Thi Vũ vội cười, nói: “Chư vị quả nhiên đề u có kiề n giải của riêng mình, có điề u Lâm Vân cô nương chỉ đàn nửa khúc, chẳng hay có dụng ý gì?”

Mọi người nghĩ lại thầ y đúng là có chuyện này, nhắ t thời đề u quên đi lời nói vừa rồ i của Dư Thu Ngôn, lặ g lể chờ nghe câu trả lời của Lâm Vân.

Lâm Vân thở dài, khẽ đáp: “Ta xưa nay đế n mỗi nơi chỉ gắ y một khúc đàn, vô n định mắ y ngày sau sẽ rời Thiên Châu. Có điề u, thầ y phong thái cao sang của Lỗ đặ nhân, khí độ ung dung của Dư thiế u hiệp, còn được Hoa công tử lắ y áo vẽ tranh tặng, ta thực không nờ từ biệt chư vị sớm như thề , do đó mới chỉ gắ y nửa khúc đàn, chờ hai ngày nữa sẽ nô i tiế p mô i duyên này.” Dứt lời, nàng bèn đứng dậy, khom người hành lễ rồ i nói tiế p: “Hai ngày nữa, Lâm

Vân vẫn sẽ ở nơi này chờ đại giá của Lỗ đại nhân, Hoa công tử, Dư công tử và Tả tiên sinh.”

Tới lúc này mọi người mới giật mình hiểu ra. Lưu Khôi nghe Lâm Vân chỉ hẹn có bốn người, rõ ràng không để vị tri huyện mình đây vào trong mắt, không khỏi vừa kinh ngạc vừa giận dữ nhưng cũng không biết phải trách tội thế nào, ai bảo vừa rồi hắn không phát biểu được cao kiến gì về tiếng đàn của Lâm Vân! Hắn đành đưa mắt nhìn qua phía Thủy Tri Hàn, chờ đợi chỉ thị.

Dư Thu Ngôn khẽ vung tay trái, một vật màu đen bay tới, rơi xuống chiếu bàn trước mặt Thủy Tri Hàn. “Lỗ đại nhân nhìn thấy vật này, hẳn đã biết lai lịch của ta.” Mọi người đưa mắt nhìn, thấy đó là một tấm lệnh bài nhỏ làm bằng sắt. Có thể tung một vật nhỏ bé như vậy đi mà ý thức, khi rơi xuống lại không phát ra chút âm thanh, xem ra võ công của Dư Thu Ngôn đúng là không thể coi nhẹ.

Thủy Tri Hàn nhìn tấm lệnh bài, sau khi trầm tư một lát bèn cất tiếng cười rộ. “Tự ngàn xưa, những thứ cao siêu thường ít ai hiểu nổi. Lời mời của Lâm Vân cô nương, Lỗ mỗ và Tả tiên sinh ắt sẽ không thất hẹn.”

Hoa Tiễn Lệ đưa mắt nhìn Dư Thu Ngôn, trong lòng kinh nghi bất định, cảm thấy người này thực cao thâm khó lường.

Lâm Vân khẽ ho một tiếng, Thanh Nhi lập tức đỡ nàng đứng dậy. “Tiểu thư không may vừa bị nhiễm phong hàn, xin được cáo lui trước!” Nói rồi, không để ý đến sự hỏi han và níu kéo của mọi người, nàng ta cùng Lâm Vân trở về phòng luôn.

Mọi người cảm thấy chẳng còn gì thú vị, uống thêm được mấy chén thì tiệc cũng tàn.

Ra khỏi Ninh Công Chúa, Hoa Tiễn Lệ một mình lặng lẽ rời đi.

Thủy Tri Hàn cô ý cùng Dư Thu Ngôn ở lại đến cuối cùng, đưa trả tấ m lệnh bài bắ ng sắ t cho y. “Dư thiế u hiệp thâm tàng bắ t lộ, đến ta cũng suýt nhìn nhằ m.”

Dư Thu Ngôn cười, khiêm tồ n nói: “Khí thể của Thủy Tổng quản sắ c bén vô song, dù có cô ý giấ u giế m thì cũng vẫn là mũi dùi sắ c trong túi vải!”

Thủy Tri Hàn không hề ngạc nhiên về việc Dư Thu Ngôn nhận ra mình, chỉ thở dài, nói: “Việc ta đóng giả Lỗ đại nhân chỉ có thể giấ u được nhắ t thời, vô n nghĩ sát thủ của Trùng đại sư sẽ bày trò ám sát, đâu có ngờ lại xảy ra tình huồ ng đố i đầ u trực diện thế này!”

“Thủy Tổng quản không còn hoài nghi thân phận của ta nữa sao?”

“Tu La bài tổng cộng có bớ n tấ m, chỉ những chấ p sự xuấ t sắ c nhắ t của bộ Hình mới có. Ta tin cậu.”

Dư Thu Ngôn cười rộ. “Thủy Tổng quản dùng người không nghi, quả nhiên khiế n người ta khâm phục. Hồ ng đại nhân nhờ ty chức gửi lời hỏi thăm đến Thủy Tổng quản và Lỗ đại nhân.”

Thì ra tấ m lệnh bài kia chính là Tu La bài của bộ Hình ở kinh sư, có thể hiệu lệnh cho tấ t cả bớ khoái trong thiên hạ, còn Dư Thu Ngôn chính là một viên bớ đầ u của bộ Hình.

Minh Tướng quân quyề n khuynh thiên hạ, bộ Hình chẳng qua chỉ là một nơi làm việc cho hắ n dưới danh nghĩa triề u đình, ngay đến Tổng quản bộ Hình là Hồ ng Tu La vô n chuyên phụ trách các hình phạt và việc truy nã cũng phải khom mình trước hắ n. Mỗi khi bắ t được người nào đó, phủ tướng quân thường đưa đến cho bộ Hình bứ c

cung, máy gã đệ tử của Lịch Khinh Sinh đến đầu nhập phủ tướng quân cũng được phái vào bộ Hình làm việc, chuyên dùng ma công của Uổng Tử thành để ép hỏi khẩu cung của các phạm nhân.

Ban đầu, Thủy Tri Hàn vẫn còn có chút nghi ngờ Du Thu Ngôn nhưng thấy y biết rõ thân phận của mình mà vẫn có thể thản nhiên nói cười, mặt không đổi sắc, thêm nữa nếu Tu La bài rơi vào tay người ngoài, Hồng Tu La nhất định sẽ thông báo cho phủ tướng quân ngay, do đó hắn không còn hoài nghi chút nào về thân phận của Du Thu Ngôn. Cũng chính vì có sự trợ giúp này nên hắn mới dám thoải mái đáp ứng lời hẹn của Lâm Vân vào hai ngày tới.

Lúc này, Du Thu Ngôn không còn nở nụ cười đã thành thói quen kia nữa mà nghiêm túc nói: “Tổng quản nói chúng ta sẽ phải đối đầu trực diện với sát thủ của Trùng đại sư, chẳng hay ngài đã nhìn ra được manh mối gì rồi?”

“Du thiêu hiệp nghĩ thế nào?”

“Lâm Vân chắc không phải là Tần Linh Vận. Ta thấy nàng ta thân thể yếu đuối, tuyệt đối không phải là người luyện võ...”

“Trùng đại sư bản lĩnh cao thâm, không thể không đề phòng! Có điều gã Hoa Tiễn Lệ chưa từng xuất hiện trên giang hồ kia lại khiến ta nghĩ đến một người.”

“Ồ!” Du Thu Ngôn tỉ mỉ ngẫm nghĩ một chút rồi nói: “Mặc Lưu Bạch?”

Thủy Tri Hàn khẽ gật đầu. “Không sai! Võ công như vậy, tài vẽ như vậy, phóng khoáng như vậy, thực đúng là tác phong nhất quán xưa nay của Mặc trung lưu bạch trong Cầm Kỳ Thư Họa. Có điều, võ công của hắn có vẻ cao quá, gần như đã theo kịp Trùng đại sư, ngay đến ta cũng chưa chắc thắng nổi.”

Dư Thu Ngôn nghĩ đến một hơi nội khí tụ mà không tan của Hoa Tiễn Lệ khi này, không khỏi thán kinh hãi. “Người này tuổi tác không lớn nhưng võ công thực sự quá ghê gớm...”

Thủy Tri Hàn cười vang. “Dư thiêu hiệp bất tất phải tự khiêm, với tuổi tác như cậu mà có được võ công như vậy cũng đã là không dễ dàng rồi. Chẳng hay sư phụ của cậu là ai?”

“Võ công của Thu Ngôn đều là gia truyền. Gia phụ là Dư Ngâm Ca.”

Thủy Tri Hàn thoáng kinh ngạc, Dư Ngâm Ca chính là một tay đi sĩ trong giới võ lâm đời trước, tính cách nửa chính nửa tà, không ưa danh lợi, chỉ dựa vào một thanh kiếm để hành tẩu trên giang hồ, tuyên bố rằng sẽ dùng sức của một mình mình mà thay trời hành đạo. Về sau, y quen biết một nữ tử tên gọi Cảnh Ngọc Trí, là người của Điểm Tình các trong bốn đại gia tộc, từ đó mới cùng nữ tử này quy ẩn giang hồ.

Bốn đại gia tộc “các lâu hương chủng” lần lượt là Điểm Tình các, Phiên Thiên lâu, Ôn Nhu hương và Anh Hùng chủng, chính là bốn thế gia thân cận nhất trên giang hồ, có rất nhiều ân oán với nhau. Về mặt võ đạo, bọn họ lại càng có những đột phá khiến người khác phải kinh ngạc, các truyền nhân được phái ra ngoài đều có võ công tuyệt thế, tuy hiếm khi xuất hiện nhưng lần nào cũng gây ra những phen sóng to gió lớn.

Trong lòng Thủy Tri Hàn trào dâng vô vàn ý niệm. Dư Ngâm Ca là một bậc kiêu hùng, hành sự hoàn toàn dựa vào ý riêng nhưng cũng có thể tính là hiệp nghĩa, thế tử của ông ta - Cảnh Ngọc Trí - xuất thân từ Điểm Tình các, gần như là gia tộc lãnh tụ trong giới bạch đạo, chẳng ngờ con trai của họ lại đã nhập vào bộ Hình của triều đình, lẽ nào bên trong còn có điều bí ẩn gì sao? Nhưng Dư Thu Ngôn lại

trực tiếp thừa nhận chuyện này, Thủy Tri Hàn thực sự cảm thấy rất khó hiểu.

Dư Thu Ngôn biết Thủy Tri Hàn vẫn còn nghi ngờ, bèn cười vang, nói: “Thực không dám giấu, gia phụ quản giáo quá nghiêm, cho nên tại hạ đã lên trôn nhà ra ngoài. Cho đến bây giờ, chỉ có mình Thủy Tổng quản là biết thân phận của tại hạ thôi...”

Lòng nghi ngờ của Thủy Tri Hàn đã phần nào giảm bớt. “Nhân phẩm và võ công của lệnh tôn vẫn luôn khiến ta kính phục, huống chi Dư tiểu huynh thân kiêm tuyệt học của lệnh tôn và Điểm Tình các, lại có ý với công danh, dựa vào võ công và tài trí bậc này, tương lai ắt sẽ là một phương nhân kiệt, tiến đồ rộng mở vô cùng. Thân phận của cậu, ta nhất định sẽ không nói với ai, nếu không, há chẳng phải sẽ phụ sự tín nhiệm của cậu sao?”

Dư Thu Ngôn cười khỏ, nói: “Ta chỉ mong làm một viên bổ khoái của bộ Hình, ngày ngày đi trừng hung trừ ác, dùng phương thức này để nói với gia phụ, thực ra dù ở trong triều đình hay ngoài giang hồ cũng đều có thể thay trời hành đạo...”

Thủy Tri Hàn cười rộ. “Không sai, cái gọi là hiệp và ma vốn biến ảo khôn lường, bao nhiêu gã đại ma đầu cứ tự cho rằng mình là kẻ vệ đạo. Người trên giang hồ vẫn luôn nhận định ta và Minh Tướng quân thuộc tà phái nhưng lại chỉ nhìn quá trình, quên đi kết quả. Ngày sau, nếu làm nên nghiệp lớn, hậu thế sẽ chỉ ca tụng bọn ta, chẳng còn ai nhắc đến sự khác biệt giữa ma và đạo nữa.” Hả hèm nghĩ, có được trợ lực lớn thế này, mà kỳ hạn treo tên một tháng của Trùng đại sư đã sắp đến, bên mình hẳn đã nắm chắc phần thắng.

Thầy đã sắp đến phủ tri huyện, Dư Thu Ngôn ngoảnh đầu nói với Thủy Tri Hàn: “Thu Ngôn hiện còn có việc công vụ quan trọng

phải làm, ngày mai sẽ dọn đến phủ tri huyện để nghe lời dạy bảo của Tổng quản!”

Thủy Tri Hàn cũng không miễn cưỡng, thoáng quan sát liền hiểu ngay đó là chuyện gì, bèn cười hà hà, nói: “Chi e Ninh Thi Vũ không phải nhân vật đơn giản, ta cũng đang định sai Lưu Khôi đi điều tra lai lịch của thị, Dư tiểu đệ nhớ cẩn thận!”

Dư Thu Ngôn hơi đỏ mặt, ngượng ngùng từ biệt Thủy Tri Hàn nhưng vẫn cất bước đi thẳng về hướng Ninh Công Chúa.

Thủy Tri Hàn bảo đám người Lưu Khôi đi trước rồi đứng một mình bên ngoài phủ tri huyện. Nhìn bóng lưng Dư Thu Ngôn dần biến mất nơi cuối đường, hắn đột nhiên khẽ hỏi: “Lần này ta có thể dễ dàng cảm nhận được sự xuất hiện của người, hơn nữa tâm cảnh của người đang rất hỗn loạn, có phải đã bị thương nặng không?”

Bên ngoài phủ tri huyện, khung cảnh chìm trong tĩnh lặng, Thủy Tri Hàn đang hỏi ai đây?

Trong bóng tối đột nhiên vang lên một tiếng thở dài nặng nề. “Ngoại thương do Lượng Thiên xích gây ra trên vai thì không nhảm nhò gì nhưng Khổ Khẩu Bà Tâm đại pháp của Lục Ngữ đã phá đi tu vi tâm cảnh mấy chục năm của ta, quả là lợi hại!”

Thủy Tri Hàn dường như đã sớm biết đến sự tồn tại của người này, không hề tỏ ra kinh ngạc, hờ hững nói: “Không phá thì không lập được cái mới, trước đây người quá cố chấp đối với cái đạo ẩn nấp, dẫn đến việc thiếu đi sự dũng mãnh và vong ngã khi đối địch, tiếng quát áy chưa chắc đã không phải là việc hay.”

Người trong bóng tối trầm ngâm, dường như đang nghiền ngẫm lời nói của Thủy Tri Hàn.

Thủy Tri Hàn lại hỏi: “Kỳ hạn Trùng đại sư treo tên trên Ngũ Vị nhai chỉ còn gần nửa tháng, trong thành Thiên Châu đột nhiên lại xuất hiện nhiều nhân vật như vậy, người nhận định thế nào về việc này?”

Giọng nói kia lại vang lên, nghe rất rời rạc, tựa như bên trong có một lưỡi dao sắc bén: “Có người ở ngoài sáng, ta ở trong tối, cho dù Trùng đại sư có bản lĩnh ghê gớm hơn nữa thì cũng không thể thoát khỏi kiếp nạn này.”

Mặt Thủy Tri Hàn lạnh tựa băng sương. “Chỉ e Trùng đại sư là người duy nhất trên thế gian này vẫn còn sống sau khi giao thủ với người. Người đã biết thực lực của hắn, còn dám đánh giá thấp hắn như vậy sao?”

Người trong bóng tối cất tiếng cười quái dị. “Ta há chẳng phải là người duy nhất còn sống sau khi giao thủ với hắn sao? Hắn có lẽ không ngờ đến mức đánh giá thấp thực lực của phủ tướng quân, chỉ e sẽ biết khó mà lui.”

“Thư Tâm Ngọc chế t trong tay ta, Tâm Linh Vận vâng lệnh báo thù, Tề Sinh Kiếp và Mặc Lưu Bạch há có thể khoanh tay đứng nhìn? Huống chi...” Thủy Tri Hàn hít một hơi thật sâu. “Cái bóng của hắn rốt cuộc là gì?”

“Cái bóng ấy có tên Thiệt Hồn nhưng ta nghĩ không ra làm thế nào mà nó gây sát thương cho địch thủ được? Trong suy nghĩ của ta, cái bóng này không phải vũ khí mà là một cái bóng thật sự.”

“Ý người là Thiệt Hồn ảnh thực ra là một người?”

“Không sai! Có lẽ trong khi chúng ta chỉ để ý đến Tâm Linh Vận và Mặc Lưu Bạch, cái bóng ấy sẽ đột ngột ra tay.”

Thủy Tri Hàn đưa mắt nhìn về hướng Du Thu Ngôn vừa rời đi. “Du Ngâm Ca tự cho rằng bản thân mình thay trời hành đạo, làm việc thận trọng, trong giới bạch đạo có thanh danh cực tốt, vậy mà con trai y lại tự do, phóng túng như thế, người thầy người này có giống không?”

“Người này phong mang quá lộ, ít nhất cũng không giống một cái bóng. Huống chi ta biết hẳn quả đúng là một con cò ngậm trong tay Hồng Tu La.”

“Ồ, người đã từng gặp người này ở bộ Hình rồi sao?”

“Đúng vậy, một năm trước, Du Thu Ngôn đến đầu nhập bộ Hình, trong vòng ba tháng đã ngậm phá được mấy vụ án lớn nhưng lại không cậy công, rất có phong phạm “câu đạo không câu danh” của phụ thân hẳn. Hồng Tu La cũng rất xem trọng hẳn, tuy thanh danh của hẳn không vang dội nhưng hiện đã là một trong năm bổ khoái lợi hại nhất của bộ Hình.”

Thủy Tri Hàn thở phào một hơi. “Như vậy thì ta yên tâm rồi. Nếu người này là địch chứ không phải bạn, lại liên thủ với Hoa Tiền Lệ thì quả thực đáng sợ!”

“Có người với ta, bọn chúng có thể làm được việc gì chứ?”

Thủy Tri Hàn nói: “Chỉ một mình Thư Tâm Ngọc ra tay đã khiến Vệ Trọng Hoa mất mạng, Cát Xung bị thương, bên ngoài ta không câu viện Tướng quân nhưng lại âm thầm mời người đến là vì mưu đồ ẩn dụ đảng của Trùng đại sư ra rồi một lưới bắt gọn. Hiện giờ, thành Thiên Châu nhỏ bé này đã trở thành chốn lôi đài cho Trùng đại sư và chúng ta giao thủ, thậm chí còn có thể tính là chiến trường cho cuộc giao phong giữa thế lực của bạch đạo và phủ tướng quân, chúng ta quyết không thể thua!”

Tĩnh lặng!

Thủy Tri Hàn trầm ngâm hồi lâu, khi lên tiếng trở lại, giọng hắ n đã trở nên lạnh băng: “Ta phải đi giết Hoa Tiễn Lệ trước, bất kể hắ n có phải là Mặc Lưu Bạch hay không. Võ công của người này quá cao, không trừ được hắ n, ta thực khó mà ngủ yên.”

“Tổng quản hà tất phải đích thân ra tay, cứ giao cho ta là được rồi.”

“Người chưa từng gặp người này, võ công của hắ n thực sự khiến người ta kinh hãi, có thể dùng nội khí để không chế viên súc sắc ở cách xa hơn năm thước, dù là ta cũng chưa chắc thắng được!” Thủy Tri Hàn lại thở dài tiếng nữa. “Nếu hôm đó kẻ ám sát là hắ n chứ không phải là Thư Tâm Ngọc, thực không biết kết quả sẽ như thế nào!”

“Ồ! Ta chưa từng nghe thấy tên của người này trên giang hồ, hắ n thực sự lợi hại như vậy sao?”

“Trùng đại sư huynh thực khó lường, có lẽ Hoa Tiễn Lệ chính là cái bóng lợi hại nhất của hắ n, còn chuyện giữa Hoa Tiễn Lệ và Lâm Vân chỉ là một màn kịch được diễn cho chúng ta xem mà thôi!”

“Nhân vật như vậy, ta thực muốn đi gặp một lần cho biết.”

Thủy Tri Hàn nghiêm túc nói: “Mục tiêu lớn nhất của chúng ta bây giờ không phải giết chết cái bóng mà là bảo vệ Lão Thu Đạo. Người bị thương chưa lành, hãy ở trong bóng tối ngầm bảo vệ Lão Thu Đạo!”

Một người đi ra từ trong bóng tối, thứ đập vào mắt người ta đầu tiên là cái nốt ruồi màu đen ở mi tâm hắ n. Kẻ này không phải ai khác, chính là Quỷ Thất Kinh.

“Xin Tổng quản hãy yên tâm, Quý Thập Kinh nhất định sẽ bảo vệ Lão Thu Đạo được an toàn trong kỳ hạn một tháng của Trùng đại sư!”

Thủy Tri Hàn ngẩng đầu nhìn trời, hồ hững nói: “Đêm nay gió mát mây thưa, ngày kia giai nhân có hẹn, đêm mai mới là đêm giết người!” Kế đó hắn lại cười dài một tiếng. “Ngày kia, khi không nhìn thấy Hoa công tử tình thâm ý trọng, không biết Lâm Vân cô nương có rơi giọt lệ tình nào không đây...”

Chương 6

Không phải không muốn giết, mà là không giết nổi

Dư Thu Ngôn đi tới Ninh Công Chúa nhưng không vào bả`ng cửa chính mà thi triển khinh công vượt tường lên vào. Sau khi quan sát một chút, xác định được Lâm Vân hiện đang ngụ tại căn phòng lớn nhất ở chái nhà phía tây, y bèn thầ`n không biế`t quỷ không hay tung người nhảy lên nóc nhà, khoanh chân ngồ`i xuố`ng, ẩn mình giữa bóng đêm. Lúc này, y vận công lực khắ`p toàn thân, cảm nhận mọi động tĩnh xung quanh một cách cẩn thận.

Chẳng bao lâu sau, một cái bóng màu trắ`ng lướt qua nóc nhà, đang định tung người nhảy xuố`ng thì bất ngờ phát hiện Dư Thu Ngôn, thân hình liề`n chắ`n động, lập tức dừng lại, làm tư thế` phòng thủ.

Dư Thu Ngôn khẽ mỉm cười, câ`t tiế`ng: “Xin chào Hoa huynh!”

Người vừa tới chính là Hoa Tiễn Lệ. Cho dù đang dạ hành, y vẫn vận bộ đồ` màu trắ`ng, quả là tài cao mật lớn.

Không ngờ lại gặp Dư Thu Ngôn ở nơi này, Hoa Tiễn Lệ không khỏi ngẩn người. “Dư huynh làm gì ở đây vậy?”

Dư Thu Ngôn cười hà hà, nói: “Ta đế`n để` đợi hai người.”

“Huynh biế`t ta sẽ tới?”

“Ha ha, đêm khuya giá lạnh chính là thời khắc tốt để chờ người giữa gió sương. Tuy mới chỉ gặp mặt đôi lần nhưng dường như ta đã hiểu rất rõ về Hoa huynh.”

Hoa Tiễn Lệ khẽ vỗ tay, nói: “Dư huynh đúng là hiểu ta lắm, thực không uổng công ta vừa gặp đã thấy quý huynh.”

Dư Thu Ngôn vỗ nhẹ xuống viên ngói bên cạnh mình. “Gặp nhau, hẹn trước chẳng bằ ng ngẫu nhiên. Giữa đêm trăng sáng sao thưa đẹp trời thế này, chẳng hay Hoa huynh có bằ ng lòng trể hẹn với giai nhân một chút để ở đây nói chuyện cùng ta đôi câu không?”

Hoa Tiễn Lệ ung dung ngồ i xuống bên cạnh Dư Thu Ngôn, không hề đề phòng, khí phách á y thực khiế n người ta phải khâm phục. “Làm gì có lời hẹn của giai nhân! Tiễn Lệ chẳng qua kìm lòng không đậu, làm một vị khách hộ hoa không mời mà đế n thôi.”

“Ha ha, hay cho một vị khách hộ hoa không mời mà đế n!”

Cả hai người đề u tỏ ra bình thản, không hề khó chịu vì bị người khác phát hiện hành tung, cứ thế ngồ i trên nóc hoa lâu cá t tiế ng nói cười.

Hoa Tiễn Lệ đưa ngón tay lên miệng, khẽ “suyt” một tiế ng. “Dư huynh nói nhỏ một chút, ta không muố n để Lâm Vân biế t ta...” Rồ i y lại thở dài một hơi. “Hỡi ôi! Gia phụ thường khoe rằ ng bản thân phong lưu tiêu sái, lưu tình khắ p bằ n bề, đi giữa chố n phá n sơn vẫn có thể ngửi hương rồ i bỏ, chạm phá n rồ i đi, làm ta cứ nghĩ rằ ng mình cũng có được sự chân truyề n. Nào ngờ vừa mới gặp Lâm Vân, một nữ tử dù ở chố n phong trầ n nhưng phong hoa tuyệt đại, ta đã lập tức đắ m mình vào trong, không thể thoát ra được nữa, thực khiế n Dư huynh chê cười rồ i!”

Dư Thu Ngôn nghiêm túc nói: “Dư huynh là người chí tình, phẩm hạnh cao thượng, ta nào dám chê cười. Lâm Vân cô nương tuy lưu lạc chốn phong trần nhưng tài nghệ và kiêu nức của nàng, có mấy cô tiểu thư khuê tú so được?”

Hoa Tiễn Lệ nắm lấy bàn tay Dư Thu Ngôn với vẻ cảm kích. “Lời này của Dư huynh rất hợp lòng ta. Ta từ nhỏ đã lập ra ba chí nguyện, thứ nhất là quen hết các anh hùng trong thiên hạ, thứ hai là vẽ hết các cảnh đẹp núi sông, thứ ba là ngắm hết các trang tuyệt sắc trên đời. Hôm nay được nghe tiếng nhạc tiên của Lâm Vân, được vẽ lại phong tư trác tuyệt của nàng, còn được quen biết với Dư huynh... Ha ha, thực là thú vị!”

Dư Thu Ngôn khẽ nhún vai, thản nhiên cười, nói: “Ha ha, ta thì tính là anh hùng gì chứ! Hôm nay may được Hoa huynh quan tâm, ta còn phải cảm ơn huynh đã mời ta đến đây uống trà, nghe đàn nữa đây!” Rồi y bỗng chuyển chủ đề: “Chẳng hay hôm nay Hoa huynh có để ý thấy nhân vật đặc biệt nào không?”

Hoa Tiễn Lệ đưa mắt nhìn Dư Thu Ngôn, hiểu ngay y có ý gì. “Huynh muốn nói tới gã Lỗ Thu Đạo đó sao?”

“Không sai, huynh có nhận xét thế nào về hắn?”

Hoa Tiễn Lệ suy nghĩ một chút rồi đáp: “Nghe đồn Lỗ Thu Đạo tuy văn tài trác tuyệt nhưng là một kẻ xu phụ quyên thế, hôm nay được gặp, ta lại thấy hắn khí thế trầm hùng, dường như còn có võ công tuyệt thế, thực không hề đúng với lời đồn. Dư huynh hỏi như vậy, chẳng lẽ bên trong đó có điều kỳ lạ gì sao?”

“Người này thực ra chính là Thủy Tri Hàn.”

Hoa Tiễn Lệ cả kinh. “Thủy Tri Hàn? Đại tổng quản của phủ tướng quân?”

Dur Thu Ngôn mỉm cười, gật đầu.

Hoa Tiễn Lệ tò mò hỏi: “Tại sao Thủy Tri Hàn lại phải đóng giả làm Lỗ Thu Đạo? Như thế há chẳng phải là tự hạ thân phận sao?”

Dur Thu Ngôn thấy Hoa Tiễn Lệ nói năng tự nhiên, không giống như giả bộ, mới tin rằng y không phải người do Trùng đại sư phái đến. “Huynh không biết việc Trùng đại sư treo tên Lỗ Thu Đạo trên Ngũ Vị nhai sao?”

“Thì ra là vậy!” Hoa Tiễn Lệ nhắm mắt suy nghĩ một chút, nhanh chóng hiểu ra nguyên do bên trong. “Sớm đã nghe nói Hàn Tâm chương của Thủy Tri Hàn quán tuyệt thiên hạ, ta thực muốn tìm cơ hội để mở mang kiến thức.”

Dur Thu Ngôn cười rộ. “Hoa huynh nghe đến tên Thủy Tri Hàn mà vẫn không hề sợ hãi, tiểu đệ đã đoán được lai lịch của huynh rồi.”

Hoa Tiễn Lệ có chút ngạc nhiên, ngay sau đó lại cười tiêu sái. “Dur huynh chớ nên nói ra, bởi ta cũng rất tò mò về lai lịch của huynh đấy!”

Dur Thu Ngôn nghiêm túc nói: “Huynh chỉ cần biết ta là một gã bảng hữu có thể kết giao thôi, vậy đã đủ chưa?”

Hoa Tiễn Lệ vỗ đùi một cái. “Đương nhiên là đủ rồi.”

Dur Thu Ngôn nói: “Hoa huynh nên biết, trong tình hình bây giờ, Thủy Tri Hàn ắt sẽ nghi kỵ huynh, cho nên nhất định phải cẩn thận!”

Hoa Tiễn Lệ tỏ vẻ coi thường. “Đa tạ Dur huynh nhắc nhở, có điều, ta thấy dường như Thủy Tri Hàn còn nghi ngờ cả Lâm Vân.

Hừ, nếu thật sự là thế, ta còn muốn gây rắc rối cho hắ n nữa đây!”

“Thủy Tri Hàn thành danh đã mấy năm, tuyệt đời không phải dựa vào may mắn. Hoa huynh nhớ bảo trọng, ta cũng chỉ nói đến đây thôi.” Dư Thu Ngôn chấ p tay, cười nói. “Ta còn phải đợi một người nữa, xin Hoa huynh cứ tự nhiên!”

Hoa Tiễn Lệ cười rộ. “Xem ra hôm nay có tới hai gã si tình! Thế này đi, dù sao sau này ta cũng sẽ đi theo Lâm Vân cô nương, hôm nay chỗ này xin nhường Dư huynh vậy.” Sau đó, y lại ghé sát tai Dư Thu Ngôn, nói khẽ: “Ninh Công chúa cũng là người biết võ công, chắc hẳn đã phát hiện ra huynh và ta rồi, chỉ là đang đợi ta rời đi đó thôi!” Dứt lời, y bèn vỗ nhẹ vai Dư Thu Ngôn rồi cười ha hả rời đi.

Dư Thu Ngôn mỉm cười, nhìn theo hướng Hoa Tiễn Lệ rời đi, trong lòng vẫn còn đang cảm nhận về tình bằng hữu chân thành của Hoa Tiễn Lệ. Một nhân vật thần bí tưởng như chỉ thuộc về truyện thuyết hôm nay bỗng trở thành bằng hữu chí giao của y, chuyện trên đời này thật lạ kỳ, khiến người ta muôn vàn lần cảm khái! Y thoáng ngáy người rồi ngẩng đầu nhìn vầng trăng giữa trời, miệng lẩm bẩm: “Người thứ hai mà ta đợi còn chưa chịu ra ư?”

“Dư công tử có để cho người ta ngủ không vậy?” Một nữ tử vận bộ đồ màu xanh lục tha thướt cất bước đi ra từ trong phòng, ngẩng đầu nhìn Dư Thu Ngôn, lớn tiếng hỏi. Đây chính là nha hoàn Thanh Nhi của Lâm Vân.

Dư Thu Ngôn nhẹ nhàng nhảy từ trên nóc nhà xuống, dừng chân trước mặt Thanh Nhi. “Ha ha, đã quá y rồi cô nương nghỉ ngơi rồi, tại hạ xin phép đi luôn được chăng?”

Thanh Nhi không nói gì, chăm chú nhìn Dư Thu Ngôn, như muốn chờ y biến mất vậy.

Dư Thu Ngôn làm bộ chuẩn bị rời đi nhưng lại chưa chịu cất bước, tò mò hỏi: “Chẳng lẽ cô nương không cảm thấy hiếu kỳ chút nào sao?”

Thanh Nhi khẽ lắc đầu về bực dọc. “Làm nha hoàn cho người ta thì cần gì đến lòng hiếu kỳ, chủ nhân bảo sao thì cứ làm y như vậy, không được suy đoán lung tung.”

Dư Thu Ngôn mỉm cười, hỏi: “Ta nói là muốn đợi hai người, chẳng lẽ cô biết người thứ hai kia là ai sao?”

Thanh Nhi thoáng bĩu môi, để lộ đôi má lúm đồng tiền, dáng vẻ vô cùng đáng yêu. “Ta biết công tử đang đợi Ninh Công chúa nhưng cô ta ở chái nhà phía đông, chỉ bằng công tử hãy qua đó tìm vận may xem sao!”

Dư Thu Ngôn cười rộ. “Nhầm rồi, nhầm rồi, hai người mà ta đợi, một là Hoa Tiễn Lệ, nhưng người còn lại tuyệt đối không phải là Ninh Thi Vũ.”

Thanh Nhi lập tức tỏ vẻ đề phòng. “Ồ, không phải là công tử cũng muốn gặp tiểu thư nhà ta đấy chứ?”

“Ha ha, thực ra lần này ta đến đây, ngoại trừ muốn gặp Hoa Tiễn Lệ thì còn có một câu muốn hỏi Thanh Nhi cô nương.”

Thần sắc Thanh Nhi hơi biến đổi. “Hỏi ta câu gì?”

Dư Thu Ngôn khoanh tay trước ngực, chăm chú nhìn Thanh Nhi rồi khẽ hỏi bằng giọng mà chỉ hai người mới có thể nghe thấy: “Trong bữa tiệc hôm tối, nếu không có hơi chân khí của Hoa công tử và tiếng cười của ta, viên sắc sắc thứ hai kia sẽ tung ra được năm điểm hay sáu điểm?”

Khi đó, viên súc sắc đầu tiên Thanh Nhi tung ra được bốn điểm, nếu viên súc sắc thứ hai tung ra được năm điểm, Lâm Vân sẽ phải ngộ ì cùng ghé với Thủy Tri Hàn vốn đang đóng giả làm Lỗ Thu Đạo, còn nếu là sáu điểm, Lâm Vân sẽ phải ngộ ì cùng ghé với Lỗ Thu Đạo thật sự đang lấy tên là Tả Thanh...

Nghe Dư Thu Ngôn hỏi vậy, sắc mặt Thanh Nhi không hề biế n đổi. “Tiểu nữ làm sao biế t được viên súc sắc ấy sẽ tung ra được mấy điểm, công tử cho rằ ng tiểu nữ là bậc thầ n tiên có tài tiên tri hay sao?”

Dư Thu Ngôn khom người xá dài một cái. “Tại hạ đã hỏi xong, cô nương hãy nghĩ lại cẩn thận đi, xin được cáo từ!” Nói rồ i, y bèn xoay người rời đi.

Thanh Nhi nhìn theo bóng lưng lững thữ ng rời đi của Dư Thu Ngôn, hò i lâu sau mới trở về phòng.

Dư Thu Ngôn nghênh ngang bước ra ngoài Ninh Công Chúa, nhưng điề u kỳ lạ là Ninh Thi Vũ không hề xuấ t hiện, chẳng rõ đã đi đâu. Thân là bồ khoái, đã đóng kịch thì phải đóng cho thật giồ ng, và vai diễn lầ n này của y là một tay lã ng tử cùng khô, trong túi không có lấ y một mẫu bạc vụn, do đó quyế t không thể vào ở trong quán trọ. Y đành quay lại phủ tri huyện, thầ m nghĩ xem ra hôm nay phải tìm Thủy Tri Hàn nhờ an bài chỗ ở giúp rồ i.

Y cảm thấ y rấ t hài lòng, vừa rồ i khi y đột nhiên hỏi Thanh Nhi chuyện tung súc sắc, tuy Thanh Nhi vẫn bình thản, không thay đổi sắc mặt nhưng lại vừa khéo thể hiện sự khác thường. Y biế t mình đã nắ m được một số manh mớ i quan trọng.

Còn có nhiề u chuyện khác trào dâng trong lòng, tuy y đã loáng thoáng đoán được thân phận của Hoa Tiễn Lệ nhưng Thủy Tri Hàn thành danh đã má y năm, võ công há lại tà m thường, Hoa Tiễn Lệ

thật sự có thể địch lại Hàn Tâm chương của Thủy Tri Hàn sao? Tâm tư y xoay chuyển không ngừng, bất giác đã tới cửa phủ tri huyện. Y không tìm người thông báo, sau khi suy nghĩ một chút liền tung người nhảy qua tường để lên vào, kê đó lại thi triển khinh công lao đi vun vút, muốn tìm kiếm phòng của Thủy Tri Hàn.

Dư Thu Ngôn đột nhiên dừng bước. Hiện giờ Lỗ Thu Đạo đang ở đây, tất nhiên buổi tối Thủy Tri Hàn phải cho người canh gác cẩn thận, đề phòng sát thủ của Trùng đại sư đến hành thích. Vậy mà lúc này toàn bộ phủ tri huyện lại chìm trong tĩnh lặng, thật sự rất không bình thường.

Một cảm giác kỳ dị đột nhiên trào lên trong lòng Dư Thu Ngôn, dường như có một vật chất vô hình nhưng lại hé t sức chân thực đang ngưng tụ giữa không trung, tựa như băng lạnh, tựa như lửa nóng... Thứ cảm giác đó xuyên qua quần áo, xuyên qua làn da, ngấm vào xương tủy y.

Đó là... sát khí!

Ngoài Thủy Tri Hàn, còn ai có thể phát ra thứ sát khí dữ dội đến vậy?

Dư Thu Ngôn không muốn gây ra sự hiểu lầm, bèn lớn tiếng nói: “Tại hạ Dư Thu Ngôn vừa gặp Lỗ đại nhân đã vô cùng khâm phục, đặc biệt đến đây để bái kiến.”

Giọng nói của Thủy Tri Hàn vang tới từ phía bên trái: “Ha ha, Dư tiểu đệ đi rồi còn trở lại, có phải vì Ninh Công chúa không chịu giữ khách không?”

Dư Thu Ngôn cười gượng, nói: “Sao Lỗ đại nhân không chịu giữ chút mặt mũi nào cho tiểu đệ như thế? Thực ra tiểu đệ không có nơi nào để về nên mới tới đây xin ngủ nhờ một đêm.”

“Ha ha, mời Du tiêu đệ qua bên này!”

Sát khí nhanh chóng tan đi, mọi thứ trở lại bình thường nhưng Du Thu Ngôn đã biết trong tòa phủ đệ nhỏ bé này, ngoài Đại tổng quản phủ tướng quân Thủy Tri Hàn danh vang thiên hạ còn có một cao thủ khác, một cao thủ cực kỳ đáng sợ!

Buổi tối ngày thứ hai, trong đại sảnh của phủ tri huyện, Lưu Khôi bày tiệc tẩy trần thịnh soạn khoản đãi Du Thu Ngôn. Lúc này, mọi người đều đã biết thân phận thật sự của Du Thu Ngôn là một trong năm đại thần bổ dưới trướng Hồng Tu La của bộ Hình, địa vị hết sức đặc biệt, người thường không thể so sánh. Hơn nữa, cho dù có xét đến chức vụ cao thấp thì Du Thu Ngôn cũng vẫn ở trên Tri huyện Lưu Khôi.

Thủy Tri Hàn và Lỗ Thu Đạo cũng không giao thân phận với Du Thu Ngôn nữa, Thủy Tri Hàn còn liên tiếp mời rượu Du Thu Ngôn.

Tuy trước đây chưa từng nghe nói đến Du Thu Ngôn nhưng thấy Thủy Tri Hàn coi trọng y như vậy, thêm nữa lại được chứng kiến tiếng cười của Du Thu Ngôn làm giảm bớt uy phong của Hoa Tiễn Lệ lúc ở Ninh Công Chúa ngày hôm qua, ngoại trừ Lỗ Thu Đạo là vẫn không buồn để ý đến y ra, những người còn lại đều lần lượt đi tới bày tỏ thiện ý.

Du Thu Ngôn vốn sợ nhất là uống rượu nhưng lại không thể thoái thác, sau ba tuần rượu đã chếnh choáng say.

Ngoài cửa sổ, trăng treo giữa trời, đã tới canh hai.

Một gã sai nha bước vào đại sảnh, ghé tai Lưu Khôi rỉ rả mấy câu. Lưu Khôi nghe xong bèn khoát tay đuổi gã sai nha đi, sau đó khom người, ghé tai Thủy Tri Hàn nói nhỏ một hồi.

Thủy Tri Hàn khẽ gật đầu, đột nhiên đứng dậy. “Các vị cứ từ từ ăn uống, ta ra ngoài một lát.”

Thấy sắc mặt Thủy Tri Hàn nặng nề, trong mắt lấp lánh ánh hàn quang, Dư Thu Ngôn không khỏi thán kinh hãi, đã đoán ra được mảy mòi. “Về mặt Thủy Tổng quản đây sát khí, có phải đang định đi dạy dỗ người nào đó không?”

Thủy Tri Hàn không trả lời, coi như thừa nhận.

Dư Thu Ngôn đã ngà ngà say, chẳng để ý được quá nhiều. “Ta đã đi điều tra ra Hoa Tiễn Lệ tuyệt đối không phải người do Trùng đại sư phái đến, Thủy Tổng quản có thể buông tha cho y một lần không?”

Tới lúc này mọi người mới biết Thủy Tri Hàn muốn đi tìm Hoa Tiễn Lệ, nghĩ bụng chắc hẳn gã sai nha vừa rồi đã thăm dò được chỗ ở của Hoa Tiễn Lệ nên mới đến đây báo tin. Tuy hôm qua từng được thấy nội lực kinh người của Hoa Tiễn Lệ nhưng bọn họ đều có lòng tin tuyệt đối vào Thủy Tri Hàn, do đó thi nhau xin được đi cùng trợ trận.

Thủy Tri Hàn khẽ khoát tay với bọn họ rồi nhìn qua phía Dư Thu Ngôn. “Ta biết cậu và Hoa Tiễn Lệ hợp nhau nhưng bất kể người này có lai lịch thế nào, ta cũng quyết ý giết hắn. Coi như nể mặt cậu, ta sẽ cho hắn một cơ hội quyết đấu công bằng.”

Dư Thu Ngôn biết Thủy Tri Hàn đã nói những lời này trước mặt mọi người thì quyết không thể thay đổi, nếu không thì làm gì còn uy nghiêm của kẻ làm đại tổng quản nữa. Tuy Hoa Tiễn Lệ đã tỏ rõ thái độ không sợ Thủy Tri Hàn nhưng y vẫn không khỏi thán lo lắng cho bằng hữu, bèn nói tiếp: “Một gã văn bối cũng có thể gây uy hiếp cho Thủy Tổng quản sao?”

Thủy Tri Hàn “hừ” lạnh một tiếng, rảo bước rời đi.

Dư Thu Ngôn vươn người đứng dậy, định đuổi theo Thủy Tri Hàn nhưng đột nhiên cảm nhận được một luồng khí lạnh truyền tới từ phía sau bức bình phong, khóa chặt huyết Thận đạo trên lưng mình. Y thẳm chấn động, biết rằng kẻ nấp sau bức bình phong chính là tay cao thủ thận bí tỏa ra sát khí dữ dội mà mình gặp đêm qua.

Thận sắc không đổi, Dư Thu Ngôn giả vờ bị hơi rượu xộc lên làm cho chân đứng không vững, lão đảo bước mấy bước rồi đưa tay bám vào bức bình phong, ngấm vận lực kéo mạnh một cái...

Bức bình phong đổ xuống, để lộ một người đang ngồ ỉ uống rượu một mình ở phía sau.

Ngoài Lưu Khôi, cả đám người đều vô cùng kinh hãi. Người này ở cách mấy đại cao thủ chỉ chừng mấy thước, vậy mà chẳng ai phát hiện ra.

Chỉ thấy người này đội một chiếc nón lớn, phía dưới còn có lớp màn che khiếm cho người khác không thể nhìn rõ mặt hắn. Bức bình phong đổ xuống, mọi người kinh hãi kêu lên nhưng hắn vẫn ngồ ỉ im, bình thản, ngay đến rượu trong chén cũng không sánh ra ngoài một giọt. Hắn điềm nhiên đưa chén đến bên môi, dường như không hề biết đến động tĩnh trong gian đại sảnh.

Dư Thu Ngôn đưa mắt nhìn người thận bí kia, chợt thấy một ánh mắt dữ dội như sấm sét chiếu ra từ trong bóng tối, không hề nhân nhượng. Ánh mắt ấy như mang theo đao kiếm khiếm người ta không thể không khiếm sợ.

Trước giờ Dư Thu Ngôn chưa từng nghĩ rằng trên đời này lại có thứ ánh mắt sắc bén đến mức có thể giết người như vậy, những người khác thậm chí còn vội ngoảnh đầu đi, không dám tiếp xúc với ánh mắt đáng sợ ấy.

“Trước khi Thủy Tổng quản quay về, tốt nhất đừng kẻ nào rời khỏi đây!” Giọng nói của hắn lạnh băng, không mang theo chút tình cảm nào, tuy có ý uy hiếp nhưng lại như đang nói tới một chuyện hiển nhiên, những người nghe thấy không ai là không biến sắc mặt.

Lưu Khôi cười khan một tiếng. “Vị này là cao thủ do Thủy Tổng quản mời tới, không ưa náo nhiệt. Mọi người uống rượu tiếp nào!” Sau đó, hắn lập tức sai người đi dựng tấm bình phong lên. Tuy cách một tấm bình phong nhưng Dư Thu Ngôn có thể cảm nhận được ánh mắt đó vẫn đang dừng lại trên lưng mình, chưa từng rời đi. Ý biết chuyện này có nghĩa nhiều cũng vô ích, chỉ mong Hoa Tiên Lệ có thể kịp thời bộc bạch thân phận, như thế có lẽ sẽ khiến Thủy Tri Hàn có điều ước kỳ mà không dám ra tay.

Dư Thu Ngôn nâng chén lên mời rượu mọi người, lúc này ngoài đấm mình vào con say ra, y còn có thể làm gì khác?

Ánh trăng chiếu vào đại sảnh qua cửa sổ nhưng lại khiến không khí càng nặng nề. Trong lòng mỗi người đều có tâm sự riêng, không ai nói gì, duy có Lưu Khôi và Lỗ Thu Đạo bàn chuyện phong nguyệt với nhau, câu được câu chăng. Cũng chẳng biết đã qua bao lâu, “râm” một tiếng, cửa sảnh bị đẩy tung ra, Thủy Tri Hàn chậm rãi bước vào.

Lưu Khôi vội vàng đưa chén rượu tới trước mặt Thủy Tri Hàn. “Ty chúc mừng Thủy Tổng quản khai hoàn trở về!”

Dư Thu Ngôn thấy mặt Thủy Tri Hàn lạnh tựa băng sương, chẳng rõ Hoa Tiên Lệ còn sống hay đã chết, nhưng Thủy Tri Hàn trở về nhanh như vậy, có lẽ...

Thủy Tri Hàn không nói gì, cầm lấy chén rượu, một hơi uống cạn.

“Rắ c” một tiế ng, Thủy Tri Hàn nắ m chặt hai tay, chiế c chén bị bóp vỡ thành từng mảnh vụn...

Dư Thu Ngôn vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, nhưng nế u nói là Hoa Tiễn Lệ có thể đánh bại Thủy Tri Hàn thì y quả thực khó mà tin nổi.

Mọi người đưa mắ t nhìn nhau, không ai dám nói gì.

Phía sau bức bình phong, giọng nói lạnh lùng kia lại vang lên: “Tổng quản không giế t hắ n sao?”

Đây cũng chính là vắ n đề` mà mọi người muố n hỏi. Nế u nói tông sư tà đạo Thủy Tri Hàn thắ t bại quay về`, quả thực không người nào dám tin. Nhưng nhìn dáng vẻ hắ n thì rõ ràng không giố ng người giành được phầ n thắ ng, như vậy rắ t có thể Hoa Tiễn Lệ thật sự là nhân vật có lai lịch ghê gớm khiế n Thủy Tri Hàn không dám ra tay, phải buồ n bực quay về`.

Thủy Tri Hàn trầ m tư suố t hồ i lâu, ánh mắ t nhìn về` phía xa. Đôi bàn tay nắ m chặt của hắ n dầ n buông xuố ng, những ngón tay trá ng bệch từ từ buông lỏng, các mảnh vỡ của chén rượu theo đó rơi xuố ng đấ t, nhưng không ngờ lòng bàn tay hắ n lại chẳng có vết thương nào.

Thủy Tri Hàn im lặng, đột nhiên phun hế t chỗ rượu vừa uố ng ra. Trong màn mưa rượu giữa không trung, thắ p thoáng có những tia màu đỏ máu.

Thủy Tri Hàn thở dài, nói chậm rãi từng từ một: “Không phải không muố n giế t, mà là không giế t nổi!”

Chương 7

Sát cơ trong dây đàn

Mắt lóe dị quang, Thủy Tri Hàn nhìn chằm chằm vào Dư Thu Ngôn. “Chắc cậu đã biết lai lịch của Hoa Tiễn Lệ rồi!”

Dư Thu Ngôn chẳng hề tỏ ra sợ hãi, nói: “Ta chỉ đoán được một chút nhưng không dám khẳng định.” Sau đó, y lại khẽ thở dài. “Nghe Tổng quản nói vậy, ta đã có thể khẳng định rồi.”

Thủy Tri Hàn ngẩng đầu nhìn trời, sau khi trầm ngâm suốt nửa tuần hương mới chậm rãi nói: “Ta sẽ rời đi ngay bây giờ, mọi chuyện ở đây giao cho Dư thân bỏ phụ trách. Lỗ đại nhân có thể trở về với thân phận của mình được rồi...” Sau đó, hắn lại nhìn về phía bức bình phong. “Ta có cảm giác, kẻ địch sẽ ra tay trong cuộc ước hẹn ở Ninh Công Chúa vào ngày mai, hẳn là tiên sinh đã biết nên làm thế nào rồi!”

Sau một hồi tĩnh lặng, phía sau bức bình phong lại vang lên giọng nói lạnh lẽo vừa rồi: “Xin Tổng quản hãy yên tâm, cho dù không thể một lưới bắt gọn kẻ địch nhưng ta nhất định sẽ đảm bảo cho Lỗ đại nhân được an toàn.”

Dư Thu Ngôn không ngờ Thủy Tri Hàn lại tin tưởng mình như vậy, trong lòng trào dâng vô số cảm xúc. Thủy Tri Hàn tuy là một kẻ kiêu hùng tà đạo nhưng lại có khí độ hết sức phi phàm cùng phong phạm của một bậc tông sư. Y thềm thở dài một tiếng, chấp tay hỏi: “Thủy Tổng quản muốn đi đâu vậy?”

Thủy Tri Hàn trầm ngâm nói: “Ta nhất định phải đi truy sát Hoa Tiễn Lệ. Nếu để hắn trở về Phiên Thiên lâu, gọi Hoa Khứ

Hương ra, rồi lại mời thêm các nhân vật của bốn đại gia tộc tới trợ trận, chỉ e ngay đến Tướng quân cũng phải đau đầu.”

Mọi người cả kinh, tới lúc này mới biết Hoa Tiễn Lệ là người của Phiên Thiên lâu trong “các lâu hương chủng”. Phiên Thiên lâu là gia tộc thần bí nhất trong bốn đại gia tộc, đời đời đơn truyền, mỗi khi xuất hiện trên giang hồ ắt có người đẹp kề bên. Truyền nhân đời trước của Phiên Thiên lâu là Khứu Hương công tử, một nhân vật hết sức phong lưu tiêu sái. Mọi người nhớ lại dáng vẻ của Hoa Tiễn Lệ hôm trước, nghĩ bụng y thực rất có phong thái của phụ thân, rồi thì thầm gật đầu.

Bốn đại gia tộc tuy có ân oán với nhau nhưng khi ứng phó với người ngoài lại luôn đồng lòng nhất trí. Lúc này, Thủy Tri Hàn đã bị nội thương, Hoa Tiễn Lệ hẳn cũng bị thương không nhẹ, nếu y trở về Phiên Thiên lâu, bẩm báo việc này với phụ thân Khứu Hương công tử, nói không chừng bốn đại gia tộc sẽ liên thủ kéo tới, đến lúc đó cho dù dưới tay Minh Tướng quân có rất nhiều nhân tài kiệt xuất nhưng khi phải đối mặt với bốn đại gia tộc thần bí nhất trên giang hồ, e là sẽ lãnh ít dữ nhiều, khó mà chống nổi. Do đó, Thủy Tri Hàn mới quyết định bỏ qua việc ở nơi này, một lòng đi truy sát Hoa Tiễn Lệ.

Dư Thu Ngôn biết Thủy Tri Hàn xưng hô với mình bằng chức quan như thế, thứ nhất là không cho phép cự tuyệt, thứ hai là muốn khiên đám người Lỗ Thu Đạo, Lưu Khôi không dám trái lệnh, thế là y bèn thu lại những tâm tư phức tạp trong lòng, nghiêm túc nói: “Ngày nào Dư Thu Ngôn còn làm quan, ngày đó sẽ chỉ biết tới triều đình, không biết tới giang hồ, xin Tổng quản hãy yên tâm!”

Lỗ Thu Đạo và Lưu Khôi tuy còn có lòng không phục nhưng thấy y lấy lý ra tằm lá chẵn triều đình thì cũng không còn gì để nói.

Thủy Tri Hàn nghe Dư Thu Ngôn bày tỏ thái độ như vậy thì rất hài lòng, lập tức xoay người rời đi, sau nháy mắt đã ở cách xa mấy trượng nhưng giọng nói của hắn vẫn vang vọng bên tai mọi người: “Ít thì hai ngày, nhiều thì năm ngày, ta nhất định sẽ quay về cùng các vị tới phủ tướng quân nhận công lĩnh thưởng.”

Nghe Thủy Tri Hàn nói với giọng trung khí tràn đầy như thế, biết rằng tuy hắn bị nội thương nhưng không có gì đáng ngại, Dư Thu Ngôn không khỏi thà m thử dài. “Mọi người đi nghỉ sớm một chút, ngày mai cũng không cần để tâm tới ước hẹn bốn người của Lâm Vân tiểu thư nữa, cùng đi cả đi!”

Cả đám người đều rời đi, Dư Thu Ngôn vẫn ở đó, nghĩ về nhân vật thần bí phía sau bức bình phong. Hắn sẽ dùng thân phận gì để đi phó ước đây? Sau khi ngưng thần quan sát, y phát hiện phía sau bức bình phong sớm đã chẳng còn ai. Y biết người này mới thực sự là quân cờ cuối cùng mà Thủy Tri Hàn lưu lại, còn mình chẳng qua chỉ là con rô-i đứng ở ngoài sáng mà thôi.

Trong tòa hoa lâu Ninh Công Chúa, khắp bốn bề réo rã tiếng đàn ca, năm người Dư Thu Ngôn, Lỗ Thu Đạo, Lưu Khôi, Lôi Kinh Thiên và Cát Xung cùng rảo bước đi vào. Thủy Tri Hàn vốn có vẻ ngoài rất giống Lỗ Thu Đạo, chỉ nhiều hơn ba chòm râu dài, lúc này Lỗ Thu Đạo đã dán vào cằm ba chòm râu để trở lại là mình, tuy thiếu cái khí độ của Thủy Tri Hàn nhưng thoát nhìn cũng khá giống.

Ninh Thi Vũ bước ra ngoài nghênh đón. Dư Thu Ngôn cười sang sảng, nói: “Tả tiên sinh không may bị nhiễm phong hàn, Lưu Tri huyện và hai vị huynh trưởng Lôi, Cát thì đều một lòng muốn đến nghe tiếng đàn của Lâm Vân tiểu thư thêm lần nữa, cho nên đành làm những vị khách không mời, mong Ninh cô nương hãy nói giúp cho!”

Ninh Thi Vũ nhìn lướt qua khuôn mặt Dư Thu Ngôn, đoạn cười vang, vẻ yêu kiều. “Thường ngày ta muốn mời các vị đại nhân còn chẳng được ấy chứ, yên tâm, ta nhất định sẽ giải thích thật kĩ với Lâm Vân cô nương. Xin các vị hãy vào trong trước đi!”

Bước vào đại sảnh, mọi người lần lượt ngồi xuống. Lỗ Thu Đạo ngồi ở ghế chính giữa, bốn người còn lại chia ra ngồi hai bên trái phải. Ninh Thi Vũ cáo lỗi một tiếng, sau đó bèn đi mời Lâm Vân.

Dư Thu Ngôn thoáng cảm nhận được một tia giá lạnh nhưng lại không phát hiện thấy xung quanh có động tĩnh gì, thứ cảm giác vụt thoáng qua đó khiến y không khỏi rùng mình hoảng hốt. Y biết nhân vật thần bí kia đã ẩn nấp ở một chỗ nào đó, trong lòng hết sức kinh ngạc, người này đến vô ảnh đi vô tung, hơn nữa còn có ý chí kiên định, để đạt được mục đích bảo vệ Lỗ Thu Đạo mà nguyện lòng ẩn mình vào một góc giữa đêm trăng đẹp thế này, quả thực vô cùng đáng sợ!

Chợt nghe thấy tiếng Ninh Thi Vũ thấp giọng nói chuyện với người nào đó ở bên ngoài hành lang rồi rèm cửa được vén lên, Lâm Vân tay cầm đàn cổ, mặt đeo khăn sa chậm rãi đi vào. Lúc này nàng che khăn kín mặt, chỉ để lộ đôi mắt, trên người vẫn vận bộ đồ màu xanh lam bó sát, càng tôn lên thân hình yếu điệu, thướt tha. Sau khi bước vào trong sảnh, nàng “hừ” lạnh một tiếng, ngồi xuống chiếc ghế đối diện với ghế của Lỗ Thu Đạo, nhưng không thấy nha hoàn Thanh Nhi hầu hạ cạnh bên.

Dư Thu Ngôn cười, hỏi: “Hôm nay Thanh Nhi không tới tung súc sả c sao?”

Lâm Vân chẳng buồn ngẩng đầu, chỉ thấp giọng đáp: “Hôm nay Thanh Nhi hơi mệt, không thể tới đây. Thiệt nghĩ các vị đại nhân

đã thất tín với ta trước, ta cũng chẳng cần dự tiệc cùng các vị, chỉ đàn một khúc là đủ rồi.”

Lỗ Thu Đạo tuy biết rõ hôm nay không nên nói nhiều nhưng vẫn không kìm được mà cất tiếng: “Chỉ cần được nghe tiếng nhạc tiên của Lâm Vân tiểu thư, cho dù có là nơi núi đao biển lửa, ta cũng sẽ không thất tín.”

Lưu Khôi sợ người khác nghe ra sự khác thường trong giọng nói của Lỗ Thu Đạo, bèn vội vàng nói chen vào: “Xin Lâm cô nương bớt giận! Mấy ngày nay, lão phu đã lật xem không ít sách viết về âm nhạc, cảm thấy mình đã tiến bộ rất nhiều, cho nên mới dám mạo muội đến đây, ha ha!”

Dư Thu Ngôn ngoảnh mặt làm ngơ, bên tai chợt vang lên giọng nói của người thân bí kia: “Hãy cẩn thận với Ninh Thi Vũ, người này tinh thông mị thuật, hơn nữa dường như còn là một cao thủ dùng độc.” Dư Thu Ngôn không đổi sắc mặt nhưng trong lòng đã có những tính toán riêng.

Ninh Thi Vũ tha thướt bước đến giữa đại sảnh. “Ngày mai Lâm Vân tiểu thư phải đi rồi, nếu chỉ nghe một khúc nhạc rồi tan tiệc ngay, các vị đại nhân làm sao chịu, chỉ bằng để nô gia dâng lên một điệu múa trước đã.”

Dư Thu Ngôn vỗ tay, cười rộ. “Ninh cô nương sao không nói sớm là còn có ngón tuyệt nghệ này, chỉ tiếc là hôm nay Tả tiên sinh không có ở đây.”

Ninh Thi Vũ khẽ cười, nói: “Nô gia chỉ sợ sau khi nghe Lâm Vân cô nương gảy đàn xong, các vị đại nhân sẽ chẳng thể nghe lọt tai, nhìn lọt mắt thứ gì khác nữa.”

Dư Thu Ngôn lại cất tiếng cười hào sảng. “Không được xem Ninh Công chúa múa, không được nghe Lâm cô nương gảy đàn, ấy mới thực là điếu có lỗi với bản thân.”

Tiếng nhạc khê vang lên, Ninh Thi Vũ thả mình vào điệu múa, tựa như cành liễu đung đưa, tựa như lá sen lả lướt... Nhưng mọi người đã nghe thấy lời truyền âm của người thân bí kia, không ai là không ngậm đê phòng, chỉ sợ Ninh Thi Vũ đột nhiên tung sát chiêu. Trong đại sảnh lúc này tuy là một phen cảnh sắc mê hồn nhưng sát cơ lại tràn ngập khắp phía. Chỉ thấy Ninh Thi Vũ càng múa càng nhanh, đột nhiên xoay tròn giữa sảnh, chiếc váy dài xòe ra như một bông hoa, bờ eo thon tưởng chừng bất cứ lúc nào cũng có thể gãy rời, đầu và tứ chi đều ở trên một đường thẳng...

“Xoẹt” một tiếng, trong tay Ninh Công chúa bỗng xuất hiện một nén hương đã được thắp lửa, một làn khói xanh vẩn vút bay thẳng lên trời, cùng lúc ấy, tiếng nhạc chậm rãi tan đi... Không ngờ nàng ta lại không nhân cơ hội này mà ra tay!

Mọi người đều ngậm nín thở bết khí, hai người có võ công cao minh là Dư Thu Ngôn và Lôi Kinh Thiên chỉ dám cẩn thận hít vào một hơi nhỏ, sau khi phát hiện không có điếu gì khác lạ bèn khê gặt đầu. Mọi người tới lúc này mới yên tâm, nhất thời tiếng vỗ tay vang lên như sấm động.

Dư Thu Ngôn cất tiếng ngâm: “Thuyền câu ngủ ghé non tây, dòng Tương, tre Sở sáng ngày náu ăn⁽¹¹⁾. Ninh cô nương đã thể hiện hết cái hay của điệu múa khiên tiểu tử đây cảm lòng không đạu.”

Ninh Thi Vũ cười khanh khách, bàn tay vuốt nhẹ bờ vai Dư Thu Ngôn. “Công tử quả nhiên rất biết nói chuyện, Thi Vũ xin được kính công tử một chén!”

Dư Thu Ngôn khẽ cười, nói: “Mấy ngày nay ta vẫn luôn thắ c mắ c chữ “Thi” và chữ “Vũ” sao có thể ở cùng nhau trong một cái tên, hôm nay được thưởng thức điệu múa tương như chỉ có trên trời này, ta mới hiểu căn nguyên trong đó.”

Lưu Khôi cũng nâng chén, cười nói: “Ta ở thành Thiên Châu lâu như vậy, thế mà hôm nay mới lần đầu được nhìn thấy Ninh Công chúa múa, quả nhiên đẹp tựa thiên tiên. Nào, nào, nào, mọi người hãy cùng kính Công chúa một chén!” Mọi người uống cạn rượu trong chén rồi đưa mắ t nhìn qua phía Lâm Vân, nhân vật chính của ngày hôm nay, đợi xem nàng ta sẽ nói thế nào.

Lâm Vân nhẹ nhàng hé cặp môi son. “Ta không biế t uống rượu nhưng xin được lấy trà thay rượu kính tử tử một chén!”

Ninh Thi Vũ nói: “Nô gia vừa hay đã chuẩn bị sẵn trà ngon Long Tỉnh, xin được lấy ra trợ hứng cho mọi người.”

Một gã người hậ u bước tới rót trà, hương trà tỏa ra tứ phía, quả nhiên là trà ngon. Mọi người đang định cầm chén lên uống, Dư Thu Ngôn lại chợt nghe thấy hai chữ vang lên trong tai: “Khinh... Ca!”

Dư Thu Ngôn giật mình hiểu ra, bèn giơ tay lên nói: “Khoan đã!”

Sắ c mặt Ninh Thi Vũ hơi biế n đổi, sau đó lại nở nụ cười. “Dư công tử có điề u gì muố n nói sao?”

Nhìn sắ c mặt Ninh Thi Vũ, Dư Thu Ngôn đã hiểu ra vắ n đề , trong lòng lại nghĩ tới nhân vật thầ n bí kia. Người này kiế n thức uyên bác, quan sát tinh tế , lại có thuật truyề n âm siêu phàm và sát khí lạnh băng, thân phận của hắ n thực đã rắ t rõ ràng.

Dư Thu Ngôn nhìn Ninh Thi Vũ, trong mắt lấp lánh ánh dị quang, khẽ thở dài một tiếng. “Cằm trung linh vận quả nhiên cao minh, chỉ đáng tiếc người không biết ta hiểu rõ Trùng đại sư đến mức nào...”

Mọi người cả kinh, vội ngược mắt nhìn Ninh Thi Vũ lúc này vẫn đang tươi cười lả lướt, trong lòng bán tín bán nghi. Người này chính là Tà`n Linh Vận sao? Dư Thu Ngôn sao lại hiểu rõ về Trùng đại sư đến vậy?

Ninh Thi Vũ không đổi sắc mặt. “Công tử nói gì, ta nghe không hiểu!”

“Cho trâm hương Tước Ngung kết hợp với nước sôi Tiếu Hàn, đây chính là Khinh Ca của Trùng đại sư!”

Ninh Thi Vũ rốt cuộc đã biến hẳn sắc mặt, khoe mắt thoáng liếc qua liền nhìn thấy Cát Xung và Lôi Kinh Thiên đã chặn đứng đường rút lui của mình, còn ánh mắt vẫn không dám rời khỏi bàn tay đang cầm chặt chuôi kiếm của Dư Thu Ngôn. “Dư công tử từ đâu mà biết được vậy?” Lời này của nàng ta rõ ràng đã gián tiếp thừa nhận bản thân mình chính là Tà`n Linh Vận.

Lưu Khôi đứng dậy, quát lớn: “Hay cho Ninh Công chúa người, không ngờ lại giấu giếm ta lâu như vậy!”

Lỗ Thu Đạo thấy nguy cơ đã qua, trong lòng yên tâm hẳn. “Lưu Tri huyện bắt tất phải tự trách, à Ninh Công chúa này hẳn là giả mạo.”

Dư Thu Ngôn cười sáng khoái. “Ta tuy là thân bồ nguyệt phong nhưng lại chỉ có ba mục tiêu cần phải đích thân đi truy bắt, người thứ nhất trong số này chính là Trùng đại sư, sao ta có thể không hiểu rõ về ông ta được!”

Tới lúc này, Ninh Thi Vũ và Lâm Vân mới biết thân phận thực của Du Thu Ngôn. Sắc mặt Ninh Thi Vũ trắng bệch, Lâm Vân thì lại cúi đầu, về suy tư.

Du Thu Ngôn lại nói tiếp: “Trùng đại sư say mê trà đạo, kiến thức về các loại dược vật lại càng thiên hạ vô song. Trà m hương Tước Ngung và nước Tiếu Hàn vốn không có độc nhưng khi kết hợp với nhau lại có thể tạo ra một thứ chất độc khiến người có võ công bị mất hết nội lực trong vòng ba canh giờ. Vì thứ chất độc này phát tác rất chậm, cứ lẳng lặng ngấm vào Đan điền trong lúc người ta không hay biết, do đó mới có tên là Khinh Ca.”

Mọi người nghe mà trợn tròn mắt, há hốc miệng, nhớ lại lúc vừa rồi, khi nhảy múa, Tần Linh Vận đã lẳng lặng thả trà m hương Tước Ngung lên, sau đó lại dùng nước Tiếu Hàn để pha trà. Nếu không có Du Thu Ngôn kịp thời phát hiện, ai mà ngờ được trên thế gian này lại có loại hạ độc khó tin đến thế!

Du Thu Ngôn khẽ thở dài một tiếng. “Có điều, Trùng đại sư xưa nay chưa từng dùng độc, thứ Khinh Ca này chỉ được sử dụng khi luyện công. Phải biết rằng khi công lực tan hết, tiềm lực của con người sẽ bộc lộ ra ngoài, tựa như khi gặp cơn nguy cấp, chúng ta có thể phát huy trí tuệ và sức mạnh mà ngày thường không thể so sánh. Do đó, Khinh Ca tuy là chất độc nhưng lại rất ít khi xuất hiện trên giang hồ...”

Lỗ Thu Đạo thấy hiện giờ bên mình đã chiếm được thế thượng phong, Tần Linh Vận không còn đáng lo nữa, liền cảm thấy sáng khoái vô cùng. “Tần Linh Vận ngươi còn gì muốn nói nữa không? Ủng công ngươi tìm Lâm Vân cô nương đến đây hòng đánh lạc hướng sự chú ý của bọn ta. Ôi, tiếc thay một trang tuyệt sắc lại đi làm giặc!” Dứt lời, hắn bèn cười rộ, trong lòng lại nghĩ đợi sau khi bắt được Tần Linh Vận sẽ tìm cơ hội làm nhục nàng một phen.

Lâm Vân ngẩng đầu lên, chậm rãi nhìn khắp mọi người trong sảnh. Từ đầu đến giờ, nàng vẫn chưa cởi khăn che mặt, mọi người chỉ nhìn thấy ánh mắt nàng trong veo, dáng vẻ đau buồn, bất giác đầu thu bớt sát khí, trong lòng dâng lên nỗi xót thương. Chỉ nghe Lâm Vân khẽ nói: “Tốt xấu gì Ninh tỷ tỷ cũng mời ta đến đây, nhờ thế ta mới có cơ hội gặp các vị đại nhân. Ta không thích đao thương, đàn xong một khúc sẽ xoay người đi luôn, từ nay không hỏi tới chuyện thị phi chốn này nữa...”

Dư Thu Ngôn khẽ cười, nói: “Lâm cô nương nói đúng lắm, huống chi trên đường áp giải lên kinh ta cũng chỉ biết tới Ninh Thi Vũ chứ không biết Tần Linh Vận là ai cả.” Lời này tuy có ý thương hoa nhưng đồng thời cũng cho rằng Tần Linh Vận đã như là đồ trong túi rồi.

Không ngờ Tần Linh Vận lại ngờ luôn xuống đất. “Thực hay lắm! Nghe Lâm cô nương đàn một lượt cũng không uổng cái tên ta.” Sau đó, nàng liền chậm rãi gỡ lớp mặt nạ da người mỏng tang xuống, để lộ khuôn mặt của một thiếu nữ mới ngoài đôi mươi. Chỉ thấy mặt nàng đẹp như tranh, da trắng như tuyết, mặt đầy ánh khí, lạnh lùng cao ngạo, tuy không so được với vẻ quốc sắc thiên hương của Lâm Vân nhưng cũng là một sắc đẹp đặc biệt như băng tựa tuyết.

Mọi người thấy Dư Thu Ngôn nói vậy thì cũng không tiện có ý kiến gì. Cát Xung và Lôi Kinh Thiên vẫn đứng chắn sau lưng Tần Linh Vận, đề phòng nàng bỏ trốn. Chỉ có Dư Thu Ngôn là biết, dưới sự trông chừng của mình và Quý Thất Kinh, Tần Linh Vận dù có mọc cánh cũng khó mà bay thoát.

Lâm Vân đột nhiên đưa mắt nhìn Dư Thu Ngôn. “Tiểu nữ tử vẫn còn một điều nghi vấn muốn được thỉnh giáo Dư công tử. Đương

nhiên, bất kể Dư công tử đưa ra đáp án thế nào, Lâm Vân vẫn sẽ gảy đàn cảm tạ.”

Dư Thu Ngôn nhìn đắm đắm vào mắt Lâm Vân, trong lòng trào lên cảm giác vô cùng quen thuộc, khẽ cười, nói: “Xin cô nương cứ hỏi! Có điều, ta không dám đảm bảo là sẽ biết gì nói nấy.” Trong mắt y thoáng lóe lên ánh thần quang. “Bởi vì đêm hôm trước, cô nương cũng không trả lời câu hỏi của ta!” Mọi người rất ngạc nhiên, không biết hôm trước Dư Thu Ngôn rốt cuộc đã hỏi Lâm Vân chuyện gì.

Toàn thân Lâm Vân chấn động nhưng nàng vẫn chăm chú nhìn cặp mắt nóng bỏng như lửa của Dư Thu Ngôn, hồi lâu sau mới cúi đầu, nhẹ nhàng nói: “Công tử không cần trả lời nữa, Lâm Vân xin được gảy đàn ngay đây!”

Mọi người càng ngạc nhiên, Dư Thu Ngôn thì lại cười rộ. “Đó là vì cô nương đã thàm hỏi và ta cũng trả lời trong lòng rồi. Chẳng hay cô nương có hài lòng với câu trả lời ấy không?”

Trong mắt Lâm Vân dần lộ ý cười, làn hơi phả ra khiến chiếc khăn che mặt khẽ bay bay, trông nàng lúc này thực vô cùng yêu kiều, quyến rũ. “Mặc kệ có hài lòng hay không, khúc nhạc cần đàn đến cuối cùng vẫn phải đàn, việc cần làm đến cuối cùng vẫn phải làm.”

Dư Thu Ngôn lòng đầy cảm khái, bèn cất tiếng ngâm: “Người trong giang hồ, thân bất do kỷ!”

Lâm Vân ngâm tiếp: “Bạn rợn một đời, đến chết mới thôi.”

Mọi người còn chưa kịp suy nghĩ về hàm ý bên trong, Lâm Vân đã ngó nghiêng ngay ngẩn trở lại, mắt nhìn cây đàn, trong dáng vẻ trang nghiêm ẩn chứa một nét quyến rũ trời sinh. Đứng trước vẻ quyến rũ

Ấy, cho dù có là thép đã trải qua trăm ngàn lần tôi luyện cũng sẽ trở nên mềm nhũn...

Đôi bàn tay thon dài, trắng nõn của Lâm Vân đặt hồ lên bảy sợi dây đàn, phẩy nhẹ một cái rồi lại kéo ngược về một cái, những ngón tay tựa như những con bướm tung tăng múa lượn trên dây đàn. Một làn âm thanh trong trẻo đột ngột vang lên, thân thái nàng lúc này như đã hoàn toàn chìm đắm vào một thứ gì đó trong tiếng đàn, không còn chút hứng thú đối với mọi sự vật, sự việc xung quanh...

Khúc nhạc này có tên *Thanh dạ ngâm*, nói về một người đi một mình giữa màn đêm giá lạnh, cặp mắt đã nhìn thấu thế gian, tâm lòng đã hiểu rõ chốn hồng trần. Lúc này, Lâm Vân dường như đã dồn hết tình cảm của mình vào tiếng đàn khiến nó toát ra một thứ cảm giác buồn bã và cô đơn...

Tiếng đàn như dòng nước chảy vang lên không dứt, tiết tấu khi nhanh khi chậm, khi vô cùng nhẹ nhàng, mỗi âm tiết đều lưu lại dư vị mãi chẳng tan khiến người ta sinh lòng ngửa ngáy, hận không thể thoát mái ca vang để bày tỏ suy nghĩ trong lòng... Tiếng đàn chợt nhẹ đi, như có như không, lúc thì uyển chuyển nhẹ nhàng, lúc lại the thé ngân vang khiến người ta không thể không toàn tâm toàn ý mà chờ đợi, nhấm nháp, trải nghiệm cái khung cảnh rừng sâu chim hót, suối chảy rì rào phía đằng sau mỗi âm đàn... Tiếng đàn bỗng lại trở nên dồn dập, tựa như sóng dữ vỗ bờ, cao hơn trăm trượng, giữa trời đất gió nổi mây trôi, phủ kín sương mù, đi đùng sấm chớp, tương như vĩnh viễn chẳng bao giờ dừng... Tiếng đàn lại chậm đi, không khí trở nên thanh tân dễ chịu, dường như giữa bầu trời đêm đột nhiên bùng lên ánh nắng, rồi gió cuốn mây tan, khung cảnh xiết bao yên bình...

Tiếng đàn lại vang lên cao vút rồi mọi âm thanh đột ngột tắt lịm... Tâm thần mọi người đều mê đắm, dường như vẫn còn đang

chờ đợi tiếng đàn đã mất kia một lần nữa trở về với nhân gian...

“Tung” một tiếng, dây đàn đứt đoạn, phản chiếu ánh đèn trong đại sảnh, tựa như một ngôi sao băng bay vụt qua giữa bầu trời đêm, tạo nên một đường cong rực rỡ...

Người tĩnh lặng. Tâm rớt rời. Âm thanh dừng lại. Dây đàn đứt lìa. Sát cơ đột ngột nổi lên.

Một làn gió nhẹ hát tâm khảm che mặt của Lâm Vân lên, không ngờ người gảy đàn không phải là Giang Nam danh kỹ Lâm Vân, mà là... Thanh Nhi!

Sợi dây đàn đứt thẳng tắp như tên, bắn về phía Lỗ Thu Đạo lúc này đang ngẩn ngơ nghe nhạc.

Cùng lúc ấy, một bàn tay đen thui đột ngột thò ra từ phía sau lưng Lỗ Thu Đạo, năm ngón tay như những chiếc móc câu chụp lấy sợi dây đàn đứt đang bay tới với tốc độ nhanh như sao xẹt...

Chương 8

Nàng không ra tay, ta ra tay

Trong tiếng đàn thanh nhã, biến cố đột ngột xảy ra. Mọi người còn đang chìm đắm trong tiếng nhạc, nào có ngờ được sát cơ lại đột nhiên xuất hiện thế này!

Trong khoảnh khắc dây đàn đứt, Ninh Thi Vũ lập tức tung người bật dậy, trong bàn tay phải xuất hiện một thanh chủy thủ sắc bén, sau nháy mắt đã liên tiếp đánh ra tám chiêu về phía Du Thu Ngôn ở bên phải Lỗ Thu Đạo, tay trái thì vung lên, bảy mũi thiết liên tục bắn về phía Lưu Khôi ở bên trái Lỗ Thu Đạo. Tuy nổi danh về tài phóng ám khí, được người trên giang hồ gọi là “Phi điệp thủ” nhưng lúc này, chân tay Lưu Khôi không khỏi luống cuống, không kịp ngăn cản, chỉ có thể lùi về phía sau né tránh. Song Du Thu Ngôn như đã đoán được sẽ có biến cố này, trường kiếm kịp thời rút ra, thấy chiêu đỡ chiêu, ép Ninh Thi Vũ phải lùi lại.

Lỗ Thu Đạo vốn đang nhắm đầu nhìn Thanh Nhi lúc này đang hóa thân thành Lâm Vân, đầu óc mơ màng, quên hết tất cả, nào có ngờ được sợi dây đàn kia lại đột ngột đứt lìa, hóa thành ám khí bắn thẳng về phía tim mình. Hắn nhủ thầm lần này tất phải chết nhưng lại chợt thấy có một luồng lực lớn truyền tới từ sau lưng, đẩy mình qua một bên, tuy bị ngã đau nhưng tất cả cũng giữ được tính mạng. Trong cơn kinh hoàng khiếp vía, hắn năm sống soài ra đất, không bò dậy nổi, sau phút chốc ngẩn ngơ, một tiếng kêu kinh hãi mới bật ra!

Một người đứng chắn trước mặt Lỗ Thu Đạo, mặt lạnh tựa băng sương, đôi hàng lông mày nhíu chặt, hai ngón tay kẹp chặt dây đàn,

cặp mắt lạnh lùng nhìn Thanh Nhi, ngạo nghễ cất tiếng: “Đệ nhất sát thủ dưới trướng Trùng đại sư chẳng qua cũng chỉ có vậy!”

Người này có một nốt ruồi chỗ mi tâm, thân hình không hề cao lớn, thân thái hung hãn, mang tới cho người ta cảm giác vô cùng nguy hiểm, chính là vua sát thủ hắc đạo, kẻ được cho là sát thủ lợi hại nhất trong giới hắc đạo gần trăm năm nay, Quý Thất Kinh!

Mây tiếng va chạm “tinh tang” khê vang lên, thì ra tới lúc này, mây viên thiết liên tử mà Ninh Thi Vũ ném ra mới va vào tường. Lôi Kinh Thiên vừa rút được trường kiếm ra, lập tức quấn lấy Ninh Thi Vũ. Hai người lấy nhanh đánh nhanh, không hề nghe thấy tiếng binh khí va chạm. Cát Xung vung đơn chưởng đánh về phía Thanh Nhi, “tung” một tiếng, cây đàn trên tay Thanh Nhi lại đứt thêm một dây nữa. Dây đàn bắn thẳng về phía Cát Xung khiến hắn phải né tránh vô cùng chật vật.

“Keng” một tiếng, kiếm của Lôi Kinh Thiên rớt cuộc đã va chạm với chủ thủ của Ninh Thi Vũ. Hai người đồng thời chân động, lập tức dừng tay, vội vàng điểu tức.

Một đầu của sợi dây đàn đứt nằm trong tay phải của Quý Thất Kinh, đầu còn lại vẫn dính liền với cây đàn. Thanh Nhi ngẫm vận lực nhưng sợi dây đàn vẫn chẳng mấy may động đậy. Sau khi nhìn kỹ tướng mạo đối phương, biết được kẻ đột nhiên xuất hiện mà không có điềm báo trước này là ai, nàng bèn hờ hững cất tiếng: “Quý Thất Kinh!” Giọng nói tuy thấp thoáng vẻ sợ hãi nhưng sắc mặt nàng vẫn chẳng thay đổi, đầy điềm nhiên, bình thản.

“Tân Linh Vận quả nhiên lợi hại, tiếc rằng dù người hóa thân muôn vạn, tính toán kỹ càng, thậm chí còn lợi dụng Hoa Tiễn Lệ để dụ Thủy Tổng quản đi nhưng vẫn quên mất... còn có ta.” Quý Thất Kinh đưa tay trái lên ngăn Lưu Khôi đang định xông về phía trước

lại, ánh mắt nhìn chằm chặp vào bàn tay đang vuốt nhẹ dây đàn của Thanh Nhi.

Thanh Nhi đưa tay gỡ tấm khăn che mặt xuống, để lộ một khuôn mặt anh khí bùng bùng. “Không sai, ta mới là Tà`n Linh Vận.” Đoạn nàng khẽ thở dài một tiếng. “Quý Thấ`t Kinh xưa nay vẫn luôn ở trong bóng tối, ngà`m bày mưu tính kế` hãm hại người ta, vậy mà bây giờ lại đi làm một tay hộ vệ, thực khiế`n người trên giang hồ` phải kinh ngạc.”

Quý Thấ`t Kinh cất tiếng cười quái dị. “Trùng đại sư trước giờ vốn chỉ tung một đòn rô`i rồi đi ngay, lâ`n này lại phải tổn binh thiết tướng mà chẳng được việc gì, đó mới là chuyện khiế`n người ta kinh ngạc.”

Tà`n Linh Vận cúi đầu nhìn cây đàn trong tay. “Ta còn năm sợi dây đàn chưa phóng ra, vậy mà dường như ngươi đã cho rã`ng mình chấ`c thấ`ng rô`i.”

Quý Thấ`t Kinh cười lạnh. “Ngươi cứ việc thử xem!”

Tà`n Linh Vận nhìn Ninh Thi Vũ đứng bên cạnh, thấ`y thầ`n thái nàng ta kiên định, vẻ như đã chuẩn bị thà làm ngọc nát còn hơn làm ngói lành, trong lòng không khỏi thở dài một tiếng. Nàng và Ninh Thi Vũ sớm đã tính đế`n việc dùng Khinh Ca chưa chấ`c đã có hiệu quả, cho nên trước tiên để Ninh Thi Vũ giả vờ thừa nhận rã`ng mình là Tà`n Linh Vận khiế`n đố`i phương buông bỏ sự đề` phòng, còn nàng thì hóa thân thành Lâm Vân, sẽ ra tay trong lúc đám người kia đấ`m đuô`i giữa tiếng đàn. Vốn cho rã`ng đây là một kế` hoạch kín kẽ như áo trời không vế`t vá, chẳng ngờ tuy Thủy Tri Hàn đã đi rô`i nhưng vẫn còn có Quý Thấ`t Kinh ở đây.

Không ngờ hai nhân vật đáng sợ nhấ`t trong phủ tướng quân đề`u đế`n đây cả, có thể thấ`y Minh Tướng quân đã quyế`t một phen

thắng bại với Trùng đại sư.

Tà`n Linh Vận nhớ lại lời dặn dò của Trùng đại sư trước lúc lên đường: “Làm sát thủ, phải tránh sự bông bột, xúc nổi!” Rồi nàng thở dài một hơi, việc đã đến nước này, chỉ còn cách dốc hết toàn lực mà liều một phen thôi. Tuy ánh mắt chưa từng rời khỏi Quý Thập Kinh nhưng khóe mắt nàng lại ngằm quét qua phía Lỗ Thu Đạo lúc này mới hơi bình tĩnh trở lại, đang lùi đến bên cạnh gã đệ nhị cao thủ của phủ tướng quân...

Thế` nhưng ngay đến Trùng đại sư cũng bị thương dưới tay Quý Thập Kinh, nàng làm sao có thể giết được Lỗ Thu Đạo ngay trước mắt hắ`n đây? Huống chi bên cạnh còn có mấy gã đại cao thủ khác như hổ đói rình mồi, và còn có tay Dư Thu Ngôn khiế`n nàng không sao nhìn thắ`u nông sâu!

Dư Thu Ngôn đưa mắt nhìn Ninh Thi Vũ, tuy tình hình hiện đang vô cùng căng thẳng nhưng y vẫn tươi cười, thản nhiên: “Ta sớm đã nhận ra vị Lâm tiểu thư này là do Thanh Nhi cô nương đóng giả, trong tình huống như vậy, lại được nghe khúc nhạc vừa rồi, tất nhiên có thể đoán ra Thanh Nhi cô nương chính là Tà`n Linh Vận. Nhưng ta vẫn chưa rõ Ninh Công chúa rốt cuộc là thắ`n thánh phương nào?”

Ninh Thi Vũ thắ`y kẻ địch đã hình thành thế` hợp vậy, lại nhìn qua phía Quý Thập Kinh, tên sát thủ mà người trên giang hồ` kinh sợ nhắ`t, biế`t rằng hôm nay đã không thể thoát được, bèn ngạo nghễ nói: “Ta là ai không quan trọng, dù sao hôm nay ta và Tà`n cô nương cũng sẽ cùng tiế`n cùng lùi!”

Dư Thu Ngôn chỉ kiế`m lên trời, thở dài một tiế`ng. “Bảy sợi dây đàn của Tà`n cô nương đã đứt má`t hai, khí thế` cũng thua kém hoàn toàn, còn câ`n phải ra tay nữa sao?”

Tầ n Linh Vận cũng thở dài, nói: “Nế u chỉ có mình Quý Thấ t Kinh thì vẫn còn sức liề u một phen, nhưng nế u tính thêm cả công tử, bọn ta dường như chỉ còn đường thấ t bại.”

Dư Thu Ngôn bật cười, nói: “Chắ ng lẽ cô nương cho rằ ng bản thân cô nương có thể một mình đị ch lại Quý tiên sinh sao? Chỉ e là đang tính kế ́ thoát thân thôi.” Rồ i y lại đưa mắ t nhìn Lưu Khôi. “Lưu Tri huyện và hai vị huynh đài Lôi, Cát chỉ cầ n đề ́ phòng kẻ đị ch trố n chạy là đượ c, ta sẽ phụ trách trông chừng Ninh Công chúa. Chúng ta hãy xem xem Quý tiên sinh sẽ đố i phó với đệ nhấ t sát thủ dưới trướ ng Trùng đạ i sư như thế ́ nào.”

Quý Thấ t Kinh cũng ngắ ng đầ u, cười rộ. “Ngay đề ́ n Trùng đạ i sư cũng bị thương trong tay ta, để ta xem xem con nhóc người có bản lĩnh gì mà dám cá t lời ngông cuồ ng.”

Lưu Khôi thấ y đạ i cục đã định, trong lòng vô cùng thoải mái. Phải biế t rằ ng, nế u Lỗ Thu Đạo xảy ra chuyện gì trên địa bàn của hắ n, mắ t chức quan chỉ là việc nhỏ, chỉ e ngay đề ́ n tính mạng cũng khó giữ đượ c. Nghe thấ y lời của Dư Thu Ngôn, hắ n và Lôi Kinh Thiên, Cát Xung lập tức vậ ng theo, đi chặ n đường lui của hai người Tầ n, Ninh.

Tầ n Linh Vận và Ninh Thi Vũ chỉ còn đố i mặt với ba người Quý Thấ t Kinh, Dư Thu Ngôn và Lỗ Thu Đạo, sắ c mặt cả hai đề ́ u hế t sức nặng nề ́, chuẩn bị đố c toàn lực liề u một phen.

Tầ n Linh Vận hấ t nhẹ đầ u ngón tay, tiế ng đàn lại vang lên. Thời cổ, đàn có bảy dây năm âm, vừa rồ i hai sợi Hoàng Chung và Mạn Giác đã đứt mà chắ ng đượ c việc gì, giờ chỉ còn lại năm sợi nhưng nàng vẫn gảy đượ c thành làn điệ u. Trong tiế ng nhạc kỳ ảo, Tầ n Linh Vận khế thở dài. “Ta sớm đã nói với Dư công tử rồ i, khúc nhạc cầ n đàn đề ́ n cuố i cùng vẫn phải đàn, việc cầ n làm đề ́ n cuố i

cùng vẫn phải làm! Cho dù lực bất tòng tâm nhưng cũng chỉ có thể dốc hết sức mình thôi...” Lời còn chưa dứt, sắc mặt Tần Linh Vận đột nhiên trắng bệch, ngón tay út búng mạnh ra, sợi dây đàn bị kéo căng mà Quý Thập Kinh đang giữ một đầu lập tức đứt lìa. Quý Thập Kinh không ngờ tới việc này, lực đạo sử ra bị hụt, nhấc thời thất thê. Cùng lúc ấy, bốn sợi dây đàn đồng loạt đứt đoạn, bắn thẳng về phía bốn đại huyết trước ngực hắn.

Tần Linh Vận rốt cuộc đã lại ra tay.

Bốn sợi dây đàn tuy cùng đứt một lúc nhưng tốc độ lại có nhanh có chậm, bên trên được Tần Linh Vận truyên hết công lực vào, những tiếng xé gió “xùy xùy” vang lên không dứt.

Quý Thập Kinh không đổi sắc mặt, hai tay đồng thời vung ra, mỗi tay chụp lấy hai sợi dây đàn, sau đó xoay tròn mấy vòng cho dây đàn quấn vào tay. Phần dây đàn còn lại lập tức trở nên thẳng tắp nhưng ngay sau đó lại vồng lên ở chính giữa, tạo thành một đường cong, thì ra Tần Linh Vận không ngờ lại bỏ sở trường dùng sở đoản, quyết định so đầu nội lực với đối phương! Thế nhưng đối mặt với Quý Thập Kinh thành danh đã mấy năm, hành động này thực chẳng khác gì thiêu thân lao đầu vào lửa.

Phần cong trên dây đàn di chuyển dần dần về phía Tần Linh Vận, chính là do nội lực bá đạo của Quý Thập Kinh đang tiến hành phản kích.

Tần Linh Vận quát khẽ một tiếng, đầu ngón tay lại búng mạnh ra, bốn sợi dây đàn đồng loạt đứt rời khỏi cây đàn, còn nàng không ngờ lại triệt đi nội lực.

Mọi người nhấc cả kinh, trong khi nội lực của Quý Thập Kinh đang cuộn trào đến mà lại thu hồi nội lực như thế thì chẳng

khác gì tự sát. Bớ n sợi dây đàn đột nhiên tăng tốc, đâm thẳng về phía khuôn mặt xinh đẹp như hoa của Tầ n Linh Vận...

Tầ n Linh Vận mặt ngọc đỏ bừng, một tiếng “xoẹt” vang lên nghe như xé vải, sợi dây đàn cuố i cùng tên Nhụy Tân rồ t cuộc đã đứt lìa. Không ngờ Tầ n Linh Vận lại hoàn toàn bỏ mặc sự an nguy của bản thân, sợi dây đàn cuố i cùng đâm thẳng về phía Lỗ Thu Đạo. Đây là sợi dây đàn cuố i cùng và cũng là sợi lớn nhấ t, được nằng dồ n hế t công lực toàn thân vào, tốc độ lao đi cực nhanh, bên trong còn như ẩn chứa tiếng sắ m sét. Đòn tá n công này, có thể nói Tầ n Linh Vận đã dùng cả tính mạng của mình để đánh đổi...

Mọi người lại cả kinh, Lỗ Thu Đạo biế n hắ n sắc mặt, không ngờ được Tầ n Linh Vận đã ở trong tuyệt cảnh mà vẫn không quên việc lắ y tính mạng của mình, hoàn toàn không để tâm tới sự phản kích toàn lực của Quý Thấ t Kinh.

Chợt thắ y... hai bàn tay của Quý Thấ t Kinh uố n éo kỳ dị, sau nhắ y mắ t đã thoát ra khỏi bớ n sợi dây đàn. Thú mà bớ n sợi dây đàn đang quắ n lắ y chỉ là cặp bao tay Vân Ti trong suố t, không màu của hắ n mà thôi. Quý Thấ t Kinh chặ p hai tay lại, chặn đứng sợi dây đàn cuố i cùng của Tầ n Linh Vận...

Khi đó, chẳng ai ngờ trên tay của Quý Thấ t Kinh còn đeo bao tay, cũng chẳng ai ngờ võ công của Quý Thấ t Kinh lại ảo diệu đế n nhường này...

Tầ n Linh Vận ngo ngắ n thở dài, trong tình huố ng như vậy mà vẫn chẳng thể thành công, nằng đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Ninh Thi Vũ mặt vương nét sắ u nhưng vẫn câ m chặt thanh chủy thủ trong tay, đố c toàn lực chém về phía bớ n sợi dây đàn đang lao nhanh tới.

Lỗ Thu Đạo trắ n tĩn trở lại, trong đầ u thậm chí còn bắ t đầ u nghĩ đế n việc nên làm thế nào để khiế n nữ tử xinh đẹp kia thầ n phục dưới thân thể mình.

Lưu Khôi vui mừng ra mặt, lâ n này lập được đại công, ngày sau con đường công danh của hắ n ắ t sẽ còn thăng tiế n rắ t nhiề u.

Lôi Kinh Thiên thầ m thán phục, trí tuệ và bản lĩnh ứng biế n của sát thủ đáng sợ nhắ t thiên hạ thực hiế m ai có thể so sánh.

Cát Xung nhìn bàn tay duy nhắ t còn lại, Minh Tướng quân có cao thủ như Quý Thắ t Kinh giúp sức, kẻ cụt tay như mình liệu có nên suy nghĩ đế n việc cáo lão hồ ì hương không?

Quý Thắ t Kinh cười ha hả. “Đệ tử của Trùng đại sư quả nhiên đầ u là hạng nhân vật chịu xả thân vì nghĩa, chỉ tiế c rắ ng ta đã phá mắ t sợi dây đàn cuồ i cùng này rồ i, người còn có thể dùng cái gì để ra tay nữa?”

Còn Dư Thu Ngôn... Dư Thu Ngôn đột nhiên nhảy vọt lên, vung kiế m, động thân, cười dài. “Nàng không ra tay, ta ra tay!”

Đột nhiên, trong đại sảnh của tòa hoa lâu Ninh Công Chúa chẳng còn bắ t cứ tiế ng động nào, khung cảnh chìm vào tĩn lặng, chỉ có những bóng kiế m ngợp trời, tựa như sóng dữ vỗ bờ cuồ n cuộn, tựa như sắ m rung chớp giạt đi ðùng, tựa như lố c xoáy cuồ n phắ ng mọi thứ, tựa như lũ lụt bao trùm tắ t thắ y, lại tựa như ngọn lửa nóng bỏng có thể thiêu đố t bắ t cứ thứ gì...

Đó là một ngọn lửa được chuẩn bị đã lâu, không thứ gì có thể ngăn cản nổi, sẵn sàng nhắ n chìm mọi thứ; đó là một tia sét không có điểm khởi đầ u nhưng lại có điểm kế t thúc, sau khoảnh khắ c đã đi được cả ngàn dặm, xé rách không gian mà lao tới. Mọi người có thể cảm nhận rõ ràng những sự biế n hóa của lưỡi kiế m đó từ lúc bắ t

đâu cho tới khi kết thúc, và cũng biết rõ rằng đó là một đòn tấn công tuyệt diệu tựa như kiệt tác của ông trời, hơn nữa còn vô cùng tự nhiên, không có điểm nào có thể chê trách dù là nhỏ nhất...

Thế nhưng, ai mà ngờ được sau muôn vàn sự biến hóa kỳ ảo khôn lường, những bóng kiếm kia đã hợp lại thành một thể, nhắm thẳng tới... Quý Thập Kinh!

Quý Thập Kinh quát lớn, lui nhanh.

Lưỡi kiếm ấy theo sát không rời. Hấn dựa vào tường, kêu lên kinh hãi và ngỡ ngàng.

Máu bắn tóe lên, ngay chỗ nốt ruồi trên mi tâm Quý Thập Kinh...

Tường nứt toác, khói bụi bay mịt mờ, Quý Thập Kinh phá vỡ tường, chui ra phía sau, rốt cuộc đã tránh thoát vô số hậu chiêu của lưỡi kiếm đó, để lại trên mặt đất một bãi máu to, không còn tung tích...

Những bóng kiếm trở về trong vô hình. Du Thu Ngôn cười tủm tỉm đứng một bên, tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Lỗ Thu Đạo kêu thảm một tiếng, sợi dây đàn cuối cùng kia rốt cuộc đã đâm vào ngực hấn.

“Keng”, thanh chủ thủ của Ninh Thi Vũ miễn cưỡng chặn được bốn sợi dây đàn mà Quý Thập Kinh đẩy ngược trở lại, dây đàn và chủ thủ đồng thời rơi xuống đất.

Lỗ Thu Đạo ôm ngực ngã lăn ra đất, dù hấn có né tránh thế nào, đến cuối cùng vẫn phải táng mạng trong thành Thiên Châu. Cả đời hấn không biết đã hủy hoại sự trinh bạch của bao nhiêu thiếu nữ

nữ nhà lành, giờ đây phải chết thảm như vậy, âu cũng coi như báo ứng.

Tĩnh lặng. Cả đám người không ai dám tin vào những biến hóa xảy ra trước mắt, đều ngẩn ngơ, không nói nổi một tiếng nào.

Khóe miệng Cát Xung nhấp máp, đang định nói gì đó, chợt thấy thanh kiếm của Dư Thu Ngôn lại trở tới, kiếm khí như áp vào mặt, lập tức câm miệng.

Dư Thu Ngôn vẫn tỏ vẻ điềm tĩnh như thường, nghiêm túc cất tiếng: “Lỗ Thu Đạo tham ô một lượng lớn quân lương, bộ Hình vâng lệnh tróc nã, hã n vẫn ngoan cố chống cự, đã bị xử quyết tại chỗ!”

Lôi Kinh Thiên vừa giờ kiếm lên được một nửa, lại hậm hực bỏ xuống. Bất chợt “leng keng” mấy tiếng, thì ra Lưu Khôi đang lục thân vô chủ đánh rơi nã m ám khí trong tay xuống đất.

Trên con đường núi vắng vạc ánh trăng soi, ba bóng người kẻ vai nhau bước, chính là Dư Thu Ngôn, Tân Linh Vận và Ninh Thi Vũ.

Dư Thu Ngôn khẽ cất tiếng hỏi: “Ninh cô nương đến bây giờ vẫn chưa chịu nói tên thật cho ta biết sao?”

“Không giầu gì công tử, ta là người của Diệm Thiên Nhai, phân đà Giang Nam, tên gọi Tôn Mẫn Nhi. Ninh Công Chúa vốn là sản nghiệp của Diệm Thiên Nhai ở nơi này!”

“Ha ha, Hạ Trùng Ngữ Bằng, Ninh Công chúa, à không, thì ra Tôn cô nương là người của Phong nữ hiệp, chẳng trách lại sẵn sàng dốc sức đi ám sát Lỗ Thu Đạo như thế.”

“Hạ Trùng Ngũ Bạng” chính là bốn vị hiệp sĩ vô cùng nổi tiếng trên giang hồ hiện nay: “Hạ” là chỉ Hạ Thiên Lô, bang chủ bạch đạo đệ nhất đại bang Liệt Không bang; “Ngũ” là chỉ chương môn phái Hoa Sơn Vô Ngữ đại sư, người suốt hai mươi năm không nói một lời nhưng lại cam tâm tình nguyện phá đi Bê Khẩu thiên công mà vì dân thỉnh mệnh; “Trùng” tất nhiên chính là bạch đạo đệ nhất sát thủ Trùng đại sư chuyên giết quan tham, thanh danh vang khắp thiên hạ; còn “Bạng” là nói tới nữ hiệp Phong Bạng, người bốn năm trước đã dùng Phá Lãng trừ giết chết Ngụy công tử, đả thương Sở Thiên Nhai trên núi Nga Mi. Phong Bạng vì báo thù nhà nên đã giết chết Ngụy công tử mà mình yêu sâu sắc, để tưởng nhớ Ngụy công tử và Sở Thiên Nhai từ đó không rõ tung tích, nàng đã lập nên tổ chức Diệt Thiên Nhai, kế thừa di chí của Ngụy công tử, một lòng đối địch với Minh Tướng quân. Tuy võ công của Phong Bạng không cao nhưng có “Công tử chi thuận” Quân Đông Lâm một lòng phò trợ, thêm vào đó nàng còn là con gái của Bắc Thành Vương, có thể hiệu triệu các bộ hạ cũ của ông ta ngày trước, do đó Diệt Thiên Nhai đã trở thành thế lực lớn nhất đối kháng với Minh Tướng quân. Tôn Mẫn Nhi đến từ Diệt Thiên Nhai, như vậy việc nàng ta trợ giúp Tân Linh Vận ám sát Lỗ Thu Đạo, đệ nhất mưu sĩ dưới trướng Minh Tướng quân cũng không có gì kỳ lạ.

Tôn Mẫn Nhi cười, nói: “Không sai, Lâm Vân cô nương thật sự hiện giờ cũng đang trên đường tới Diệt Thiên Nhai rồi. Cô ấy phiêu bạt cả đời, bây giờ đã không cần phải lo lắng đến việc lưu lạc hồ ng tra nữa.”

Tân Linh Vận từ đầu đến giờ không nói gì đột nhiên cất tiếng: “Bây giờ Dư công tử đã có thể nói thân phận cho bọn ta biết chưa?”

Dư Thu Ngôn đưa mắt nhìn về hướng chân trời xa tắp, điềm nhiên nói: “Ha ha, ta chính là Dư Thu Ngôn, trước đây là một bồ

khoái của bộ Hình, bây giờ vừa phạm phải sai lầm lớn như vậy, còn có thể có thân phận gì được nữa!”

Tôn Mẫn Nhi cười, nói: “Hì hì, như vậy công tử nói phụng lệnh truy nã Lỗ Thu Đạo xem ra là nói dơ i rồ i? Có điê`u, nếu không nhờ công tử lừa được Thủy Tri Hàn và Quỷ Thấ t Kinh...” Nghĩ đế`n võ công đáng sợ của Quỷ Thấ t Kinh, nàng không kìm được thầ`m cảm thấ y trái tim buồ t giá.

Dư Thu Ngôn mỉm cười, gật đầ`u. “May mắ`n thay có Hoa Tiễn Lệ dụ được Thủy Tri Hàn đi, nếu không, ta thực khó lòng gạt được vị Đại tổng quản của phủ tướng quân này.”

Tôn Mẫn Nhi thở dài, than: “Chỉ đáng tiê`c, nhất kiê`m đó không thể kê`t liễu tính mạng của Quỷ Thấ t Kinh.”

Tầ`n Linh Vận nhớ lại cảnh kinh tâm động phách vừa rồ i, sắ`c mặt không khỏi tái nhợt. “Quỷ Thấ t Kinh cả đời làm sát thủ, cảm giác nhạy bén vô cùng, cho nên nhất kiê`m đó của Dư công tử cao minh ở chỗ chỉ có chiêu thức mà không có sát ý, nếu không nhấ t định sẽ bị hắ`n phát hiện ra ngay. Có điê`u, sau này công tử nhớ phải cẩn thận, Quỷ Thấ t Kinh nhấ t định sẽ tìm cơ hội báo thù.”

Nghĩ đế`n thủ đoạn xuấ t quỷ nhập thầ`n của Quỷ Thấ t Kinh, Dư Thu Ngôn cũng không kìm được thầ`m kinh hãi. Nhưng y nhanh chóng đặt chuyện này qua một bên, đưa mắ`t nhìn Tầ`n Linh Vận. “Hồ i nầy khi chuẩn bị gầy đàn, Tầ`n cô nương định hỏi ta chuyện gì vậy?”

Tầ`n Linh Vận nhìn nam tử khiê`n mình khó lòng nhìn thấ u nhấ t trong đời này, cười nói: “Khi đó công tử nói là có ba mục tiêu câ`n truy bắ t, người thứ nhấ t là Trùng đại sư, vậy hai người còn lại là ai?”

Dư Thu Ngôn cười rộ. “Khi đó cô nương điềm tĩnh như thế, có phải đã đoán ra được mục tiêu thứ hai mà ta muốn bắt chính là Lỗ Thu Đạo không?”

Tân Linh Vận mỉm cười, lắc đầu. “Khi đó ta nào dám nghĩ như vậy, chỉ cảm thấy rõ ràng công tử đã nhận ra Lâm Vân là do ta đóng giả nhưng lại không vạch trần, bên trong ắt có điềm u kỳ lạ, có khi chúng ta là bạn chứ không phải địch cũng nên...”

Dư Thu Ngôn cười ha hả. “Thực ra bộ Hình cũng từng hạ lệnh truy nã Lỗ Thu Đạo nhưng ai chẳng biết đó chỉ là làm bộ làm tịch, có ai ngờ được ta lại thật sự giết chết Lỗ Thu Đạo. Đáng cười thay đám người Lưu Khôi, không ngờ lại không dám cản đường ta...”

Tân Linh Vận trầm ngâm nói: “Ta nhập môn muộn nhất, chưa từng được gặp nhị sư huynh Tê Sinh Kiếp, chỉ biết huynh ấy kiếm pháp cao siêu, tính tình cuồng ngạo, lại có thủ đoạn hết sức xuất quỷ nhập thần...”

Dư Thu Ngôn khẽ lắc đầu. “Đáng tiếc, cô nương đoán nhầm rồi! Ta từ lâu đã nghe đến đại danh của Kỳ trung sinh Kiếp nhưng chưa lần nào có duyên gặp mặt.”

Tôn Mẫn Nhi chột vỗ trán, kêu lên: “Ta biết công tử là ai rồi!”

“Ồ, cô nương nói thử xem!”

“Từ lâu đã nghe nói thứ vũ khí lợi hại nhất của Trùng đại sư không phải là bộn đại đệ tử Cầm Kỳ Thư Họa, mà là Thiệt Hồn ảnh. Nhưng ta cảm thấy đó có lẽ là một người, và công tử chắc hẳn chính là Thiệt Hồn ảnh của Trùng đại sư, đúng không?”

Dư Thu Ngôn bật cười, ưỡn ngực, nói: “Nói bừa, ta đường đường là thần bổ của bộ Hình, sao lại là một cái bóng được!”

“Ồ!” Tôn Mẫn Nhi đưa mắt nhìn qua phía Tả Linh Vận. “Tả Linh Vận cô nương mau nói cho ta biết lai lịch của Thiết Hồn ảnh đi, thực ra người trên giang hồ có ai mà không cảm thấy tò mò về việc này chứ!”

Tả Linh Vận chậm rãi lắc đầu. “Ta cũng không biết Thiết Hồn ảnh của sư phụ rốt cuộc là gì.”

Tôn Mẫn Nhi vô cùng ngạc nhiên, lại nhìn qua phía Dư Thu Ngôn, hỏi: “Công tử chẳng có chút quan hệ nào với Trùng đại sư, lại thực sự là một thân nhân, có gì phải giúp bọn ta như thế?”

Dư Thu Ngôn nghiêm túc nói: “Minh Tướng quân tàn bạo hiếu sát, một tay che trời, Lỗ Thu Đạo nô i giáo cho giặc, phạm là nam nhi nhiệt huyết trong giang hồ, có ai mà không muốn tru diệt bọn chúng chứ!”

Tôn Mẫn Nhi giật mình bừng tỉnh. “Thì ra công tử muốn thay trời hành đạo!”

Dư Thu Ngôn cười rộ. “Đúng vậy đấy, gia phụ từ nhỏ đã dạy ta, con người sống trong giang hồ chính là để thay trời hành đạo.”

“Vậy mục tiêu thứ ba mà công tử muốn truy bắt là ai thế?”

Hào khí dâng cao, Dư Thu Ngôn chớp chớp mắt với Tôn Mẫn Nhi. “Ta bây giờ đã thế này rồi, sao còn tiếp tục làm thân nhân được, có đi nữa, dù thế nào ta cũng sẽ đặt ra cho mình mục tiêu tiếp theo. Cái mục tiêu thứ ba này, bây giờ vẫn chưa thể nói ra được...”
Rồi y chợt chuyển chủ đề: “Thủy Tri Hàn đã đi truy sát Hoa Tiễn Lệ, ta còn muốn giúp đỡ vị hảo hán này một chút, xin được cáo biệt tại đây, hai vị cô nương đi đường nhớ bảo trọng!” Dứt lời, y bèn vẫy tay từ biệt, xoay người rời đi.

Tôn Mẫn Nhi nhìn theo bóng lưng người thanh niên bên ngoài thì như chẳng để tâm tới việc gì nhưng thực ra mỗi việc đều rất có chủ kiến này, lớn tiếng nói: “Đừng quên rằng lần sau đến tìm ta, công tử không cần trả tiền đâu...”

Tiếng cười phóng khoáng của Dư Thu Ngôn văng lại theo làn gió. “Tôn cô nương không cần nhắc nhở, việc có người mời ta không bao giờ quên đâu, có lẽ một ngày nào đó ta sẽ đến Diệm Thiên Nhai thăm các vị...” Sau mấy lần rẽ ngoặt, bóng lưng y đã hoàn toàn biến mất, không thể nhìn thấy nữa.

Tần Linh Vận ngẩng đầu lên, dường như chợt hiểu ra điều gì đó. “Ta nghĩ ta đã biết cái bóng của sự phụ rớt cuộc là thứ gì rồi!”

Tôn Mẫn Nhi vội vàng hỏi: “Là gì vậy?”

Tần Linh Vận không đáp mà hỏi ngược lại: “Cô thử nói xem, tại sao chúng ta lại chung sức đồng lòng đấu với Minh Tướng quân? Tại sao một nữ tử yếu đuối như Lâm Vân cô nương lại chịu vì chúng ta mà không tiếc dấn thân với Minh Tướng quân? Tại sao một người vốn không hề quen biết như Dư Thu Ngôn cũng chịu giúp chúng ta giết Lỗ Thu Đạo?”

Hai mắt sáng lên, Tôn Mẫn Nhi như hiểu ra điều gì đó, vỗ tay bật thốt: “Đúng, đúng, đúng, bây giờ ta đã biết Thiết Hộ ảnh, thứ vũ khí khiên cho tất cả lũ tà ma ngoại đạo phải táng đờm kinh hồn của Trùng đại sư rớt cuộc là thứ gì rồi!”

Hai cô gái nhìn nhau cười rộ, trong tiếng cười lạnh lóe, hai bóng người tha thướt dần biến mất giữa màn đêm mờ mịt, mênh mang...

Vĩ thanh

Trên đỉnh Trường Bạch, ông lão đó mỉm cười hỏi thiêu niên múa đao: “Phong Nhi, với sự thông minh của con, bây giờ chắc hẳn đã đoán ra Thiệt Hôn ảnh của Trùng đại sư rốt cuộc là thứ gì rồi chứ?”

Thiêu niên múa đao lặng im suy nghĩ hồi lâu rồi nghiêm nghị ngẩng đầu. “Con nghĩ, đó chính là chính nghĩa!”

(Mời đón đọc phần tiếp theo trong
Minh Tướng quân hệ liệt:
Hoán Nhật tiến)